GEORGE R.R.

MARTİN

DUNK & EGG

YEMİNLİ KILIÇ

YEMİNLİ KILIÇ

DUNK & EGG #2

GEORGE R. R. MARTIN

Donanımhaber Kitap Forumu

Çeviri: Cypon & Eexpert

Dunk ile Egg'in hikâyeleri, *Buz ve Ateşin Şarkısı* serisinin ilk kitabı olan *Taht Oyunları*'nın 80 yıl öncesindeki olayları anlatır.

1. BÖLÜM

Yolların kesiştiği yerdeki demir bir kafesin içinde, ölü iki adam yaz güneşinin altında çürüyordu.

Egg, onlara bakmak için durdu. "Kim olduklarını düşünüyorsunuz sör?"

Katırı Üstad, moladan gayet memnun bir şekilde sırtındaki iki devasa şarap küpüne aldırış etmeden sınır boylarınca yetişen kurumuş boz şeytanotlarını yemeye başladı.

"Hırsızlar" dedi Dunk. Atı Yıldırım'ın üzerinde olduğundan ölü adamlara daha yakındı.

"Tecavüzcüler. Katiller." Yeşil gömleğinin koltukaltlarında koyu daireler oluşmuştu. Gökyüzü masmaviydi ve Güneş yakıcı derecede sıcaktı. Bu sabah kamp için mola verene kadar litrelerce terlemişti Dunk.

Egg, kafasında emanet duran geniş hasır şapkasını çıkardı ve güneşin altında parıl parıl parlayan kel kafası ortaya çıktı. Şapkayı durgun, sıcak havada tembelce uçuşan sinekleri kovmak için kullandı. Yüzlercesi de ölü adamların üstünde geziyordu. "Bir kafesin içinde ölüme terk edilmeleri için epey kötü bir şey yapmış olmalılar."

Egg bazen bir üstad kadar akıllı olabiliyordu, ama diğer zamanlarda sadece on yaşında bir çocuktu. "Her lord aynı değildir," dedi Dunk. "Kimisi bir adamı ölüme mahkum etmek için çok büyük bir sebep aramaz."

Demir kafes bir adamı bile ancak içine alabilecek büyüklükteydi ama o ufacık kafesin içine iki adam tıkıştırılmıştı. Yüz yüze bakıyorlardı, kolları ve bacakları birbirine dolanmış ve sırtları da güneşin altında alev gibi yanan siyah kafes demirlerine yaslanmıştı. Biri diğerini yemeye çalışmıştı, adamın boynundaki ve omzundaki ısırıklar ile kopmuş yerler bunu açıkça ortaya koyuyordu. İkisinin de

üstünü kargalar kaplamıştı. Dunk ve Egg tepeye yaklaştıklarında kuşlar siyah bir bulut gibi yükseldi. O kadar çoklardı ki Üstad ürküp deliye dönmüştü.

"Her kimseler açlıktan ölmüş gözüküyorlar," dedi Dunk. *Cesetler bir deri bir kemik kalmıştı ve derileri yeşillenip çürümüştü.* "Ekmek çalmış veya bir lordun ormanında geyik avlamış da olabilirler." Kuraklığın, ikinci yılına girmesiyle lordlar yasak bölgede avlanmaya daha da az tolerans göstermeye başlamışlardı. Gerçi kuraklığın ilk yılında da bu konuda pek yumuşak oldukları söylenemezdi.

"Bir haydut çetesinin üyeleri de olabilirler." Dosk'ta bir şarkıcının -Kara Robin'i Astıkları Gün- şarkısını söylediğini duyduklarından beri Egg her çalının arkasında heybetli haydutlar görüyordu.

İhtiyarın yaverliğini yaparken birkaç haydut grubuyla karşılaşmıştı Dunk ve daha fazlasıyla karşılaşmak için pek de acelesi yoktu. Gördüğü haydutların hiçbiri heybetli, cesur haydutlar değildi. Sör Arlan'ın, asılmasına yardım ettiği, yüzük çalmakla kafayı bozmuş bir haydutu hatırladı Dunk. Yüzüğü almak için erkeklerin parmaklarını keserken kadınlarda parmağı ısırarak koparmayı tercih ediyordu. Onun adına şiir yazılmazdı, Dunk bunu biliyordu. *Haydutlar ya da kaçak avcılar, hiç fark etmez. Ölü adamlardan iyi dost olmaz.* Yıldırım'ı kafesin etrafında yavaşça sürdü Dunk. Ölü adamların boş göz çukurları onu takip ediyor gibiydi. Ölü adamlardan birinin kafası aşağı düşmüş ve ağzı kocaman açılmıştı. *Dili yok.* Bir anda farkına varmıştı Dunk. Dili kargalar yemiş olabilirdi. Duyduğuna göre kargalar ilk önce cesetlerin gözlerini didiklermiş, belki de diller onlar için ikinci sırada geliyordu. *Ya da söylediği bir şey yüzünden bir lord dilini koparttırmıştır.* Parmaklarını gölgeli karmakarışık saçlarının arasında gezdirdi Dunk. Ölülere yardım edemezdi ve Standfast'e götürmeleri gereken küplerce şarap vardı. "Hangi yönden gelmiştik?" diye sordu Dunk bir o yola bir bu yola bakarak. "Yönümü şaşırdım."

"Standfast bu yönde, sör." Diye işaret etti Egg.

"Öyleyse o yönde gidiyoruz. Akşamüstü orada olabiliriz, tabi burada oturup tüm gün boyunca sinekleri saymazsak." Mahmuzlarıyla Yıldırım'a dokundu ve beygiri soldaki sapağa doğru sürdü. Egg ise hasır şapkasını tekrar başına geçirdi ve Üstad'ın dizginlerini sertçe çekti. Katır, şeytanotlarının arasında otlanmayı bırakıp hiç itiraz etmeden yola koyuldu. *O da sıcaktan bunalmış durumda,* diye düşündü Dunk, *ve o şarap küpleri de epey ağır olmalı.*

Yaz güneşi yolları kaya gibi sertleştirmişti. Oluklar bir atın ayağını kıracak

kadar derindi. Bu yüzden Dunk Yıldırım'ı olukların arasındaki yüksek toprakta tutmaya dikkat ediyordu. Dunk, geçen gün Dosk'tan ayrıldıklarında gecenin karanlığında, serin havada yürürken bileğini burkmuştu. Bir şövalye ağrılar ve acılarla yaşamayı öğrenmeli derdi hep ihtiyar. *Evet evlat ve aynı zamanda kırık kemikler ve yaralarla da. Bunlar kılıçların ve kalkanların olduğu kadar bir parçasıdır şövalyeliğin.* Eğer Yıldırım'ın ayağı kırılsaydı, şey... aslında atı olmayan bir şövalye, şövalye değildir.

Egg sırtında şarap küpleri yüklü olan Üstad ile beraber, Dunk'ı beş metre kadar geriden takip ediyordu. Çocuk ayakkabısız, bir ayağı olukta bir ayağı ise dışarıda yürüyordu, bu yüzden her adımda bir yükselip bir alçalıyordu kalçasında hançeri, sırt çantasında ayakkabıları ve beline bağlanmış eski püskü gömleğiyle. Geniş hasır şapkasının altında, yüzü is tutmuş ve kirli; gözleri ise büyük ve kopkoyuydu. Egg on yaşındaydı ve boyu bir buçuk metreye yakındı. Ne kadar hızlı büyüse de Dunk'ın boyuna yetişmek için çok yolu vardı. Çocuk, gerçekte olmadığı seyis yamağı gibi görünürken gerçekte olduğu kişiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ölü adamlar kısa süre sonra arkalarında gözden kaybolmuşlardı ama Dunk kendini onları düşünürken buldu. Krallık birçok kanunsuz adamla doluydu bugünlerde. Kuraklık, biteceğine dair en ufak bir işaret göstermemişti ve binlerce köylü hala toprağına yağmur düşen bir yer bulmak için yollara düşmüştü.

Lord Kankuzgun onlara kendi topraklarına ve lordlarına dönmelerini emretmişti ama çok azı bu emre itaat etmişti. Birçoğu kuraklık için Kankuzgun'u ve Kral Aerys'i suçluyordu. Tanrılar Akraba katillerini lanetlerdi ve bunun için tanrıların krallığı cezalandırdıklarını düşünüyorlardı. Eğer akıllı olsalardı ki değillerdi bunu sesli bir şekilde söylemezlerdi. *Lord Kankuzgun'un kaç gözü vardır?* Diye sormuştu Egg Eski Şehir'de duyduğu bir bilmeceyi. *Bin ve bir tane.*

Altı yıl önce Kral'ın Şehri'nde Dunk onu kendi iki gözüyle, Çelik Sokağı'nın arkasında elli kadar Kuzgun Dişleri[1] ile birlikte soluk renkli bir at sürerken görmüştü. Bu Kral Aerys, Demir Taht'a çıkıp onu Kral'ın Eli ilan etmeden önceydi. Yine de duman ve kızıl rengi kıyafeti ve belindeki kılıcı -Kara Kızkardeş- ile etkileyici bir görüntüsü vardı. Soluk teni ve beyaz saçları onu yaşayan bir ceset gibi gösteriyordu. Yanağı ve çenesi boyunca uzanan, kızıl bir kuzgunu andırdığı söylenen kırmızı bir doğum lekesi vardı. Ne var ki Dunk'ın

gördüğü sadece rengi değişmiş garip şekilli bir parça deriden ibaretti. Dunk öylesine dikkatli bakmıştı ki Kankuzgun bunu hissetmişti. Yanından geçerken onu incelemek için "kralın büyücüsü" başını çevirmişti. Bir gözü vardı ve o da kırmızıydı diğerinin yerinde ise sadece bir boşluk. Acıçelik'in ona Kızılçim Meydanı'nda verdiği bir armağan. Yine de Dunk onun iki gözü ile kendisine bakıp ruhunun derinliklerine kadar indiğini hissetmişti.

Hava sıcak olmasına rağmen bu anı onu titretmişti. "Sör?" dedi Egg. "İyi misiniz?"

"Hayır, onlar kadar yanmış ve susuzum." Dedi Dunk yolun ötesindeki bostanlardaki büzüşmüş dizi dizi kavunları göstererek. Sınır boylarınca demirdikenleri ve öbeklenmiş şeytanotları hala hayata tutunuyordu fakat ekinler için aynı şey söz konusu değildi. Dunk, büzüşmüş kavunların nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. Sör Arlan ona, bir gezici şövalye asla susuz kalmaz derdi. "Tabi yağmuru yakalayacak bir miğferi olduğu sürece. Yağmur suyu buralardaki en iyi içecektir evlat."

Ne var ki ihtiyar hiç böyle kurak bir yaz görmemişti. Dunk miğferini Standfast'te bırakmıştı. Giymek için çok sıcak ve ağırdı ve havada yakalayacak pek yağmur damlası yoktu. *Tarlalar, topraklar sararmış, kavrulmuş ve ölüyorken bir gezici şövalye ne yapabilir ki*?

Nehre ulaştıklarında belki de suya girmeliydiler. Güldü ve suya atlayıp nehirden ıslak, saçlarından ve yanaklarından sular süzülerek, gömleği sırılsıklam olmuş ve vücuduna yapışmış bir şekilde sırıtarak çıkmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündü. Egg de biraz ıslanmak isteyebilirdi lakin çocuk serin ve kuru görünüyordu, terliden çok tozluydu ve asla çok terlemezdi. Sıcağı çok severdi. Dorne'dayken üstü çıplak bir şekilde dolaşmış ve bir Dornelu kadar esmerleşmişti. *Bu onun ejder kanından olmalı,* diye düşündü Dunk. *Nerede duyulmuş bir ejderhanın terlediği?* Dunk memnuniyetle kendi gömleğini de çıkarabilirdi ama bu uygun düşmezdi. Eğer isterse bir gezici şövalye üstü çıplak bir şekilde de at sürebilirdi çünkü sadece kendisinden başka utanacağı kimsesi olmazdı. Ama bir şövalye, yeminli kılıç ise o zaman işler değişirdi. *Bir lordun bal şarabını içip etini yedikten sonra her yaptığın hareket onu yansıtır,* Derdi Sör Arlan. *Daima senden beklenenin fazlasını yap, asla azını değil. Asla hiçbir görevden ve zorluktan kaçma. Ve en önemlisi asla hizmet ettiğin lordu utandırma.* Standfast'te bal şarabı ve et- tavuk ve bira anlamına geliyordu ama bu basit yemeği Sör Eustace da yemişti.

Dunk gömleğini üstünde tuttu ve terlemeye devam etti.

2. BÖLÜM

Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis eski tahta köprünün üzerinde bekliyordu.

"Geri döndünüz ha," diye seslendi. "Siz gideli o kadar zaman geçti ki, ihtiyarın verdiği gümüşü alıp kaçtınız diye düşündüm." Bennis tüylü katırının üzerinde oturuyordu ve ağzında da ağzının içini sanki kan kaplıymış gibi gösteren bir tomar ekşiotu[2] vardı.

"Şarap bulmak için ta Dosk'a kadar yol aldık," dedi Dunk ona. "Deniz canavarları Ufak Dosk'u yağmalamış. Kadınları ve bulabildikleri değerli eşyaları almışlar ve bulamadıklarını da köyle birlikte ateşe vermişler."

"O Dagon Greyjoy asılmayı hak ediyor," dedi Bennis. "Öyle ama kim asacak o da var. Yaşlı Pate'i buldunuz mu?"

"Bize öldüğünü söylediler. Demir adamlar onu, kızını almalarına karşı koyduğu için öldürmüş."

"Yedi cehennem aşkına," Bennis kafasını sallayıp yere tükürdü. "O kızı daha önce görmüştüm. Bana sorarsan uğruna ölünecek biri değildi ama... O aptal Pate'in bana bir gümüş borcu vardı." Kahverengi şövalye, tıpkı onların giderken bıraktıkları haldeydi. Daha kötüsü, hala bıraktıkları gibi kokuyordu. Her gün aynı kıyafeti giyiyordu; kahverengi pantolon, şekilsiz bir elden düşme gömlek, at derisinden bir bot. Zırhını kuşandığında paslı zıhının üzerine kahverengi bol bir pardesü giyerdi. Kılıç kemeri kaynatılmış deriden yapılmıştı. Kırışık yüzü de, bakıldığında aynı deriden yapılmış gibiydi.

Kafası yolda gelirken gördüğümüz kurumuş kavunlara benziyor. Bütün bunların yanında adamın dişleri bile kahverengiydi. Tabi dişlerinin ucunda kalan kırmızı ekşiotu lekelerini saymazsak. Bütün bu kahverengilik arasında göze çarpan farklılık, adamın küçük, şaşı, fesatlıkla parıl parıl parlayan soluk yeşili

gözleriydi. "Sadece iki fıçı var," dedi adam. " Sör İşe Yaramaz, dört tane istemişti."

"İki tane bile bulabildiğimiz için şanslıyız," dedi Dunk. "Kuraklık Arbor'a kadar vurmuş. Duyduğumuza göre üzümler şarap yapılırken kuruyormuş. Ve demir adamların da korsanlık yaptığı hesaba katılırsa..."

"Sör?" diye araya girdi Egg. "Sular çekilmiş."

Dunk Bennis ile o kadar meşguldü ki nehre bakmamıştı bile. Köprünün eski tahta döşemelerinin altında sadece kum ve taşlar vardı. *İşte bu tuhaf. Köyden ayrılırlarken nehrin suyu azalmıştı ama yine de akıyordu.*

Bennis güldü. Adamın iki çeşit gülüşü vardı. Bazen bir tavuk gibi gıdaklar bazen ise Egg'in katırından daha sesli bir şekilde anırırdı. Bu gülüş onun tavuk gülüşüydü. "Siz yokken nehir kuruyup gitti galiba. Kuraklıktan olsa gerek."

Dunk umutsuzca başını eğdi. *Şey, sırılsıklam olamayacağım.* Kendini aşağı savurdu. *Ekinlere ne olacak peki?* Menzil'deki kuyuların yarısı kurumuştu ve bütün akarsulardaki sular azalmıştı. Karasu ve ulu Mander de dâhil.

"Su işi pis iş," dedi Bennis. "Bir keresinde içeyim dedim beni köpekler gibi hasta etti. Şarabı tercih ederim."

"Yulaflar için geçerli değil o. Arpalar için de. Havuçlar, lahanalar, soğanlar için de. Üzümlerin bile suya ihtiyacı var." Dedi Dunk kafasını sallayarak. "Nasıl bu kadar çabuk kuruyabilir? Daha biz gideli altı gün oldu."

"Başından beri o nehirde pek su yoktu zaten Dunk. İşesem sidiğim bile o nehirden daha gür akar."

"*Dunk* değil," dedi Dunk. "Bana öyle seslenmeyeceksin demiştim." Neden uğraştığına şaşıyordu aslında. Bennis ağzı bozuk biriydi ve insanlarla dalga geçmeyi seven bir yapısı vardı. "Benim adım Sör Uzun Duncan."

"Kime göre? Yanındaki kel yavruya göre mi?" Egg bakıp yine tavuk gülüşünü koyverdi. "Pennytree ile gezdiğin zamandan beri boy atmışsın ancak bence hala yerli yerinde bir *Dunk* gibi görünüyorsun."

Dunk ensesini kaşıyıp ayağının dibindeki taşlara baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şarapları eve taşıyın ve Sör İşe Yaramaz'a da nehir kurumuş deyin. Standfast kuyusundan hala su çekilebiliyor. Susuz kalmayacağı kesin."

"Ona İşe Yaramaz deme." Dunk yaşlı şövalyeye düşkündü. "Onun çatısı altında uyuyorsun, biraz saygı göster."

"Sen ona ikimizin toplamda duyacağı kadar saygı duyuyorsun zaten Dunk," dedi Bennis. "Onu istediğim şekilde çağırırım."

Grileşmiş bitkiler, Dunk köprünün üzerinde yürürken çatırdıyordu. Kaşlarını çatıp aşağıdaki kum ve taşlara baktı. Birkaç küçük su birikintisinin taşların yanında ışıldadığını gördü. Hiçbiri de avucundan geniş değildi. "Ölü balıklar var orada ve şurada. Gördün mü?" Kokuları ona kavşaktaki ölü adamları hatırlattı.

"Evet gördüm sör," dedi Egg.

Dunk derenin içine atlayıp yere çömeldi sonra da yakınındaki bir taşı ters çevirdi. *Üstü kuru ve sıcak, altı nemli ve çamurlu.* "Su daha yeni çekilmiş."

Elindeki taşı kıyıya doğru fırlattı ve taş kuru ve kahverengi toprakta toz bulutu oluşturdu. "Toprak kıyılarda kuru ve çatlamış ancak orta alan yumuşak ve çamurlu. Bu balıklar bugün ölmüş."

"Pennytree'nin seni ‘Gerzek Dunk' diye çağırdığını hatırlıyorum," dedi Sör Bennis taşların üzerine ağzındaki ekşiotu öbeğini tükürürken. Ot güneşin altında kızıl ve çamurumsu bir şekilde parıldadı. "Gerzekler durup düşünmez, fikir yürütmez. Kafaları bu tür işler için çok kalındır çünkü."

Kale duvarı kadar kalın kafalı gerzek Dunk. Bu sözler Sör Arlan'ın ağzından sevecen şekilde çıkardı. Her zaman nazik bir adamdı. Azarlıyor olsa bile. Ancak aynı sözler Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis'in ağzından farklı tonda çıktı. "Sör Arlan öleli iki sene oluyor," dedi Dunk. "ve şu an ben Sör Uzun Duncan diye çağrılıyorum." Yumruğunu kahverengi şövalyenin yüzüne gömüp, o kızıl çürümüş dişlerini kıymık gibi parçalamak için içinde feci bir istek uyandı. Kahverengi kalkanlı Bennis kendini beğenmiş adımın teki olabilirdi ancak Dunk'ın boyu yeterince uzun ve kilosu da epey fazlaydı. Gerzek olabilirdi ancak aynı zamanda kalıplıydı da. Kafası neredeyse Westeros'taki kapıların yarısına çarpmış gibi geliyordu. Dorne'dan Boğaz'a kadar olan bütün meyhanelerin kirişlerine çarptığını saymadan hem de. Egg'in kardeşi Aemon Eski Şehir'de Dunk'ın boyunu ölçmüştü ve iki metreyi geçkin olduğunu[3] söylemişti. Tabi bu altı ay önceydi. O kadar zamandır boyu daha da uzamış olabilirdi. İhtiyar sıklıkla büyümenin, Dunk'ın en iyi yaptığı iş olduğunu söylerdi.

Yıldırım'ın yanında gidip, ata tekrar bindi. "Egg, şarapları al ve Standfast

Kalesi'ne götür. Ben suya ne olmuş ona bakmaya gidiyorum."

"Nehirler sürekli kuruyup durur," dedi Bennis.

"Sadece gidip baka—"

"Kaldırdığın taşın altına baktığın gibi mi? Gidip taşları kaldırmaya çalışma Gerzek, altından ne çıkacağını asla bilemezsin. Standfast Kalesi'nde gayet güzel ot minderlerimiz var. Her zamankinden fazla yumurtamız var ve yapacak bir işimiz de yok. Sör İşe Yaramaz'ı dinleyip eskiden ne kadar yüce olduğunu tartışıp dur. Sözüme kulak ver ve bu işin peşini bırak. Hepsi bu kadar."

Dunk inat etmezse olmazdı. "Sör Eustace şaraplarını bekliyor," dedi Egg'e. "Ona nereye gittiğimi de söylersin."

"Söylerim Sör," Egg Üstad'ın yularını çekip katırı yola soktu. Katırın kulakları sinirle seyirdi ama bir kez daha yürümeye başladı. *O şarap fıçılarından bir an önce kurtulmak istiyor.* Dunk bunu istediği için katırı suçlayamazdı.

Nehir akıyor iken kuzeydoğuya doğru akıyordu. Bu yüzden Dunk Yıldırım'ı güneybatıya çevirdi. Dunk henüz birkaç metre gitmişti ki Bennis onu yakaladı. " En iyisi asılmayacağından emin olmak için seninle geleyim." Ağzına bir tutam taze ekşiotu tıktı. "Şu kuru söğütlerin oradan geç, bütün sağ kıyı örümcek diyarına ait."

"Bizim kıyıda kalacağım." Dunk, Donukhendek leydisi ile uğraşmak istemiyordu. Standfast'te onun hakkında hep kötü şeyler söylenirdi. Mezara gönderdiği kocaları yüzünden ona Kızıl Dul derlerdi. Yaşlı Sam Stoops ise onun için cadı, zehirci ve daha bir sürü kötü söz söylerdi. İki yıl önce Osgrey'in adamlarından birinin kendi koyunu çaldığını söyleyip onu yakalaması için şövalyelerini nehrin karşı tarafına göndermişti. "Lordum Donukhendek'e adamını geri almak için gittiğinde, ona kaleyi çeviren hendeğin dibine bakması söylenmiş," demişti Sam. "Kadın zavallı Dake'i taş dolu bir torbaya dikip, toprağa gömmüş. İşte bu olaydan sonra Sör Eustace, Sör Bennis'i hizmetine aldı, örümcekleri topraklarından uzak tutsun diye."

Yıldırım kavurucu sıcağın altında sakin ve sabit bir hızda koştu. Gökyüzü masmaviydi ve bir tek bulut bile yoktu. Nehir yatağı, taşlı tepeler ve ıssız söğüt ağaçları ile kahverengi tepeler ve kurumuş tahıl tarlaları etrafında kıvrılıyordu. Köprünün başlangıcından nehrin yukarısına doğru yaklaşık bir saatlik bir yolculuktan sonra kendilerini Wat Ormanı olarak bilinen küçük Osgrey

ormanlarından birinin sınırında buldular. Yeşillik uzaktan davetkar duruyordu ve Dunk'ın aklına gölgeli vadiler ile çağıldayan dereler getirmişti. Ama ağaçların yanına geldiklerinde ormanın ince, zayıf ve kopuk dallı ağaçlardan oluştuğunu gördüler. Bazı büyük meşe ağaçları yaprak döküyordu ve çam ağaçlarının yarısı gövdelerindeki kurumuş dikenleri ile birlikte, Sör Bennis kadar kahverengi haldeydi. *Beterin de beteri* diye düşündü Dunk. *Tek bir kıvılcım ile burası meşaleye döner.*

Bir süre sonra, Chequy deresi boyunca uzanan birbirine geçmiş çalılıkların içindeki ısırgan otlarının, beyaz çalı ve dikenli asma dallarının hala kuru olduğunu gördü. Kavgayı andıran bir mücadeleden sonra, ağaçların otlak alan oluşsun diye kesildiği, kuru nehrin Donukhendek tarafında geçtiler. Sıcaktan kavrulup kurumuş otların ve solmuş yaban çiçeklerinin arasında birkaç siyah burunlu koyun otluyordu. "Koyun kadar aptal başka bir hayvan görmedim," dedi Sör Bennis. "Senle bir akrabalıkları var mı dersin ha Gerzek?" Dunk cevap vermedi ama Bennis tavuk gülüşü ile gülmeye devam etti.

İki buçuk kilometre kadar güneye ilerlediklerinde önlerine bir baraj çıktı.

Öyle çok büyük bir şey değildi ama epey dayanıklı görünüyordu. Üzeri kabuklu iki kalın ağaç gövdesi, nehrin bir kıyısından diğerine ulaşacak şekilde yerleştirilmişti. Aralarındaki boşluklar da taş ve toprak ile sıkı sıkıya doldurulmuştu. Barajın arkasındaki akıntı yavaşça kıyıya vuruyor ve Leydi Webber'ın tarlalarına giden bir su yoluna doğru akıyordu. Dunk daha iyi bakabilmek için üzengiye basıp atın üzerinde ayağa kalktı. Güneşin su üzerinde yaptığı ışıltı, bir örümcek ağı misali her yöne akan yirmi kadar küçük kanalı açığa vurdu. *Nehrimizin suyunu çalıyorlar.* Gördükleri Dunk'ın öfke ile dolmasına sebep oldu. Özellikle baraj yapmada kullanılan ağaçların kesinlikle Wat Orman'ından alınmış olduğu aklına geldiğinde.

"Bak işte gelip de gördüğünü beğendin mi gerzek," dedi Bennis. "Nehrin kurumuş olabileceği düşüncesi sana yeterli gelmedi değil mi? Belki bu iş su ile başladı ancak kan ile bitecek. Büyük ihtimalle senin ve benim kanım ile." Kahverengi şövalye kılıcını kınından çekti.

"Neyse, şimdilik yapılacak bir şey yok. Üç katımızdan fazla kazıcıları olmalı. En iyisi onları biraz korkutalım." Atını mahmuzladı ve karşı çimenliğe doğru dörtnala ilerledi.

Dunk'ın takip etmekten başka seçeneği yoktu. Sör Arlan'ın düz güzel çelikten

yapılma uzunkılıcı belinde duruyordu. *Eğer bu kanal kazıcılarının birazcık akılları varsa kaçarlar.* Yıldırım'ın toynakları çamurlu toprağa vurdu.

Bir adam karşıdan gelen şövalyeleri görünce elindeki küreği bıraktı ama hepsi o kadar. Alanda yirmi kadar uzunlu kısalı, genç yaşlı güneşten esmerleşmiş kazıcı vardı. Bennis atını yavaşlatırken adamlar düzensizce bir araya gelip ellerindeki kazma ve kürekleri sıkıca kavradılar. "Burası Donukhandek toprağı," diye bağırdı içlerinden biri.

"Ve o da Osgreylerin nehri." Dedi Bennis elindeki kılıç ile işaret ederek. "O koduğumun barajını kim dikti oraya?"

"Üstad Cerrick yaptı," dedi genç bir kazıcı.

"Hayır," diye yaşlı bir tanesi ısrar etti. " Gri saçlı züppe şunu bunu yapın diye emretti ama barajı kuran biziz."

"Öyleyse kolaylıkla tersini yapıp yıkabilirsiniz dimi lan."

Kazıcıların gözlerinde meydan okuyan ve sıkkın bir bakış vardı. İçlerinden biri alnındaki teri elinin tersi ile sildi. Hiçbiri konuşmadı.

"Söylediğimi kulaklarınız işitmedi herhâlde," dedi Bennis. "Duymanız için bir iki kulağın kesilmesi mi gerek? Gönüllü var mı?"

"Burası Webber toprağı." Yaşlı kazıcı kambur ve inceydi ancak bir o kadar da inatçı duruyordu. "Burada olmaya hakkınız yok. İstediğin kulağı kes. Kes de leydim seni torbaya koyup hendekte boğsun."

Bennis atını adama doğru yaklaştırdı. "Burada leydi filan göremiyorum ben. Sadece geveze birkaç köylü var." Elindeki kılıcı kazıcının çıplak esmer göğsüne dayayıp dürttü. Bir tek damla kan akıtacak sertlikte bir dürtüş.

Çok ileri gitti. "Kılıcını yerine sok," diye uyardı Dunk. "Bu kazıcının işi değil. Emri onlara şu üstad vermiş."

"Ekinler için sör," dedi koca kulaklı bir kazıcı. "Buğdaylar kuruyacaktı. Üstad öyle dedi. Armut ağaçları da öyle…"

"Belki o ağaçlar kurur, ya da siz kurursunuz."

"Konuşarak bizi korkutamazsın," dedi yaşlı adam.

"Öyle mi?" Bennis'in uzunkılıcı rüzgarla uğuldadı ve yaşlı adamın yanağına,

kulağından çenesine kadar bir kesik attı. "Dedim ki, ya o ağaçlar kurur, ya da siz kurursunuz." Kazıcının kanı, yüzünün bir yarısını kıpkırmızı yapmıştı.

Bunu yapmamalıydı. Ama Dunk öfkesini bastırmak zorunda kaldı. Bennis bu işte onun tarafındaydı. "Koşun gidin buradan," diye bağırdı kazıcılara. "Hadi leydinizin kalesine dönün."

"*Koşun*," diye bastırdı Sör Bennis.

Kazıcılardan üç tanesi ellerindeki aletleri atıp çimenin üstüne koşarak söyleneni yaptılar. Ama içlerinden başka biri, güneşten yanmış ve kaslı bir kazıcı elindeki kazmayı kaldırdı ve "Sadece iki kişiler," dedi.

"Kılıca karşı kürekle kapışmak aptal işidir, Jorgen," dedi yaşlı adam yüzünü tutarak. Kanı parmaklarının arasından sızıyordu. "Bu iş burada bitmedi. Bittiğini sanma."

"Bir kelime daha söyle de bu senin son kelimen olsun."

"Size zarar vermek istemedik," dedi Dunk, yaşlı adamın kanlı yüzüne karşı. "Tek istediğimiz bize ait olan su. Leydine böyle söyle."

"Oh evet ona kesinlikle söyleyeceğiz sör," diye söz verdi kaslı adam elindeki kazmayı hala kavramış halde. "Söyleyeceğiz."

3. BÖLÜM

Eve dönerken, ağaçların onlara küçük de olsa gölge sağladığı Wat Ormanı'nın tam kalbinden yol aldılar. Bu durumda bile sıcaktan pişmişlerdi. Normalde ormanın içinde geyikler olmalıydı ancak görebildikleri tek canlı sineklerdi. Sinekler, Dunk at sürerken yüzünün önünde vızıldıyorlardı. Yıldırım'ın ise gözlerinin çevresine süzülüyor, koca savaş atına bitmek bilmez bir rahatsızlık veriyorlardı. Hava hala aynı boğuculuktaydı. *Dorne'da en azından gündüzler kuraktı ancak geceleri o kadar soğuk olurdu ki paltomun altında soğuktan titrerdim.* Menzil'de ise geceler, gündüze oranla neredeyse hiç serin olmazdı. Üstelik kuzeye daha yakın olmasına rağmen.

Her tarafı ter içinde kalmışken Dunk, bir yaprak koparıp onu parmaklarının arasında gezdirdi. Yaprak Dunk'ın elinde, sanki bin yıllık parşömenmiş gibi ufalanıp gitti. "O adamın yüzünü kesmene gerek yoktu," dedi Bennis'e.

"Yanağından makas aldım sadece ona dilini tutmasını öğretmek için. Gerçi orada onun boğazını kesmem gerekirdi, böylece diğerleri tavşan gibi seke seke kaçar, biz de onları atlarımız ile bir güzel çiğnerdik."

"Yirmi kişiyi öldürür müydün?" dedi Dunk duyduğuna inanmayarak.

"Yirmi iki. Bu da senin el ve ayak parmaklarının toplamından iki fazla oluyor gerzek. Hepsini öldürmezsen, gider masal anlatmaya başlarlar." Kocaman bir kuru çalılığın etrafından döndüler. "Sör İşe Yaramaz'a küçük sidikli deresinin kuraklıktan dolayı kuruduğunu söylemeliyiz."

"Sör *Eustace*'e yalan mı söyleyeceksin?"

"Evet, neden olmasın ki? Kim ona öteki türlüsünü söyleyecek? Sinekler mi?" Bennis ağzı ekşiotundan kıpkırmızı olmuş bir şekilde sırttı. "Sör İşe Yaramaz, böğürtlenliğin oradaki çocuklarını görmeye gittiği vakit haricinde asla kulesini

terk etmez."

"Bir yeminli kılıç lorduna gerçekleri söylemek zorundadır."

"Ortada bir gerçekler vardır, bir de ‘gerçekler' vardır gerzek. Bazı gerçekler bilinse de işe yaramaz." Yere tükürdü. "Kuraklıklar tanrıların işidir. İnsanlar ise tanrıları hakkında hiçbir halt yapamaz. Kızıl Dul'a gelince… İşe Yaramaz'a suyunu o kancığın aldığını söyleyelim. O da onur, gurur yapıp geri almak istesin. Sonra da bekle ve gör. *Bir şeyler yapmak* zorunda olduğunu düşünür."

"Yapmak zorunda zaten. Halkımızın, ekinleri için o suya ihtiyacı var."

"Halk-ım-ız mı?" diye anırarak güldü Bennis. "Sör İşe Yaramaz seni ben çöğdürmeye gittiğimde mi varisi ilan etti? Sence sana bağlı olan halkın kaç kişiden oluşuyor? On mu? Ve bu sayıya da Şaşı Jayne'nin baltayı hangi ucundan tutacağını bile bilemeyen yarım akıllı oğlu da dâhil. Git kaledeki herkesi şövalye ilan et. Bu yine de Dul'un elindekilerin yarısı bile etmez. Tabi onun okçularını, yaverlerini ve diğer adamlarını saymıyorum bile. Bütün hepsini saymak için iki elinin ve iki ayağının parmaklarına ihtiyacın olacak. Ve senin kel çocuğun el ve ayak parmaklarına da."

"Saymak için parmaklara ihtiyacım yok." Dunk sıcaktan da, sineklerden de ve kahverengi şövalyenin yoldaşlığından da bıkmıştı. *Kendisi bir zamanlar Sör Arlan ile at sürmüş olabilir ancak bu yıllar yıllar önceydi. Bu adam büyüdükçe adileşmiş, korkaklaşmış ve yalana alışmış.* Dunk topuklarını atına vurdu ve adamın kokusunu arkasında bırakmak için atını ileri sürdü.

Standfast Kalesi nezaket ile dolu bir kaleydi. Taşlı tepenin zirvesinde cesurca durup kilometrelerce uzaktan görülebildiği düşünülürse, satranç kalesini[4] andıran bir görüntüsü vardı.

Kalenin bir kısmı birkaç yüzyıl önce çöktüğü için yenilenmeye ihtiyaç duymuştu ve bu yüzden kuzey ve batı duvarları iki çeşit taştan oluşuyordu; Pencerelerin üst tarafı soluk gri taşlardan, pencerenin alt tarafı ise eski siyah taşlardan. Tamir sırasında çatı hizasına yeni küçük kuleler eklenmişti ancak sadece yenilenen duvarların üzerine. Diğer iki köşede ise çömelmiş, taştan yapılma antik groteskler vardı. Rüzgar ve hava koşulları heykelleri o kadar çok aşındırmıştı ki artık ne oldukları bile belli değildi. Çam ağacından yapılma tavan sabitti ancak epey zarar görmüş ve su sızdırmaya yatkın görünüyordu.

Kaleye çıkış, eğri büğrü bir patikadan sağlanıyordu ve patika tek kişinin

yürüyebileceği genişlikteydi. Yokuş yukarı çıkarlarken o önde, Bennis ise Dunk'ın hemen arkasındaydı. Dunk, yokuşun sonunda kafasında sarkık bir hasır şapka ile bir taşın üzerinde dikilen Egg'i gördü.

Çamurdan ve dallardan örülme küçük bir ahırın önünde buluştular. Şekilsizce dağılmış mor yosun yığının yarı yarıya gizlediği ahır, kalenin hemen dibindeydi. İhtiyarın hadım edilmiş gri atı ahırın bölmelerinden birinde duruyordu. Onun hemen yanında da Üstad vardı. Görünüşe göre Egg ile Sam Stoops şarapları içeri taşımışlardı. Tavuklar avluda avare avare dolaşıyordu. Egg hızlıca yanlarına gelip "Nehire ne olduğunu bulabildin mi?" dedi.

"Kızıl Dul baraj dikmiş," dedi Dunk atından inip dizginleri Egg'e verirken. "Çok fazla su içmesine izin verme."

"Peki sör. İzin vermem."

"*Çocuk*," diye seslendi Bennis. "Gel benim atımı da al."

Egg adama saygısızca bir bakış attı. "Ben senin uşağın değilim."

Çocuktaki bu dil bir gün başına büyük dert açacak, diye düşündü Dunk. "Onun atını da al. Yoksa kulağına tokadı yersin."

Egg somurtsa da emredileni yaptı. Atın dizginini kavradığı anda, Sör Bennis boğazını temizleyip yere tükürdü. Kırmızı renkte parlayan bir topak balgam çocuğun ayak parmaklarından ikisine denk geldi. Egg adama buz gibi bir bakış attı. "Ayağıma *tükürdünüz* sör."

Bennis attan yere indi. "Öyle. Bir dahaki sefere yüzüne tüküreceğim. Senin o çıbanlı diline katlanacak değilim."

Dunk çocuğun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. "Atlarla ilgilen Egg," dedi işler daha da kötüye gitmeden. "Sör Eustace ile konuşmamız gerek."

Standfast Kalesi'nde giriş sadece, altı metre yükseklikteki meşe ve demirden dövülmüş bir kapıdan yapılıyordu. Kapının eşiği düzgün siyah taştan yapılmaydı ve taş o kadar yıpranmıştı ki eşiğin ortasına doğru yuvarlaklaşmıştı. Biraz yukarısında ise kötü bir zamana denk geldiğinde asma köprü gibi sallanan sarp, tahta basamaklara adım attılar. Dunk tavukları bir kenara kovuşturdu ve basamakları ikişer ikişer çıktı.

Standfast Kalesi, dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Geniş mahzenleri ile kilerleri, kalenin üzerine tünediği tepenin büyük kısmını işgal ediyordu. Kale,

toprağın hemen üzerinde yükselen dört kata sahipti. Üstten iki katın pencereleri ile balkonu var iken, alttaki iki katta, duvarın içine doğru oyulmuş, saldırı anında okçuların savunma amaçlı siper alacağı mazgallar vardı. İçerisi serin ancak karanlıktı. Bu yüzden Dunk, gözlerinin karanlığa alışması için bekledi. Sam Stoops'un karısı şöminenin önünde diz çökmüş, külleri temizliyordu. "Sör Eustace yukarıda mı yoksa aşağıda mı?" diye sordu Dunk ona.

"Yukarıda sör." Yaşlı kadın o kadar kamburdu ki başı omuzlarından daha aşağıdaydı. "Çocukları ziyaretten yeni döndü, böğürtlenlikten."

Çocuklar Eustace Osgrey'in evlatlarıydı; Edwyn, Harrold ve Addam. Edwyn ile Harrold şövalyeydi. Addam ise genç bir yaver. Üçü de on beş yıl önce, Karaalev İsyanı'nın sona erdiği Kızıl Çim Meydanı'nda ölmüşlerdi. "Kral adına, cesurca savaşarak öldüler," demişti Sör Eustace Dunk'a. "ve ben de onları evlerine getirip bu böğürtlenliğe defnettim." Eustace'in eşi de orada gömülüydü. Ne zaman ihtiyar, yeni bir fıçı şarap açsa, tepeden aşağı iner, bir kadeh şarabı evlatlarının mezarlarının üzerine dökerdi. Ve kendi kadehini havaya kaldırıp, "Kral adına!" diye bağırırdı, şarabından bir yudum almadan önce.

Sör Eustace'in yatak odası kalenin dördüncü katındaydı. Kendisine özel deposu ise bir alttaydı. Dunk onu depoda bulacağını biliyordu, sandıkların ve fıçıların arasında vakit öldürdüğünü de. Deponun koyu gri duvarlarında, yüzyıllar önce savaşlarda kullanılmış veya ele geçirilmiş ancak şuan sadece Sör Eustace'in hatırladığı paslanmış silahlar ve sancaklar asılıydı. Sancakların tamamı kötü bir şekilde rengi atmış ve tozlanmış, bir zamanlar sahip olduğu o parlak renkler griye ve yeşile dönmüş, hemen hemen yarısı ise küflenmişti.

Sör Eustace, Dunk ona doğru adım atarken, elinde tuttuğu bir çaput ile yıpranmış bir kalkanın üzerindeki kirleri temizliyordu. Bennis, kokulu ayakları ile Dunk'ı takip etti. Yaşlı şövalyenin gözleri Dunk'ı gördüğünde biraz daha parlak gibi göründü. "Benim güzel devim gelmiş," dedi kesin bir sesle. "ve cesur Sör Bennis. Gelin de şuna bir bakın. Şu sandığın dibinde buldum bunu. Korkunç şekilde ihmal edilmiş bir hazine."

Gösterdiği bir kalkandı veya bir kalkandan arta kalanlar. Oldukça küçüktü. Neredeyse yarısı aldığı darbelerden dolayı kopup gitmişti, diğer yarısı ise gri ve parça parçaydı. Demir kasnak, tamamen pas tutmuştu ve tahta gövdesi tahta kurusu delikleri ile doluydu. Birkaç boyalı pul, sadıkça kalkana tutunuyordu ancak eskiden üzerinde olan desen görülemeyecek derecedeydi.

"Lordum," dedi Dunk. Osgrey hanesi yüzyıllardır lordluk unvanına sahip değildi ancak öyle seslenmek Sör Eustace'e hanesinin eski ihtişamlı günlerini hatırlatır, onu mutlu ederdi. "Bu nedir?"

"Küçük Aslan'ın kalkanı," dedi yaşlı adam kalkanın kasnağını ovup pasları çıkarırken. "Sör Wilbert Osgrey, öldüğü savaşta bu kalkanı kullanmıştı. Eminim hikayesini biliyorsundur."

"Hayır Lordum," dedi Bennis. "İşin ilginç yanı hikayesini bilmiyoruz. *Küçük Aslan* dediniz değil mi? Niye cüce filan mıydı?"

"Kesinlikle hayır," dedi yaşlı şövalye bıyığı titreyerek. "Sör Wilbert uzun, güçlü ve harika bir şövalyeydi. Beş kardeşinin en küçüğü olan Sör Wilbert'a lakabı ona küçüklüğünde verilmişti. Onun zamanında Yedi Krallık'ta hala yedi kral vardı ve Yüksekbahçe ile Kaya Kralları sık sık savaşırdı. Yeşil krallar emrindeydik o zamanlar, Gardener hanesi emrinde. Eski Yeşilel Garth[5] kanındandı onlar ve kraliyet sancakları beyaz zemin üzerinde yeşil bir el şeklindeydi. Üçüncü Gyles sancaktarlarını toplayıp doğuya, Fırtına Kralı üzerine yürüdüğünde Wilbert'ın bütün kardeşleri de onunla birlikte gitti savaşa. O günlerde ne zaman Menzil Kralı savaşa gitse damalı aslan sancağı, yeşil el sancağı ile yan yana dalgalanırdı.

"Ancak Kral Gyles doğuya gittiğinde öyle olmadı. Kaya Kralı, Menzil'den bir parça koparabilmek için bu savaşı fırsat bildi ve Batı diyarı askerlerinden oluşan bir ordu ile üzerimize yürüdü. Osgreyler o zaman Kuzey sınırı komutanıydı, bu yüzden de onları karşılamak Küçük Aslan'a uygun düşüyordu. Lannister ordusunu komuta eden Kral, Dördüncü Lancel'di sanırım, beşinci de olabilir. Sör Wilbert, Kral Lancel'in yolunu kesip onu durmaya zorladı. "*Sakın daha ileri gelmeye kalkma,*" dedi ona. "*Burada istenmiyorsun. Menzil topraklarına tek bir adım dahi atmanı yasaklıyorum.*" Ancak Lannister, sancaktarlarına ilerlemelerini emretti.

"Yarım gün boyunca savaştı altın aslan ile damalı aslan. Lannisterların elinde, sıradan kılıçların rakip olamayacağı Valyria çeliğinden kılıçlar vardı. Bu yüzden Küçük Aslan savaşmakta zorlandı ve kalkanı harap oldu. En sonunda Sör Wilbert, elinde tuttuğu savaş içinde kırılmış olan kendi kılıcı ve aldığı düzinelerce ağır yara ile, kendisini hiç düşünmeden düşmanının önüne atladı. Şarkıcılar Kral Lancel'in onu neredeyse ikiye böldüğünü söyler ancak Küçük Aslan ölmek üzere iken, kralın zırhında, kolunun hemen alt tarafında bir açık bulup, hançerini tam oraya saplar. Krallarının ölüşü ile Batı diyarı askerleri geri

döner ve Menzil, böylece Lannister işgalinden kurtarılmış olur." Yaşlı adam elindeki kırık kalkanı, adeta bir bebeği okşar gibi şevkatle okşadı.

"Öyle Lordum," dedi Bennis boğuk bir sesle. "Bugünlerde böyle adamlara ihtiyacımız var. Dunk ile ben nehrinize bakmaya gittik lordum. Nehir bir kemik kadar kupkuru ve sebebi de kuraklık değil."

Yaşlı adam kalkanı bir kenara bıraktı. "Anlat." Yüksekçe bir yere oturdu ve Dunk ile Bennis'in de aynısını yapmasını işaret etti. Kahverengi şövalye hikayeyi anlatırken, çenesi yukarda, omuzları geride ve bir mızrak gibi dik bir duruş ile Bennis'i dikkatle dinledi.

Sör Eustace gençliğinde, uzun boyu ve yakışıklılığı ile tam bir "şövalyelik" timsali olmalıydı. Geçen zaman ve keder, adamın üzerine büyük etki bırakmıştı ancak hala ciddi, iri kemikli, geniş omuzlu, geniş göğüslü ve yaşlı bir kartal misali güçlü ve sert görünüyordu. Kısa kesim saçları süt kadar beyazlamıştı ancak dudaklarını gizleyen ince bıyığı kül rengi bir grilikte kalmıştı. Kaşları da bıyıkları ile aynı renkteydi ve gözlerinin altı soluk gri gölgeli, gözleri ise hüzün doluydu.

Bennis barajdan bahsettikçe, o gözlerdeki hüzün daha da artmış gibi göründü. "O nehir bin seneden daha uzun bir süredir Damalı Nehir olarak bilinir," dedi yaşlı şövalye. "Çocukluğumda orada balık tutardım, ve benim evlatlarım da aynısı yaptı. Alysanne, şu anki gibi sıcak yaz günlerinde kıyısına gidip suda oynamayı severdi." Alysanne, Sör Eustace'in bahar salgınında yitip giden kızıydı. "İlk kez bir kızı Damalı Nehir kıyısında öpmüştüm. Kız kuzenimdi, amcamın en genç kızıydı, Yapraklı Göl'deki Osgreylerden. Hepsi öldü elbette, kız bile." Sör Eustace'in bıyığı titredi. "Bu kabul edilecek bir durum değil sör. O kadın benim nehrimi alamaz. Benim olan *Damalı Nehri*, benden çalamaz."

"Baraj epey sağlam inşa edilmiş lordum," diye uyardı Sör Bennis. "Benim ve Sör Dunk'ın bir saatte yıkamayacağı kadar sağlam. Hatta o kel çocuk yardım etse bile yıkamayız. Bizim iplere, kazmalara ve bir düzine adama ihtiyacımız var. Ve bu bir düzine adam sadece barajı yıkmak için gerekli olan sayı, savaşmak için olanlar dâhil değil."

Sör Eustace Küçük Aslan'ın kalkanına baktı.

Dunk boğazını temizleyip; "Lordum, bununla birlikte, kazıcılar ile karşılaştık ve şey..."

"Dunk, lordumu ıvır zıvır şeylerle oyalama," dedi Bennis. "İçlerinden bir aptala dersini verdim zaten, hepsi bu kadar."

Sör Eustace Bennis'e keskin bir bakış attı. "Nasıl bir dersmiş bu?"

"Kılıçla verilen bir ders lordum. Yanağından ufak bir kan akıttım hepsi o kadar."

Yaşlı şövalye uzunca bir süre ona baktı. "Bu... bu kötü düşünülmüş bir hareket sör. Kadının kalbi bir örümceğin kalbi ile eş değer. Kadın üç kocasını da öldürdü. Ve bütün erkek kardeşleri de kundaklarında can verdi. Beş taneydi kardeşi. Belki de altı, tam olarak hatırlayamıyorum. Kardeşleri onunla kale arasındaki tek engeldi. Hiç şüphem yok ki, onu hoşnut etmeyen bir köylünün sırtını derisi soyulana kadar kırbaçlatabilecek biriyken, sen gidip onun... Hayır. Kadın böyle bir hakareti kabullenmeyecek. Hiç şüphen olmasın, kadın senin peşine düşecek tıpkı Lem'in peşine düştüğü gibi."

"Dake, lordum," dedi Sör Bennis. "Yüce affınıza sığınıyorum, siz onu benden daha iyi tanırsınız elbet ancak onun ismi Dake idi."

"İzniniz olursa lordum, Altınkoru'ya gidip Lord Rowan ile bu baraj hakkında konuşabilirim," dedi Dunk. Rowan yaşlı şövalyenin derebeyiydi ve Kızıl Dul, Sör Eustace'in olduğu kadar onun da toprağını alıkoymuştu.

"Rowan mı? Hayır. Ondan yardım gelmez. Lord Rowan'ın kız kardeşi, Lord Wyman'ın kuzeni Wendell ile evli. Yani onunla Kızıl Dul arasında kan bağı var. Bunun yanında Lord Rowan beni sevmez. Sör Duncan, yarın güneş doğar doğmaz bana bağlı bütün köylere gidecek, orada savaşmaya yaşı ve kalıbı yeten her adamı buraya getireceksin. Yaşlanmış olabilirim ancak henüz ölmedim. O kadın yakında yaşayan tek damalı aslanın hala pençeleri olduğunu öğrenecek!"

Tek değil, diye düşündü Dunk hüzünlü bir şekilde. *Ben de o damalı aslandan biriyim.*

4. BÖLÜM

Sör Eustace'in topraklarında üç tane küçük köy, bir avuç ev ile koyun ve domuz ağılı vardı. Bölgenin övünç kaynağı, sazdan yapılma tek odadan oluşan, duvarlarında Yediler'in karakalemle özensizce çizilmiş resimlerinin asılı olduğu bir kiliseydi. Mudge adında bir zamanlar Eski Şehir'de yaşamış olan kambur sırtlı bir çoban, her hafta o kilisede dua eder ibadet yapardı. Yılda iki defa ise gerçek bir rahip gelir, Anne adına günahları affederdi. Köylüler günahların affedilmesinden hoşlanırdı ancak aynı zamanda rahiplerin ziyaretlerinden de nefret ederlerdi. Çünkü günahların affedilme vaktinin gelmesi, gelen rahibe yemek vermek zorunda oldukları anlamına geliyordu.

Köy halkı, Dunk ile Egg'i gördüklerinde sevindiklerine dair hiçbir belirti göstermedi. Dunk kasabalarda Sör Eustace'in yeni şövalyesi olarak biliniyordu ancak hiç kimse onu bir bardak su ikram edecek kadar tanınmıyordu. Erkeklerin çoğu tarladaydı ve bu yüzden de onların gelişi ile evlerinden çıkanlar çoğunlukla kadınlar ve çocuklardı. Onların yanında tarlada çalışamayacak kadar hastalıklı görünen birkaç büyükbaba da vardı. Egg elinde Standfast'ten getirdiği beyaz zemin üzerinde şaha kalkmış, damalı yüzeyi yeşil ve altın renkleri ile süslenmiş aslan desenli Osgrey sancağını tutuyordu. "Standfast'ten buraya Sör Eustace'in emri ile geldik," dedi Dunk köylülere. "On beş ila elli yaş arası gücü yerinde her erkeğin, yarın sabah kalenin önünde toplanması emredilmiştir."

"Savaş mı çıktı?" dedi eteğinin arkasında gizlenmiş iki çocuğu ile kucağında bebeğini emziren zayıf bir kadın. "Siyah ejder geri mi döndü?"

"Bu işin içinde ne kırmızı ne de siyah ejder var," dedi Dunk kadına. "Bu iş damalı aslan ile örümcek arasında. Kızıl Dul sizin nehrinizi çalıyor."

Kadın başını salladı ancak Egg kafasındaki hasır şapkayı kendisini yellemek için çıkardığında çocuğa şüpheli bir şekilde baktı. "O çocuğun hiç saçı yok. Hasta mı?"

"Saçım *kazınmış benim*," dedi Egg. Sapkayı başına tekrar koydu ve Üstad'ın başını çevirip yavaşça ileri doğru ilerledi.

Çocuk bugün epey bir asabi. Yola çıktıklarından beri neredeyse hiç ağzını açmamıştı. Dunk Yıldırım'a mahmuzu ile yavaşça dokundu ve kısa sürede katıra yetişti. "Dün senin yerine Sör Bennis'in tarafını tuttuğum için mi kızgınsın?" diye sordu suratı asık yaverine yeni kasabaya doğru yol alırlarken. "O adamı sen ne kadar seviyorsan ben de o kadar seviyorum ancak adam bir şövalye. Onunla daha nazik konuşmalısın."

"Ben senin yaverinim onun değil," dedi çocuk. "Çok pis ve bozuk ağızlı bir adam üstelik bana çimdik atıyor."

Eğer senin gerçekte kim olduğun hakkında ufacık bir şüphesi bile olsa sana elini sürmeden önce altına ederdi. "Eskiden beni de çimdiklerdi." Egg'in söyleyişi ona geçmişi hatırlatmıştı. Sör Bennis ile Sör Arlan, Dornelu bir tüccar tarafından, kendisini Lannisport'tan Prens Geçidi'ne kadar eşlik etmeleri için kiraladığı bir şövalye grubu içinde yer almışlardı. Dunk o zaman Egg'in yaşındaydı, tabi ondan daha uzundu. *Kolumun altını öyle bir çimdiklerdi ki kolum mosmor olurdu. Parmakları kıskaç gibiydi ama onu hiç Sör Arlan'a şikayet etmemiştim.* Öteki şövalyelerden biri Taşlı Kilise yakınlarında ortadan kaybolmuştu ve etrafa Bennis ile aralarında çıkan ağız dalaşından sonra Bennis'in onu deştiği söylentisi yayılmıştı. "Eğer sana bir daha çimdik atarsa bana söyle ki bir daha yapamasın. O zamana kadar atına bakmak sana pek yük olmaz."

"Doğru, biri atına bakmak zorunda," diye kabul etti Egg. "Bennis atını hiç tımarlamıyor. Ahırda atının durduğu yeri temizlemiyor. Atına daha *isim bile* vermemiş."

"Bazı şövalyeler atlarına isim vermezler," dedi Dunk. "Böylece atları savaşta öldüğünde duydukları üzüntü artmamış olur. Etrafta binebileceğin bir sürü at bulursun ama, sadık bir dostunu kaybetmek zordur." *En azından ihtiyar öyle derdi gerçi kendi öğüdüne kendisinin de uyduğu söylenemezdi. Sahip olduğu*

bütün atlara isim vermişti. Ve Dunk da öyle. "Kalenin oraya kaç kişi gidecek göreceğiz... ama beşte olsa elli de olsa, onlar için de çalışmalısın."

Egg, Dunk'a kızgın bir bakış attı. "*Köylülere* mi hizmet edeceğim?"

"Hizmet değil. Yardım edeceksin. Onları birer savaşçıya dönüştürmemiz gerek." *Tabi Dul bize yeterli zaman verir ise.* "Eğer tanrılar yüzümüze gülerse içlerinden bazıları daha önceden askerlik yapmış olur. Ancak çoğu şu elma kadar ham olacak ve onlar hayatları boyunca mızraktan çok çapa tutan insanlar. Hatta öyle bir gün gelir ki hayatlarımız onların elinde olur. Eline ilk kılıç aldığında kaç yaşındaydın?"

"Küçüktüm sör. Elime tahtadan bir kılıç vermişlerdi."

"Sıradan çocuklar da tahta kılıçlar ile oynarlar, ancak onların elindeki kılıçlar ya tahta parçaları ya da kırık mızrak saplarıdır. Egg bu adamlar sana aptal gibi görünebilir. Onlar bir zırhın parçalarının adlarını, büyük hanelerin armalarını veya hangi kralın, derebeyinin ilk gece hakkını yasaklayıp kaldırdığını bilmezler... Ancak onların hepsine saygı ile davranmalısın. Soylu bir aileden doğma bir yaversin ancak hala bir çocuksun. Oradakilerin çoğu yetişkin birer adam olacak. Bir adam ne kadar alt tabakadan olursa olsun yine de gurur sahibidir. Ve onların kasabalarında da sen en az onlar kadar aptal gibi görünebilirsin. Eğer bundan şüpheliysen hadi git çapa yap veya koyun kırk ve bana Wat Ormanı'ndaki bütün otların ve yaban çiçeklerinin adlarını söyle."

Çocuk biraz düşündü. "Onlara büyük hanelerin armalarını öğretebilirim veya Kraliçe Alysanne'in nasıl Kral Jaehaerys'i ilk gece hakkından vazgeçirttiğini anlatabilirim. Ve onlarda bana hani otlardan iyi zehirler yapılacağını ve yeşil böğürtlenlerin yenilip yenilmeyeceğini öğretebilirler."

"Öğretebilirler," diye onayladı Dunk. "ancak onlara Kral Jaehaerys'i öğretmeden önce nasıl mızrak tutulacağını öğret. Ve Üstad'ın yemediği hiçbir şeyi yeme."

Ertesi gün bir düzine savaşçı olabilecek kişi Standfast kalesi önünde, tavukların arasında bir araya geldi. Bir tanesi çok yaşlı, iki tanesi ise çok gençti. Bir tane zayıf çocuğun ise aslında zayıf bir kız olduğu anlaşıldı. Onları köylerine geri gönderdiklerinde geriye sekiz kişi kaldı: üç tane Wat isimli, iki tane Will isimli kişi ile bir tane Lem, bir tane Pate ve beyinsiz Koca Rob. *Ümitsiz bir topluluk* diye düşünmeden edemedi Dunk. Şarkılarda soylu leydilerin kalplerini çalan dalyan gibi, yakışıklı köylü gençleri ortada yoktu. Her biri diğerinden de

pisti. Lem elli yaşında filandı ve Pate'in sulu gözleri vardı. Sekiz kişi içinde sadece bu ikisinin savaş tecrübesi vardı. İkisi de Sör Eustace ve iki oğlu ile birlikte Karaalev İsyanı'nda savaşmıştı. Diğer altısı ise Dunk'ın korktuğu kadar acemilerdi. Ve hepsi de bitlenmişti. Wat isimli iki çocuğun kardeş olduğunu öğrendiğinde Bennis, "Sanırım annen başka bir isim bilmiyordu ha," diye gıdakladı. Silah olarak ise yanlarında bir tırpan, üç tane çapa, eski bir bıçak ve ağaçtan yapılma birkaç kalın sopa getirmişlerdi. Lem'in yanında getirdiği ucunu sivrileştirdiği çubuğu mızrak olarak iş görebilirdi ve Will'lerden biri taş fırlatmada iyi olduğunu itiraf etti. "Güzel güzel," dedi Bennis. "kendimize lanet olası bir mancınık bulduk." Daha sonra ise çaylağa Manc ismini taktılar.

"İçinizden herhangi biri uzun yay kullanmasını biliyor mu?" diye sordu Dunk onlara.

Adamlar, etraflarında tavuklar toprağı gagalarken ayaklarını yere sürttüler. Sulu gözlü Pate sonunda cevap verdi. "Affınıza sığınırım sör, ama lordum yay kullanmamıza izin vermez. Osgrey geyikleri damalı aslanlara aittir, bizim gibilere değil."

"Kılıç, miğfer ve zırh alacak mıyız?" diye sordu Wat'ların en küçüğü merak içinde.

"Tabi ya neden olmasın," dedi Bennis. "Dul'un şövalyelerinden birini öldürüp yerdeki leşini soyduktan hemen sonra hem kılıcın olur hem miğferin hem de zırhın. Adamın atının kıçına elini sokmayı da unutma ha yoksa sakladığı gümüşü bulamazsın." Gidip genç Wat'ın kolunu çocuk acı ile cırlayana kadar çimdikledi ve sonra bütün hepsini alıp mızrak yapmak için Wat Ormanı'na götürdü.

Geri döndüklerinde, ellerinde sert sekiz tane aşırı orantısız mızrak ve sazdan örülmüş basit kalkanlar vardı. Sör Bennis kendisine de bir mızrak yapmıştı ve onlara ucunu nasıl saplayacağını ve oklardan nasıl korunacaklarını gösterdi. Ve tabi öldürmek için mızrağın ucunun nereye saplanmasını gerektiğini de. "Ben bulabildiğim en güzel yer karın ile boğazdır." Yumruğunu göğsüne vurup, "İşte tam burada kalp var. O da iş görür. Ancak sorun şu ki arada kaburgalar var. Karın güzel ve yumuşaktır. Karnı deşmek yavaş yavaş öldürür ama öldürür. Bağırsakları dışarda sallanırken hala yaşamaya devam eden bir kimseyi hiç duymadım. Şimdi hani bir salak gelir de size sırtını dönerse, mızrağın ucunu kürek kemiklerinin arasına veya tam böbreklerinin oraya saplayın. Aha işte burada. Bir adamın böbreğine çubuğu kodunuz mu öyle çok uzun süre yaşayamazlar."

Grubun içinde üç tane Wat olması, Bennis'in onlara ne yapmaları gerektiğini anlatırken işlerin karışmasına neden oluyordu. "Onlara köylerine ait lakaplar takmalıyız sör," diye önerdi Egg. "Tıpkı sizin eski efendiniz Pennytreeli Sör Arlan gibi." Bu işe yarayabilirdi ancak kendileri gibi köylerinin de adı yoktu. "Öyleyse," dedi Egg, "biz de onları ektikleri ekinler ile çağırırız sör." Bir köy fasulye tarlasının tam ortasındaydı. Bir tanesinde çoğunlukla arpa ekiliydi ve üçüncüsünde ise sıra sıra lahana, havuç, soğan, şalgam ve kavun ekiliydi. Kimse şalgam veya lahana olmak istemediği için elde kavun kaldı. Sonunda dört arpa, iki kavun ve iki fasulye olarak karar kıldılar. Kardeş olan Watların ikisi de arpayı seçtiğinden ikisini ayırmak için daha farklı bir şey gerekliydi. Kardeşlerden küçük olanı zamanında köyün kuyusuna düştüğünden bahsedince Bennis ona "Islak Wat" adını verdi. Gruptakiler "lordlara göre lakaplar" aldıkları için heyecanlanmışlardı, tabi fasulye mi yoksa arpa mı olduğunu sürekli karıştıran Koca Rob dışında.

Sekizi de lakaplarını ve mızraklarını aldıklarında, Sör Eustace konuşma yapmak için Standfast'ten dışarı çıktı. Yaşlı şövalye, üzerine geçirdiği geçen yıllar yüzünden sararmış yün cüppe ve cüppesinin altına giydiği zırhı ile kale kapısının önünde dikildi. Cüppesinin önünde ve arkasında yeşil ve altın renkli damalı aslan motifi dikilmişti. "Evlatlar," dedi, "Hepiniz Dake'i hatırlarsınız. Kızıl Dul onu bir çuvala koyup hendeğinde boğdu. Kadın onun hayatını aldı ve şimdi bizim nehrimizi, ekinlerimizi besleyen Damalı Nehrimizi de alabileceğini sanıyor... Ama alamayacak!" Kılıcını başının üzerine kaldırdı. "Osgrey adına!" dedi bağırarak. "Standfast adına!"

"*Osgrey!*" diye tekrarladı Dunk. Egg ve çaylaklar da ona katılıp bağırdılar. "*Osgrey! Osgrey! Standfast adına!"*

Sör Eustace yukarıdaki balkondan onları izlerken, Dunk ve Bennis çaylaklara domuzlar ve tavukların arasında talim yaptırdı. Sam Stoops elindeki birkaç çuvalı ıslak ot ile doldurup düşman hedefler yaptı. Çaylaklar Bennis onlara böğürürken mızrakları ile birlikte çalışmaya başladılar. "Sapla, çevir ve yarıp geç. Sapla, çevir ve yarıp geç, ama o kodumun sopasını *geri çıkarmayı unutma!* Karşına diğer düşman geldiğinde ona ihtiyacın olacak. Çok yavaşsın Manc, çok yavaşsın lan. Eğer bu işi daha hızlı yapamayacaksan yürü git taş atmaya başla. Lem, ağırlığını kollarına ver. İşte böyle. İleri geri, ileri geri. Elinizdekilerle ebesini belleyin onların. İşte böyle, ileri geri. Deşin, deşin, *deşin!*"

Çuvallar bin kadar mızrak darbesi ile parçalara ayrılıp içindeki otlar dışarıya dökülmeye başladığında Dunk zırhını giydi ve çaylakların canlı bir hedefe nasıl karşı koyacaklarını görmek için eline tahta bir kılıç aldı.

Sonuç hiç de iyi değildi. Sadece Manc mızrağını Dunk'ın kalkanı atlatacak kadar hızlı kullanmıştı ki bunu da bir kere başarmıştı zaten. Dunk onların mızraklarını bir kenara fırlattı, yakına geldiklerinde ise onları itti. Bir acemi ve güçsüz saldırıdan diğerine geçildi. Dunk'ın elindeki kılıç tahta yerine çelikten olsaydı, Dunk hepsini onlarca kez öldürmüş olurdu. "Mızrağının ucunu atlattığım an *ölmüş olursunuz*," diye uyardı onları ayaklarına ve kollarına ders çıkarsınlar diye elindeki tahta kılıç ile vururken. Manc, Lem ve Islak Wat kısa zamanda nasıl teslim olacaklarını öğrenmişlerdi en azından. Koca Rob ise elindeki mızrağı atıp kaçmış, Bennis onun peşinden koşmuş, ağlayan çocuğu sürükleye sürükleye geri getirmişti. Çalışma vakti bittiğinde çoğunun vücudu morarmış, hırpalanmış ve mızrakları tutan nasırlı ellerinin içleri su toplamıştı. Dunk'ın üzerinde hiç yara izi yoktu ancak Egg zırhını çıkarmasına yardım ederken kendi terinin içinde boğulacağını düşünmüştü.

Güneş yavaş yavaş batarken, Dunk küçük asker birliğini mahzene doğru götürdü ve hepsine zorla banyo yaptırttı. En son geçen kış banyo yapanlara bile. Sonrasında Sam Stoops'un karısı onlara içinde havuç, soğan ve arpa olan birer kase güveç getirdi. Hepsi kollarını bile kaldıramayacak kadar yorgundu ancak hiçbiri yakında bir Kral Koruması'nın iki katı kadar ölümcül olacağını söylemeyi ihmal etmedi. Kendi cesaretlerini ve kahramanlıklarını göstermek için sabırsızlanıyorlardı. Sör Bennis bir askerin hayatındaki en büyük keyfin yağma ve kadın olduğunu söyleyerek onları gaza getirdi. İki eski asker de Bennis'e destek çıktı. Lem Karaalev İsyanı'ndan geriye bir bıçak ve bir çift güzel bot ile dönmüştü. Lem onlara botun ayağına küçük geldiğini ve bu yüzden de botu evinin duvarına astığını anlattı. Ve Pate de tanıdığı bazı kamp askerlerinin ejderin takipçileri olduğu hakkında durmaksızın konuştu.

Sam Stoops onlara sekiz tane ot şilte getirmişti ve karınları doyduğundan hepsi uyumaya çekildi. Bennis, Dunk'ın onun yüzündeki bezginliği görebileceği kadar uzun süre çaylaklara baktı. "Sör İşe Yaramaz, kamışında hala su varken birkaç tane köylü yosma becermeliydi," dedi. "Eğer zamanında tarlalara avuç avuç piç evlat ekseydi, şimdi elimizde gerçek askerler olurdu."

"Diğer köylerden çıkan askerler kadar kötüler, fazlası değil." Dunk Sör Arlan'a yaverlik yaparken birkaç tanesi ile vakit geçirmişti.

"Öyle," dedi Sör Bennis. " İki hafta içinde ayakları üzerinde durur hale gelebilirler, tabi karşılarında başka köylü askerler var ise. Peki ya şövalyelere karşı?" Kafasını salladı ve yere tükürdü. Formun Altı

5. BÖLÜM

Standfast kuyusu, duvarı taş ve toprak ile örülmüş, rutubetli bir yeraltı mahzeninin içindeydi. Sam Stoops'un karısı orada kıyafetleri ıslar, ovalar, tahta sopa ile döver sonra da elbiseleri kuruması için çatıya çıkarırdı. Büyük, taştan yapılma çamaşır leğeni, aynı zamanda banyo için de kullanılırdı. Banyo yapmak için, kuyudan kova kova su çekilmesi, çekilen suyun şömine önündeki büyük demir kazana boşaltılıp ateşte ısıtılması, sonra da kazanın içindeki suyun taş leğene dökülmesi gerekti. Kazanı doldurmak için dört kova, leğeni doldurmak için ise üç kazan dolusu su gerekiyordu. Bu da doldurup boşaltma işleminin sürekli tekrarlanması demekti. Üstelik geçen zamandan ötürü, son kazanın suyu ısınmaya başladığında leğendeki su çoktan ılıklaşmış olurdu. Sör Bennis herkese bütün bu işin çok zahmetli olduğunu söyler dururdu ki bu yüzden çürük peynir gibi kokar, baştan aşağı bit ve pire ile dolu olurdu.

Dunk'ın içinde temizlenme ihtiyacı doğduğunda, yanında en azından ona yardım edecek Egg vardı, tıpkı bu akşamki gibi. Çocuk somurtkan bir eda ile ağzını açmadan suyu çekti ve ısıtırken de neredeyse hiç konuşmadı. "Egg?" dedi Dunk son kazan kaynamaya başlarken. "Bir sorun mu var?" Egg soruya cevap vermeyince de, "Gel kazanı taşımaya yardım et," dedi.

Birlikte kazanı kaldırıp üstlerine dökülmesini umursamayarak taş leğenin yanına kadar kazanla boğuşarak ilerlediler. "Sör," dedi çocuk. "Sizce Sör Eustace ne yapmayı düşünüyor?"

"Barajı yerle bir etmeyi ve bizi bunu yaparken bizi durdurmak isteyecek Dul'un askerleri olursa, savaşıp onları geri püskürtmeyi." Kazandan taş leğene boşalan suyun sesi yüzünden Dunk bağırarak konuşmuştu. Dökülen sudan beyaz bir buhar yükseldi ve Dunk'ın yüzüne kırmızılık hücum etti.

"Ellerindeki kalkanlar sazdan örme, sör. Bir mızrak onları delip geçer, veya bir

tatar yayından atılan ok."

"O zaman biz de onlara birkaç parça zırh giydiririz, o zaman hazır olurlar." En azından Dunk öyle umuyordu.

"Mücadelede ölebilirler sör. Islak Wat hala bir çocuk. Arpa Will, köye bir sonraki rahip gelişinde evlenecek. Ve Koca Rob daha sağı ile solunu ayırt edemiyor."

Dunk elindeki boş kazanı, sertçe sıkıştırılmış toprak zemine gümbürdeterek vurdu. "Pennytreeli Roger, Islak Wat'tan çok daha küçükken Kızıl Çim Meydanı'nda hayatını kaybetti. Senin babanın ordusu içinde de henüz yeni evlenmiş asker vardı, ve henüz bir kızı bile öpmemiş kimseler. O meydanda belki yüzlerce, belki binlerce kişi sağı ile solunu ayırt edemiyordu."

"Ama o *farklıydı*," diye ısrar etti Egg. "O bir savaştı."

"Bu da öyle. Bu da aynısı. Sadece onun daha küçüğü."

"Daha küçüğü ve daha *aptalcası*, sör."

"Bunu söylemek ne sana ne de bana düşer," dedi Dunk çocuğa. "Sör Eustace onları çağırdığında savaşmaları onların görevi. Ve gerekirse ölmeleri de."

" O zaman onlara lakap takmamalıydık sör. Bu sadece onlar öldükten sonra duyduğumuz üzüntüyü artırır çünkü." Egg yüzünü buruşturdu. "Eğer botumu kul —"

"Hayır," dedi Dunk kendi botunu çıkarmak için tek ayak üstüne dururken.

"Öyle, ama babam—"

"Olmaz." Dunk diğer botunu da çıkardı.

"Ama biz—"

"Olmaz." Dunk üzerindeki terden beyazlamış gömleğini başının üzerinden çıkarıp Egg'e fırlattı. "Git Sam Stoops'un karısına bunu benim için yıkmasını söyle."

"Söylerim sör, ancak—"

"Olmaz dedim. Beni daha iyi duymak için kulağına bir tokat yemeye mi ihtiyacın var?" Pantolonunun bağcıklarını çözdü. Pantolonunun altında sıcaklardan dolayı iç çamaşırı giymemişti. "Wat'lar ve diğerleri için

endişelenmen güzel ancak botu sadece acil durumlar için kullanabiliriz." *Lord Kankuzgun'un kaç gözü vardır? Bin ve bir tane.* "Baban seni benim yaverliğimi yapmaya gönderirken, sana ne söylemişti?"

"Saçlarımı kazımamı veya boyamamı ve kimseye gerçek adımı söylememi," dedi çocuk gönülsüzce.

Egg Dunk'a bir buçuk yıldır hizmet ediyordu ancak bazı zamanlar Dunk'a bu süre yirmi yıl gibi geliyordu. Birlikte Prens Geçidi'ne tırmanmışlar, Dorne'un kızıl ve beyaz engin çöllerini aşmışlardı. Bir kayık ile Yeşilkan nehrinden Ahşap Şehir'e geçmişler oradan da Beyaz Leydi'nin güvertesinde Eski Şehir'e yolculuk etmişlerdi. Ahırlarda, hanlarda, hendeklerde uyumuşlar; rahiplerle, fahişelerle, soytarılarla yemeklerini bölüşmüşlerdi. Ve elbette binlerce kukla gösterisi izlemişlerdi. Egg Dunk'ın atı ile sürekli ilgilenmiş, uzun kılıcını keskin tutmuş, zırhının pas tutmamasını sağlamıştı. Egg, herkesin yanında olmasını isteyeceği bir yoldaştı ve bazı zamanlar gezici şövalye onu neredeyse kendi küçük kardeşi gibi görüyordu.

Öyle değil ama. Bu çocuk bir ejderhanın yavrusuydu, tavuğun değil. Egg bir gezici şövalyenin yaveri olabilirdi ancak Targaryen Hanesi'nden Aegon, Büyük Bahar Salgını sonunda yitip gitmeden önceki yirmi beş yıl boyunca Demir Taht'ta oturan merhum ‘İyi' Kral İkinci Daeron'un dördüncü oğlu Yaz Kalesi Prensi Maekar'ın, dördüncü ve en küçük evladıydı.

"Halkın büyük kısmının bildiği kadarıyla Aegon Targaryen, Ashford Çayırı'ndaki turnuvadan sonra abisi Daeron ile birlikte Yaz Kalesi'ne döndü," diye hatırlattı çocuğa Dunk. "Baban senin bir gezici şövalye yanında Yedi Krallık'ı dolaştığının bilinmesini istemedi. Bu yüzden bu kadar bot muhabbeti yeter."

Çocuğun verebileceği tek cevap dik bakışlarıydı. Egg'in gözleri büyüktü ve bir şekilde kazınmış başı o gözlerin daha büyük görünmesine yol açıyordu. Loş ışıklı mahzenin içinde siyah gibi duruyorlardı ancak daha ışıklı bir ortamda gözlerinin asıl rengi meydana çıkıyordu; koyu, tok bir mor renk. *Valyria halkının göz rengi,* diye düşündü Dunk. Westeros'ta bir avuç kişide vardı bu renk gözler veya işlenmiş altın ve gümüşün birlikte dokunup ışıldadığı renkte saçlar. Sadece Ejder kanından olanlarda.

Yeşilkan'a doğru inerlerken yetim kızlar, şans getirsin diye Egg'in kazınmış başını ovaladıkları bir oyun uydurmuşlardı. Bu da çocuğun yüzünün nar kadar

kızarmasına neden olmuştu. "Kızlar çok aptal," demişti. "Bundan sonra bana dokunan ilk kızı dereye atacağım."

"O zaman ben sana dokunurum. Kulağına doğru öyle güzel bir tokat atacağım ki bir ay boyunca kulağın çınlayacak," demişti Dunk çocuğa ancak bu cümle çocuğu daha da kışkırtmıştı. "Aptal kızlar yerine çınlamayı tercih ederim," diye ısrar etmiş ancak hiçbir kızı dereye de atmamıştı.

Dunk taş leğenin içine girip çenesine kadar suya gömdü kendini. Suyun üst tarafı onu haşlarken, alt tarafı serindi. Acıdan bağırmamak için dişlerini sıktı. Eğer bağırsaydı çocuk ona gülerdi. Egg banyo suyunun kaynamış olmasından hoşlanırdı.

"Biraz daha kaynamış su getireyim mi sör?"

"Böyle iyi." Dunk kolunu ovaladı ve kolundan akan kirin suda bıraktığı uzun gri bulanıklığı izledi. "Bana bir sabun getir. Ah ve uzun saplı ovma fırçasını da." Egg'in saçlarını düşünmek ona kendi saçlarının ne kadar kirli olduğunu hatırlatmıştı. Derin bir nefes alıp saçları iyice ıslansın diye suya daldı. Tekrar yukarı çıktığında kafasını salladı. Egg elinde sabun ve uzun saplı ovma fırçası ile taş leğenin hemen yanında ayakta bekliyordu. "Yanağında kıl kalmış," dedi Dunk sabunu çocuktan alırken. "İki tane. Bak orada tam kulağının altında. Bir dahaki sefere başını traş ederken onları da kesmeyi unutma."

"Unutmam sör." Çocuğun Dunk'ın söylediklerinden memnun olmuş gibi bir hali vardı.

Hiç şüphesiz ki birazcık sakalın onu erkek yapacağını düşünüyor. Dudağının üzerinde bir kaç tüy gördüğünde Dunk da aynı şeyi düşünmüştü. *Bıçağım ile bıyığımı traş etmeye çalışmıştım ve az daha burnumu kesip atacaktım*, diye hatırladı. "Git ve biraz uyu," dedi Egg'e. "Yarın sabaha kadar sana ihtiyacım olmayacak."

Üzerindeki bütün teri ve kiri ovalamak epey zaman almıştı. Sonrasında sabunu bir kenara kaldırıp suyun içinde olabildiğince gerildi ve gözlerini kapadı. Su çoktan soğumuştu. Günün vahşi sıcağından sonra su, rahatlatıcı bir etki yapmıştı. Dunk, el ve ayak parmakları buruş buruş olup ve su grileşip buz gibi olana kadar suyun içinde kaldı, sonrasında ise istemeye istemeye taş leğenden dışarı adım attı.

Ona ve Egg'e kalın hasırdan şilteler verilmiş olmasına rağmen Dunk, çatıda

uyumayı tercih etmişti. Yukarısının havası daha temizdi ve bazen de esinti olurdu. Yağmurun yağmasından korkması gerektiğini biliyordu ancak orada olduğundan beri hiç yağmur yağmamıştı.

Dunk çatıya çıktığında Egg çoktan uyumuştu. Sırtüstü uzandı ve ellerini başının altına koyup gökyüzüne baktı. Gökyüzü binlerce yıldızla doluydu. Bu ona turnuva başlamadan önce, Ashford Çayırı'ndaki geceyi hatırlattı. O gece kayan bir yıldız görmüştü. Kayan yıldızlar görene şans getirirdi ki bu yüzden Tansalle'e kalkanına bir tane çizmesini söylemişti. Ama Ashford ona hiç şans getirmemişti. Turnuva daha bitmeden neredeyse bir elini ve ayağını kaybediyordu ve üç iyi insan hayatını kaybetmişti. *Bir yaver edindim en azından. Ashford'tan ayrılırken Egg yanımda at sürüyordu. Olan onca şeyin içinde tek iyi şey buydu.*

Dunk o gece hiçbir yıldızın kaymamasını diledi. Formun Altı

6. BÖLÜM

Uzakta Kızıl Dağlar görünüyordu ve ayaklarının altı da beyaz kumlarla kaplıydı. Dunk, elindeki küreği kuru, kızgın toprağa saplayıp, çıkan toprağı omzunun üstünden geriye savuruyordu. Delik açıyordu. *Bir mezar,* diye düşündü, *mezar olmasını umuyorum.* Üç tane Dornelu asker ayakta durmuş onu izliyor, kendi aralarında sessizce onunla dalga geçiyorlardı. Biraz ilerilerinde tüccarlar katırları, kızakları ve at arabaları ile birlikte bekliyorlardı. Bir an önce gitme yanlısıydılar ancak Dunk Kestane'yi gömmeden gidemezdi. Sadık dostunu yılanların, akreplerin ve çöl köpeklerinin elinde bırakmayacaktı.

Beygir, Prens Geçidi ile Vaith arasındaki uzun susuz geçen yolda, Egg onun sırtında iken can vermişti. Ön ayakları vücudunun altına katlanır gibi olmuş ve sağa doğru diz çöküp o yöne doğru yuvarlanıp ölmüştü. Bedeni boylu boyunca yere serilmişti ve hayvanın rengi çoktan koyulaşmıştı. Yakında da kokmaya başlayacaktı.

Dunk'ın kazarken döktüğü göz yaşları, Dornelu askerlere komik geliyordu. "Su israf edilmeyecek kadar değerlidir," dedi biri. "Boşa harcamamalısınız, sör." Diğeri kıkır kıkır gülerek, "Neden ağlıyorsun ki? Sadece bir attı üstelik zayıf, sefil bir at."

Kestane, dedi Dunk kazarken içinden. *Onun adı Kastane'ydi ve yıllarca beni sırtında taşıdı hem de hiç ısırmadan, sırtından atmadan.* Yaşlı at, Dornelulların sürdüğü zarif başlı, uzun boyunlu ve dalgalı yeleleri olan gösterişli savaş atlarının yanında acınacak halde kalıyordu ancak ömrü boyunca her zaman elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

"Beli bükük bir aygır için mi ağlıyorsun?" dedi Sör Arlan o yaşlı sesi ile. "Niye delikanlı, benim için hiç göz yaşı dökmemiştin, üstelik o atın sırtına seni koyan benken." Ayıplar gibi görünmemek için kısa bir kahkaha attı. "İşte bu bizim kale

duvarı kadar kalın kafalı gerzek Dunk."

"Benim için de hiç yaş dökmedi," dedi Baelor Kırıkmızrak mezarın içinden. "ki üstelik ben onun prensi, Westeros'un umuduydum. Tanrılar benim bu kadar genç yaşta ölmemi istememişlerdi."

"Babam henüz otuz dokuz yaşındaydı," dedi Prens Valarr. "Onun kaderinde büyük bir kral olmak vardı, Ejder Aegon'dan sonraki en büyük kral." Soğuk mavi gözleri ile Dunk'a baktı. "Tanrılar neden onu yanlarına alıp *seni* bıraktılar?" Genç Prens'in saçları babası gibi kahverengiydi ancak saçının arasından bir tutam gümüşümsü sarı saç geçiyordu.

Sen ölüsün, diye çığlık atmak istedi Dunk. *Hepiniz ölüsünüz, üçünüz de. Neden benim peşimi bırakmıyorsunuz?* Sör Arlan soğuk algınlığından ölmüştü. Prens Baelor Dunk'ın Yediler Yargısı'nda, kendi kardeşinin topuz darbesi sonucu ölmüştü. Oğlu Valarr ise Büyük Bahar Salgını sırasında. *Bunun suçlusu ben değilim. Dorne'daydık biz, böyle olacağını asla bilemezdik.*

"Sen delirmişsin," dedi ihtiyar ona. "Bu deliliğin yüzünden kendi ölümüne sebep olduğunda, senin için bir mezar kazmayacağız. Geniş çöllerdeki bir kişi kendine su istiflemelidir."

"Gidin buradan Sör Duncan," dedi Valarr. "Kaybolun."

Egg Dunk'ın yardımına koştu. Çocuğun elinde kazma yoktu, sadece elleri ile kazıyordu ancak kumlar, onlar daha kumu dışarı savuramadan tekrar mezara doluyordu. Sanki denizin içinde çukur kazmaya çalışıyor gibiydiler. *Kazmaya devam etmeliyim,* dedi Dunk kendi kendine omuzları ve sırtı acı içinde yanarken. *Onu derine, çöl köpeklerinin bulamayacağı kadar derine gömmeliyim. Bunu yapmak..."*

"... zorunda mıyım? Ölmeli miyim?" dedi alık Koca Rob mezarın dibinden. Orada öylece dümdüz ve bedeni buz gibi yatıyor, lime lime olmuş karnındaki açık, kırmızı yara ile o kadar da büyük gözükmüyordu.

Dunk durup çocuğa bakakaldı. "Sen ölmedin. Aşağıda, mahzende uyuyorsun." Yardım etmesi için Sör Arlan'a döndü. "Söyleyin ona Sör," diye yalvardı. "mezardan çıkıp gitmesini söyleyin."

Ancak Dunk'ın başında dikilen sadece Pennytreeli Sör Arlan değildi. İhtiyarın yanında Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis de vardı. Kahverengi şövalye gıdaklar gibi güldü. "Gerzek Dunk," dedi, "Karnı deşmek yavaş yavaş öldürür ama

öldürür. Bağırsakları dışarda sallanırken hala yaşamaya devam eden bir kimseyi hiç duymadım." Dudaklarının üzerinde kızıl renkte köpükler çıkmaya başladı. Adam dönüp tükürdü ve beyaz kumlar tükürüğü anında emdi. Manc, Bennis'in hemen arkasında gözüne girmiş bir okla ayakta dikiliyor, gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu. Yanlarında Islak Wat da vardı kafası yarıya kadar yarık halde. Yaşlı Lem, kızıl gözlü Pate ve diğerleri. Dunk ilk başta hepsinin Bennis gibi ekşiotu çiğnediğini düşündü ancak sonradan hepsinin ağzından damlayanın kan olduğunu fark etti. *Ölüler,* dedi Dunk içinden. *Hepsi ölmüş.* Kahverengi şövalye anırır gibi güldü. "Öyle, iyisi mi sen kazmaya devam et. Kazacak çok mezarın var gerzek. Sekiz tane onlar için, bir tane benim bir tane de Sör İşe Yaramaz için. Son olarak da o senin kel kafalı yavru için."

Kazma yavaşça Dunk'ın elinden kayıp yere düştü. "Egg," diye haykırdı. "Koş, kaç! Çabuk *kaçmalıyız.*" Ancak kumlar ayaklarının altından kayıyordu. Çocuk mezarın kenarına tırmanıp dışarı çıkmaya çalıştığında, ufalanan kısımlar akıp gitti ve çöktü. Dunk Egg'in kumlar tarafından yutulduğu, çocuğun ağzını açıp bağırmaya çalışırken gömülüp gittiğini gördü. Ona doğru ilerlemeye çalıştı ancak kumlar dört bir yanında yükseliyor, onu mezarın dibine doğru çekiyor, ağzını, burnunu, gözlerini dolduruyordu.

Güneş tepeye çıktığında, Sör Bennis çaylaklara nasıl kalkan duvar oluşturulacağını öğretiyordu. Sekizini de omuz omuza, kalkanları birbirine değer ve ellerindeki mızrakların ucu, uzun sivri ve tahtadan birer diş gibi ileriye uzanmış şekilde tek sıra halinde yan yana dizdi. Sonra Dunk ile Egg, binek hayvanlarına atlayıp onlara doğru hücum etti.

Üstad, birdenbire durarak mızrakların yanına üç metreden fazla yaklaşmayı reddetti. Ama Yıldırım bu işin eğitimini almıştı. Koca savaş atı toynakları ile yeri dövüp dümdüz ileriye doğru hızlanarak dört nala gitti. Tavuklar cırtlak sesler çıkarıp kanat çırparak atın önünden kaçıştılar. Tavukların paniklemesi bulaşıcı olacak ki Koca Rob bir kez daha elindeki mızrağı yere atıp oluşturdukları duvarın ortasında kocaman bir delik bırakarak kaçmaya başladı. Standfast'in diğer savaşçıları açılan deliği kapatmaya çalışacaklarına kaçan Rob'un peşine takıldılar. Yıldırım, Dunk atın dizgini çekip onu durdurmadan önce, çaylakların yere atıp kaçtıkları kalkanların üzerine basıp geçti. Dallardan örülerek yapılmış kalkanlar, atın demir nallı toynakları altında çatırdayıp parçalara ayrıldı. Tavuklar ve köylüler her yöne doğru kaçışırken Sör Bennis, keskin kokulu bir dizi küfür yağdırdı. Egg kahkaha atmamak için cesurca savaştı ancak daha fazla dayanamadı.

"Bu kadar yeter." Dunk Yıldırım'ı durdurdu ve miğferini gevşetip başından çıkardı. "Eğer savaşırken de böyle yaparlarsa bütün hepsinin öleceği kesin." *Ve büyük ihtimalle senin ile benim de.* Sabahleyin hava zaten yeterince sıcaktı ve Dunk kendini sanki hiç banyo yapmamış gibi terli ve yapış yapış hissediyordu. Başı zonkluyordu ve dün geçe gördüğü rüyayı bir türlü unutamıyordu. *O şekilde olmadı* diye hatırlattı kendi kendine. Kestane, Vaith'e giden uzun, susuz geçen yolda ölmüştü orası doğruydu ancak Dunk ile Egg, Egg'in abisi onlara Üstad'ı verene kadar Yıldırım'ın üzerinde birlikte yol almışlardı. Gerisi ise...

Asla ağlamadım. Ağlamak istemiş olabilirim ancak göz yaşı dökmedim. Atı rüyasındaki gibi gömmek istemişti ancak Dornelu askerler beklemeyi kabul etmemişlerdi. "Çöl köpekleri de bir şeyler yiyip yavrularını beslemek zorunda," demişti Dornelu şövalyelerden biri ona, Dunk'a atın eyerini ve gemini sökmesine yardım ederken. "Cesedi ya köpekleri ya da kumları besleyecek. Bir yıl içinde kemikleri yıkanmış gibi bembeyaz olur. Burası Dorne arkadaşım." Bunları hatırlarken Dunk Wat'ların cesetlerinin kimlere yem olacağını merak etti ister istemez. *Belki de Damalı Nehir'de yaşayan damalı balıklar vardır.*

Yıldırımı kaleye kadar sürüp üzerinden indi. "Egg, çaylakları toplayıp buraya getirmesinde Sör Bennis'e yardım et." Miğferini Egg'e doğru uzattı ve basamakları atlayarak geçti.

Sör Eustace'i deposunun karanlık bir köşesinde buldu. "Pek iyi bir çalışma değildi."

"Değildi lordum," dedi Dunk. "Bir işe yaramayacaklar." *Bir yeminli kılıç bağlı olduğu lorda hizmet ve itaat etmeliydi ancak, bu durum çılgınlıktı.*

"Bu onların ilk çalışmalarıydı. Onların kardeşleri ve babaları da ilk çalışmalarında en az onlar kadar kötüydü belki de onlardan da kötü. Evlatlarım onlarla birlikte çalışmışlardı biz krala yardıma gitmeden önce. İki hafta boyunca her gün. Onları birer askere dönüştürmüşlerdi."

"Ve peki savaş başladıktan sonra lordum?" diye sordu Dunk. "Orada nasıldılar? Kaç tanesi eve sizinle birlikte dönebildi?"

Yaşlı şövalye ona bakakaldı. "Lem," dedi en sonunda. "ve Pate ile Dake. Dake bizim için yiyecek arayıp toplardı ve bu işte ömrümde gördüğüm herkesten daha başarılıydı. Aç karnına hiç yürümemiştik sayesinde." Bıyığı seyirdi. "Onları eğitmek iki haftadan daha fazla vakit alabilir elbette."

"Lordum," dedi Dunk, "kadın yarın veya ertesi gün bütün adamları ile birlikte kapıya dayanabilir." *Onların hepsi iyi birer delikanlı diye düşündü Dunk. Ancak Donukhendek şövalyelerine karşı dövüşürlerse ölü birer delikanlı olacaklar.* "Başka bir yol olmalı."

"Başka bir yol." Sör Eustace yavaşça parmaklarını Küçük Aslan'ın kalkanı üzerinde gezdirdi. "Lord Rowan'dan adaletli bir karar çıkmaz, bu kraldan da öyle..." Dunk'ın kolunu yakaladı. "Bana öyle geliyor ki, yeşil krallar zamanındaki gibi, birinin keçisini veya köylüsünü öldürdüğünde buna karşılık sahibine kan parası verip kurtulacağın günler çok geride kaldı."

"Kan parası mı?" dedi Dunk şüphe içinde.

"Başka bir yol yok mu dedin. Kenarda birikmiş biraz param var. Yanağından biraz kan aktı demişti Sör Bennis. Adama bunun için bir gümüş, kadına da emrindeki birine saldırıldığı için üç gümüş ödeyebilirim. Yapabilirim... Yaparım... Eğer o barajı yıkar ise." Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Oraya gidemem yalnız. Donukhendek olmaz." Kocaman siyah bir sinek vızıldayarak kafasının etrafında döndü ve adamın koluna kondu. "O kale bir zamanlar bizimdi. Bunu biliyor muydunuz Sör Duncan?"

"Evet Lordum." Sam Stoops ona söylemişti.

"Fetih'ten yüz yıl kadar önce biz Kuzey sınırı komutanıydık. Bize bağlı yirmi kadar küçük lordluk ile yüzlerce toprak sahibi şövalye vardı. O zamanlar dört kalemiz ve tepelerde yaklaşan düşmanları gözetleyen gözcü kulelerimiz vardı. Donukhendek kalelerimizin en iyisiydi. Lord Perwyn Osgrey yaptırmıştı. Gururlu Perwyn derlerdi ona."

"Ateş Tarlası savaşından sonra, Yüksekbahçe krallardan kahyalara geçti ve Osgeryler de azaldı ve küçüldü. Aegon'un oğlu Kral Maegor'du Donukhendek'i bizden alan. Lord Ormond Osgrey, Maegor'un Yıldızlar ve Kılıçlar'ı[6] -aynı zamanda onlara Sefil Yoldaşlar ve Savaşçı'nın Evlatları da denirdi- sindirme hareketinin aleyhinde konuşmuştu çünkü." Sesi giderek boğuklaştı. "Donukhendek kalesinin giriş kapısının üzerinde damalı bir aslan motifi var. Babam bana onu, beni ilk kez yanına alıp yaşlı Reynard Webber yanına gittiğimizde göstermişti. Ben de aynısını yapıp motifi oğullarıma gösterdim. Addam... Addam Donukhandek'te yaverlik yapmıştı ve onunla Lord Wyman'ın kızı arasında... belirli... belirli bir hoşlantı oluşmuştu. Bu yüzden bir kış günü en pahalı elbisemi kuşanıp çocukları evlendirme niyeti ile Lord Wyman'ın yanına

gittim. Teklifi nazikçe reddetti ancak ben kaleden ayrılırken onun ve Sör Lucas Inchfield'ın kahkahalarını duyduktan sonra... Bir daha asla Donukhendek'e adımımı atmadım. Tabi o kadının haddini aşıp benim emrimdeki kişiyi alıp götürene dek. Bana zavallı Lem'i arıyorsam hendeğin dibine bakmamı—"

"Dake," dedi Dunk. "Bennis onun adının Dake olduğunu söylemişti."

"Dake mi?" Sinek adamın kolunda dolaşıp duruyor, arada durup bütün sineklerin yaptığı gibi bacaklarını birbirine sürtüyordu. Sör Eustace sineği eliyle kovdu ve sonra da elini üst dudağına götürdü. "Dake. Evet ben de öyle demiştim. Güvenilir bir dost, onu iyi hatırlıyorum. Savaş zamanında bizim için yiyecek arardı. Aç karnına hiç yürümemiştik sayesinde. Sör Lucas bana zavallı Dake'e ne yaptıklarını söylediğinde, kale benim olmadığı sürece oraya bir daha asla adım atmayacağıma dair kutsal bir yemin ettim. Gördüğün üzere oraya gidemem Sör Duncan. Ne kan parasını ödemek için ne de başka bir sebeple. *Gidemem.*"

Dunk anlamıştı. "Ben gidebilirim lordum. Benim ettiğim bir yemin yok."

"Sen iyi bir adamsın Sör Duncan. Gerçek ve cesur bir şövalyesin." Sör Eustace Dunk'ın kolunu sıktı. "Keşke tanrılar Alysanne'imi bana bağışlasalardı. Sen tam da kızımı evlendirmek isteyeceğim karakterde bir kişisin. Gerçek bir şövalyesin Sör Duncan. Gerçek bir şövalye."

Dunk'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Söylediklerinizi, kan parası ile ilgili olanları Leydi Webber'e ileteceğim ancak..."

"Sör Bennis'i, Dake ile aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceksin. Biliyorum. İnsan sarrafı biri değilim ancak sen kılıç gibisin. Onları tereddütte düşüreceksin sör. Hem de onlara görünür görünmez. O kadın Standfast'in böyle bir şampiyona sahip olduğunu gördüğünde, barajı kendi isteği ile bile yıkabilir."

Dunk ne söyleyeceğini bilemeden diz çöktü. "Lordum. Yarın sabah yola çıkacak ve elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Yarın sabah." Sinek döne döne geri geldi ve Sör Eustace'in sol eline kondu. Adam sağ elini kaldırıp sineği dümdüz etti. "Evet... Yarın sabah yola çıkacaksın."

"*Bir banyo daha mı?*" dedi Egg dehşet içinde. ‘Daha dün yıkandın."

"Ve bugünü de zırhımın içinde terden sırılsıklam olmuş halde geçirdim. Çeneni kapa ve kazanı doldur."

"Sör Eustace bizi emrine aldığında yıkanmıştın," Egg parmakları ile saydı. "Ve geçen gece. Bir de şimdi. Bu *üç kere eder*, sör."

"Asil bir leydi ile görüşeceğim. Kadının asil kalesini Sör Bennis gibi kokutmamı mı istiyorsun?"

"O kadar kötü kokabilmek için Üstad'ın pisliği ile dolu bir küvette yuvarlanmanız gerekir sör." Egg kazanı doldurdu. "Sam Stoops diyor ki Donukhendek'in kale kumandanı sizin kadar uzunmuş. İsmi Lucas Inchfield'mış ancak uzun boyundan ötürü ona Uzuninç derlermiş. Sizce sizin kadar uzun mudur sör?"

"Hayır." Dunk'ın kendi kadar uzun biri ile tanışmayalı yıllar geçmişti. Kazanı alıp ateşin üzerine koydu.

"Onunla dövüşecek misin?"

"Hayır." Dunk neredeyse tersinin olmasını ümit ediyordu. Diyardaki en iyi savaşçı olmayabilirdi ancak kalıbı ve gücü birçok eksiğini kapatıyordu. *Zeka eksikliğini değil elbette.* Hitabet ile arası iyi değildi, kadınlar ile arası ise daha beterdi. Kızıl Dul'la yüz yüze konuşacağı düşünüldüğünde, Dul'la konuşmaktansa dev Uzuninç Lucas ile kapışmayı yeğlerdi. "Gidip Kızıl Dul ile konuşacağım, hepsi bu kadar."

"Ona ne söyleyeceksiniz sör?"

"Barajı yıkmak zorunda olduğunu." *Barajı yıkmak zorundasınız leydim aksi halde...* "Barajı yıkmasını rica edeceğim yani..." *Lütfen bizim Damalı Nehri'mizi geri verin.* "Eğer o da bunu ister ise." *Birazcık su leydim, eğer sizi de memnun eder ise.* Sör Eustace onun yalvarmasını istemezdi. *O zaman nasıl söyleyeceğim ki?*

Su biraz sonra kaynayıp fokurdamaya başladı. "Şunu küvete doğru sürüklememe yardım et," dedi Dunk çocuğa. Birlikte kazanı şöminenin üzerinden kaldırıp mahzeni boydan boya geçtiler. "Soylu ailelerin leydileri ile nasıl konuşacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Dunk çocuğa suyu küvete dökerlerken. "Leydi Vaith'e hesap verirken söylediklerimden ötürü Dorne'da ikimizi de öldürülebilirdik."

"Leydi Vaith delinin tekiydi," diye hatırlattı Egg ona. "Ancak biraz daha nazik olabilirdin. Leydiler nazik olanları sever. O kuklacı kızı Aerion'dan kurtardığın gibi, Kızıl Dul'u da kurtarmak için burada olsaydın..."

"Aerion Lys'te, ve Dul'un da kurtarılmaya ihtiyacı yok." Tanselle hakkında konuşmak istemiyordu. *Sırık Tanselle'di onun adı ancak bana göre hiç de sırık gibi değildi.*

"Peki," dedi çocuk, "bazı şövalyeler leydilere güzel şarkılar söylerler veya utla güzel melodiler çalarlar."

"Udum yok benim," dedi Dunk asık suratla. "Ve Ahşap Şehir'deyken bir gece çok içip sarhoş olduğumda bana çamurda yuvarlanan bir öküz gibi sesim olduğunu söylemiştin."

"Hatırlamıyorum sör."

"Nasıl hatırlamazsın?"

"Bana unutmamı söylemiştiniz sör," dedi Egg bütün masumiyeti ile. "Eğer bu olaydan bir daha bahsedersem kulağıma tokat yiyeceğimi söylemiştiniz."

"Şarkı söyleme filan olmayacak." Dunk'ın şarkı söyleyecek sesi olsa dahi bildiği tek şarkı "Ayı ve Bakire Panayırı" şarkısıydı ve bu şarkı ile Leydi Webber'in ilgisini çekeceğini hiç sanmıyordu. Kazan bir kere daha kaynamaya başladı. Küvete kadar güç bela getirip suyu boşalttılar.

Egg kazanı üçüncü kez doldurmak için bir kez daha su çekti ve kuyunun üzerinden aşağı indi. "Donukhendek'te bir şey yiyip içmeseniz iyi edersiniz sör. Kızıl Dul bütün kocalarını zehirlemiş çünkü."

"Onunla evlenecek değilim ya. O soylu bir aileden bense Kenar Mahalle'den Dunk'ım, unuttun mu?" Dunk kaşlarını çattı. "Kaç tane kocası olmuş şimdiye kadar sen biliyor musun?"

"Dört," dedi Egg, "ama hiç çocuğu olmamış. Ne zaman doğum yapsa, bir iblis gece vakti yanına gelir çocuğu alıp gidermiş. Sam Stoops'un karısı diyor ki kadın daha doğmamış çocuklarını Yedi Cehennem'in Lordu'na kendisine kara büyü öğretsin diye satıyormuş."

"Soylu leydilerin kara büyü ile işi olmaz. Onlar dans eder, şarkı söyler ve nakış işlerler."

"Belki iblislerle dans edip, kara büyülerle iş yapıyordur," dedi Egg zevkle. "Ayrıca soylu leydilerin ne yaptıklarını nereden biliyorsunuz sör? Leydi Vaith tanıdığınız tek soylu kadın."

Bu küstahçaydı ama doğruydu. "Belki hiç soylu leydi tanımıyor olabilirim ancak kulağına güzel bir şamar isteyen bir çocuk tanıyorum." Dunk ensesini ovaladı. Zırh içinde geçirdiği her gün boynu kaskatı olurdu. "Sen kraliçeler ve prensesler tanıyorsun. Onlar hiç iblislerle dans edip kara büyü üzerinde çalışırlar mıydı?"

"Leydi Shiera yapar. Lord Kankuzgun'un sevgilisi. Güzelliğini korumak için kan banyosu yapar. Ve bir keresinde de kız kardeşim Rhae, diğer kardeşim Daella ile değil de onunla evleneyim diye içeceğime aşk iksiri koymuştu."

Egg ensestin sanki dünyanın en doğal şeyi gibi konuşmuştu. *En azından onun için öyle.* Targaryenlar ejder kanını saf tutmak için yüzyıllardır kız ve erkek kardeşleri ile evleniyorlardı. Son gerçek ejderhanın Dunk daha doğmadan önce öldüğü düşünülürse, ejderkralları da yok olmuştu. *Belki de tanrılar onların kız kardeşleri ile evlenmelerine bir şey demiyordur.* "İksir işe yaradı mı?"

"Yarardı," dedi Egg. "tükürmeseydim elbette. Evlenmek istemiyorum ben. Kral Korumalarının bir şövalyesi olmak ve sadece kralı korumak ve ona hizmet etmek için yaşamak istiyorum."

"Bu çok soylu bir istek ancak biraz daha büyüdüğünde kendini beyaz pelerinden çok bir kızın yanında olmayı isterken bulacaksın." Dunk Sırık Tanselle'i ve onun Ashford'ta ona gülümsediği anı hatırladı. "Sör Eustace dedi ki ben tam da kızıyla evlendirmek istediği tipte biriymişim. Kızının adı Alysanne'di."

"Kız öldü sör."

"Kızın öldüğünü biliyorum," dedi Dunk kızgın kızgın. "Eğer yaşasaydı dedi. Eğer hayatta olsaydı onunla evlenmemi istermiş. Ya da benim gibi biriyle. Daha önce hiçbir lord beni kızına yakıştırmamıştı."

"*Ölü* kızına. Ve Osgreyler eskiden lordluk yapmış olabilirler ancak şuan Sör Eustace sadece toprak sahibi bir şövalye."

"Neyin ne olduğunu ben de biliyorum. Kulağına tokat yemek mi istiyorsun sen?"

"Şey," dedi Egg, "Bir eş istemekten çok tokat isterken bulacağım kendimi. Özellikle de ölü bir eş ise. Kazan kaynıyor sör."

Suyu küvete doğru taşıdılar ve Dunk gömleğini başının üzerinden çıkardı.

"Donukhendek'e giderken Dorne işi gömleğimi giyeceğim." Gömlek, üzeri karaağaç ile kayan yıldız boyalı ve ipekten dokunmaydı. Sahip olduğu en iyi giysi oydu.

"Eğer onu yolda giderken giyerseniz her tarafı ter olur sör," dedi Egg. "Giderken bugün giydiğinizi giyin. Ben de ötekini taşırım, siz de kaleye vardığımızda üstünüzü değiştirirsiniz."

"Kaleye varmadan *önce*. Asma köprü üstünde üzerimi değişirsem soytarı gibi görünürüm. Ayrıca senin benimle geleceğini kim söyledi?"

"Bir şövalye, yanında yaveri ile birlikte daha etkileyici görünür."

Bu doğruydu. Çocuğun bu konularda çok bilgisi vardı. *Olmalı da. İki sene boyunca Kral'ın Şehri'nde yaverlik yaptı*. Öyle olsa bile Dunk onu tehlikenin içine götürmekten rahatsızdı. Donukhendek'te onu nasıl bir karşılama bekliyor hiçbir fikri yoktu. Eğer Kızıl Dul söylendiği kadar tehlikeli biriyse, kendini Standfast yolunda gördükleri iki adam gibi, demir bir kafesin içinde bulabilirdi

"Sen burada kalıp köylüler ile birlikte Sör Bennis'e yardım edeceksin," dedi Egg'e. "Ve bana da öyle suratsız suratsız bakma." Pantolonunu çıkarıp kenara fırlattı ve içi sıcak su dolu küvetin içine girdi. "Hadi... Git şimdi uyu biraz. Ve bırak da banyomu yapayım. Yarın benimle gelmiyorsun. Konu kapanmıştır."

7. BÖLÜM

Dunk, sabah güneşinin yüzüne vurması ile birlikte uyandı. Egg'in çoktan uyanıp gittiğini gördü. *Tanrılar adına sabahın bu saatinde hava nasıl bu kadar sıcak olabilir?* Yatağa oturdu ve esneyip gerginleşti. Sonra ayağa kalkıp sendeleyerek, elinde tuttuğu yağdan yapılma büyük mumu yakıp kuyunun yanına gitti ve yüzüne soğuk su çalıp giyindi.

Güneş ışığına adım attığında, Yıldırım'ın eyerlenmiş ve gemlenmiş bir şekilde ahırın önünde onu beklediğini gördü. Egg de katırı Üstad ile birlikte onu bekliyordu.

Çocuk botlarını giymiş, ilk defa doğru düzgün bir yaver gibi görünüyordu. Üzerinde yeşil ve altın renklerden oluşan damalı bir yelek vardı. Altına ise beyaz renkli yün bir pantolon geçirmişti. "Pantolonun kıç tarafı yırtılmıştı ama Sam Stoops'un karsı benim için onu dikti," dedi çocuk.

"Kıyafetler Addam'ındı," dedi Sör Eustace hadım edilmiş gri atının üzerinde. Yaşlı adamın omuzlarında, üzeri damalı aslan motifi ile süslü yıpranmış bir ipek pelerin dalgalanıyordu. "Yelek depoda küflenip değerini yitirmiş bir şey ancak yine de iş görür. Bir şövalye, yanında yaveri ile birlikte daha etkileyici görünür. Bu yüzden de Egg'in seninle birlikte Donukhendek'e gitmesine karar verdim."

On yaşındaki bir çocuk beni alt etti. Dunk Egg'e bakıp dudaklarını oynatarak sessizce *kulağa şamar* dedi. Çocuk sırıttı.

"Sizin için de bir hediyem var Sör Duncan. Yaklaşın." Sör Eustace gösterişli bir şekilde elindeki pelerini salladı.

Pelerin yünden dokunmuş altın ve yeşil renkte kareler ile çerçevelenmiş düz bir giysiydi. Yünden dokunmuş bir pelerin bu sıcak havada Dunk'ın isteyeceği son şeydi ancak Sör Eustace pelerini Dunk'ın omuzlarına geçirince, Dunk yaşlı

adamın yüzündeki gururu ve sevinci gördü ve hediyeyi geri çeviremeden kabul etmek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim lordum."

"Üzerine yakıştı. Keşke başka şeyler de verebilseydim," Yaşlı adamın bıyığı seğirdi. "Sam Stoops'ı aşağıdaki mahzene evlatlarımın eşyalarının olduğu yere yolladım ancak Edwyn ile Harrold, bacakları kısa göğüsleri de pek geniş olmayan küçük cüsseli adamlardı. Ne yazık ki onların geride bıraktıkları hiçbir kıyafet senin bedenine uymazdı."

"Pelerin yeterli lordum. Gururla taşıyacağım."

"Buna şüphem yok zaten." Atını dehledi. "Yolun bir kısmında size eşlik etmek isterim eğer sizin bir itirazınız yoksa..."

"Yok lordum."

Egg, Üstad'ın üzerinde sırtı dimdik bir şekilde, tepeden aşağı inene kadar onlara öncülük etti. "Kafasına bol gelen o hasır şapkayı takmak zorunda mı?" diye sordu Dunk'a Sör Eustace. "Biraz gülünç görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Kafası güneşten yanıp derisi soyulduğu zamanki kadar değil lordum." Bu erken saatte, güneş daha yeni ufukta beliriyorken bile hava çok sıcaktı. *Öğlen olduğunda eyerler kızamık çıkartacak kadar sıcak olur.* Egg ölü çocuğun kıyafeti içerisinde şık görünüyordu ancak gün sonuna kadar haşlanmış yumurta gibi olacaktı. Dunk'ın en azından üzerini değiştirebilme şansı vardı. İyi olan gömleğini heybesine koymuş, eski yeşil olanı da sırtına geçirmişti.

"Batı yolundan gideceğiz," diye duyurdu Sör Eustace onlara. Son yıllarda pek kullanılan bir yol değil ancak Stanfast'ten Donukhendek'e giden en kısa yol burası." Yol onları yaşlı şövalyenin karısının ve çocuklarının gömülü olduğu böğürtlen çalılarının oradaki tepenin arka tarafına götürdü. "Çocuklarım buraya böğürtlen toplamaya gelirdi. Daha küçücük çocuklarken yanıma yüzleri yapış yapış, kolları çiziklerle dolu gelirler, ben de hemen nereden geldiklerini anlardım." İçten bir şekilde gülümsedi. "Egg bana Addam'ı hatırlatıyor. Yaşına göre fazla cesur onun gibi. Addam savaş onların üzerine doğru akarken, yaralı ağabeyi Harrold'ı korumaya çalışmıştı. Kalkanının üzerinde altı meşe palamudu olan Nehirovalı bir asker elindeki balta ile onun bir kolunu kesip attı." Hüzünlü gri gözleri Dunk'ın gözleri ile buluştu. "Senin eski ustan, Pennytreeli şövalye... O, Karaalev İsyanı'nda savaştı mı?"

"Savaştı lordum. Beni yanına almadan önce." Dunk o zamanlar üç ya da dört yaşındaydı ve Kenar Mahalle sokaklarına yarı çıplak, bir çocuktan çok bir hayvan gibi dolanıp duruyordu.

"Kırmızı ejder için mi yoksa siyahı için mi?"

Kırmızı mı siyah mı? Bu bugün için bile tehlikeli bir soruydu. Fatih Aegon'dan beri Targaryen hanesinin arması, siyah zemin üzerinde duran kırmızı bir üç başlı ejderha şeklindeydi. *Tahtta Hak İddia Eden* Daemon ise kendi armasında, birçok başka piç evladın yaptığı gibi renkleri tersine çevrilmiş Targaryen arması kullanmıştı. *Sör Eustace benim yeminle bağlı olduğum lord,* diye kendine hatırlattı Dunk. *Bunu sormaya hakkı var.* "Lord Hayford'un sancağı altında dövüşmüş lordum."

"Sarı zemin üzerine yeşil baklava desenli çizgili ve ortasında da dalgalı yeşil bir kazık olan sancağa sahip olan lord değil mi?"

"Olabilir lordum. Egg daha iyi bilir." Çocuk, Westeros'taki şövalyelerin yarısının armalarını ezbere söyleyebilirdi.

"Lord Hayford *krala sadık* olarak bilinen lordların başında gelirdi elbette. Kral Daeron onu savaştan hemen önce El'i ilan etmişti. Butterwell sadakatinin sorgulanmasına yol açacak sıkıntılı bir iş çıkarmıştı ancak Lord Hayford başından beri güvenilir birisiydi."

"Ölürken Sör Arlan yanı başındaymış. Kalkanında üç sur deseni olan bir lord tarafından öldürülmüş."

"O gün birçok iyi adam katledildi, iki taraftan da. Savaştan önce meydandaki çimler kızıla bulanmamıştı. Efendin Sör Arlan sana bunu anlattı mı?"

"Sör Arlan savaştan hiç bahsetmezdi. Orada yaverini kaybetmiş. İsmi Pennytreeli Roger'mış, Sör Arlan'ın kız kardeşinin oğlu." İsmi söylemek bile Dunk'a belli belirsiz bir suçluluk hissettirmişti. *Onun yerini çaldım.* Sadece prensler ve baş lordlar, emrinde iki yavere sahip olabilirdi. Eğer Değersiz Aegon, kılıcını piç oğlu Daemon yerine varisi Daeron'a verseydi, belki de Karaalev İsyanı diye bir isyan başlamayacaktı. Ve Pennytree'li Roger da hayatta olacaktı. *Bir yerlerde şövalye olurdu şimdi, benim olduğumdan daha gerçek bir şövalye. Ben ise çoktan darağacını boylamış olurdum ya da Gece Nöbeti'ne gönderilir, ölene kadar Sur'un üzerinde gezerdim.*

"Büyük savaşlar her zaman korkunçtur," dedi yaşlı şövalye. "ama katliamın ve

kanın göbeğinde aynı zamanda bir güzellik de yatar, insanın yüreğini parçalayan bir güzellik. Güneşin doğup da Kızıl Çim Meydanı'na vurduğu manzarayı asla unutmayacağım... Binlerce kişi daha yeni can vermişti ve hava inlemelerle, feryatlarla doluydu. Ama yukarıdaki gökyüzü, altın, kırmızı ve turuncu renklere dönmüş bize bakıyordu ve o kadar güzeldi ki evlatlarımın bu manzarayı bir daha asla göremeyeceklerini düşününce hüngür hüngür ağlamıştım." İç çekti. "Galibiyet hayal etmekten bile daha yakındı o zamanlar. Eğer Kankuzgun olmasaydı..."

"Ben her zaman savaşı Baelor Kırıkmızrak'ın kazandığını duymuştum," dedi Dunk. "O ve kardeşi Prens Maekar."

"Çekiç ile örs mü?" İhtiyarın bıyığı seğirdi. "Şarkıcılar çok fazla şeyi atlarlar şarkılarında. Daemon o gün Savaşçı'nın kendisi olmuştu adeta. Önünde kimse duramamıştı. Lord Arryn'in gönderdiği keşif kolunu yerle bir etmiş ve Dokuzyıldız Şövalyesi ile Vahşi Wyl Waywood'u öldürmüş, sonra da Kral Korumaları'ndan Sör Gwayne Corbray ile karşı karşıya gelmişti. Yaklaşık bir saat boyunca birbirlerinin etraflarında dönüp kılıç çarpıştırarak atlarının üzerlerinde dans ettiler yanı başlarında insanlar ölürken. Derler ki ne zaman Karaalev ile Kimsesiz Leydi[7] birbiriyle çarpışsa, çıkardıkları ses beş kilometre öteden duyulabilirmiş. Yarı çığlık yarı melodi gibi bir ses. Ama en sonunda Leydi sendelemeye başladığında Karaalev, Sör Gwayne'nin miğferini delip geçti ve şövalyeyi kör edip kanlar içinde yere serdi. Daemon atından inip, yere düşen düşmanının toynaklar altında ezilmediğini gördüğünde, Kızıldiş'e onu sırtlamasını ve yaralarına baktırmak için üstadlarının yanına götürmesini emretti. Ancak bu ölümcül bir hataydı. Çünkü Kuzgun Dişleri, Ağlayan Tepe'nin kontrolünü ele geçirmiş ve Kankuzgun, iki yüz yetmiş beş metre öteden Daemon ve çocuklarının altında bulunduğu, kardeşinin dalgalanan sancağını görmüştü. İlk önce Aegon'u, Daemon'un ikiz evlatlarından büyük olanını katletti çünkü biliyordu ki üzerlerine beyaz oklar yağmur gibi yağsa bile Daemon, can çekişen daha teni bile soğumamış evladını öylece bırakıp gitmezdi. Gitmedi de zaten Kankuzgun'un yayından çıktığı kadar büyüyle de yol alan yedi ok bedenini delip geçmişken. Genç Aemon, ölmek üzere olan babasının parmaklarının arasından kaydığında aldı Karaalev'i eline ve bu yüzden Kankuzgun onu da katletti, ikizlerin küçüğünü. Böylece siyah ejder ve çocukları yok olup gittiler."

"Sonrasında çok daha fazla şey oldu, biliyorum. Birazını kendi gözlerim ile görmüştüm... isyancıların kaçışını. Acıçelik'in dağılan orduyu toparlayıp emrettiği delice hücumu... Daemon ile Gwayne Corbray'in yaptığı dövüşten

sonraki en büyük dövüş olan Kankuzgun ile giriştiği mücadeleyi... Prens Baelor'un çekicinin isyancılar üzerine inerken ki sesi... Dornelu askerlerin göğü mızrakları ile doldururken attıkları çığlıkları... Ama günün sonunda bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Çünkü Daemon öldüğü an savaş çoktan bitmişti."

"Galibiyet çok yakındı aslında Daemon'a. Eğer Gwayne Corbray'in üzerinden geçip onu kaderine terk etseydi, Kankuzgun tepeyi almadan önce Meakar'ın ordusunun sol tarafını dağıtabilirdi. Ve o gün siyah ejderin günü olurdu, El'in ölümü ile Kral'ın Şehri'ne giden yol ardına kadar açılırdı. Prens Baelor fırtına lordları ve Dornelu askerler ile alana gelene kadar Daemon çoktan Demir Taht'a kurulmuş olurdu."

"Şarkıcılar istedikleri kadar çekiç ve örs şarkısını söylesinler sör, ancak o gün dengeleri değiştiren kişi beyaz oku ve kara büyüsü ile akraba katiliydi. Bizi şimdi o yönetiyor hiç şüphen olmasın. Kral Aerys onun kölesi. Kankuzgun'un Majesteleri'ni büyüsü altına alıp iradesi önünde diz çöktürdüğünü öğrenmek sürpriz olmaz. Lanetlendiğimize hiç şaşırmamalı."

Sör Eustace kafasını salladı ve sessizliğe gömüldü. Dunk Egg'in konuşmanın ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak etti ama ona asla bunu soramazdı. *Lord Kankuzgun'un kaç gözü vardır?* diye düşündü Dunk.

Hava daha şimdiden ısınmaya başlamıştı. *Sinekler bile kaçıp gitmiş* diye söylendi içinden Dunk. *Sineklerin hisleri şövalyelerden daha kuvvetli. Güneşten uzak duruyorlar en azından.*

Kendisinin veya Egg'in Donukhendek'te misafirperverlik ve iyi niyet ile karşılanıp karşılanmayacağını merak etti. Bir maşrapa serin koyu bira ne güzel de giderdi. Dunk bunun gerçekleşme ihtimalini sevinçli sevinçli düşünürken aklına birden Egg'in, Dul'un kocalarını zehirlediğini söyleyişi geldi. Susuzluğu o anda kayboldu. Boğazının kuru olmasından daha kötü şeyler de vardı.

"Zamanında Osgrey Hanesi, batıdaki Nunny köyünden, Taşlı Örtü Kasabası'na kadar kilometrelerce alan içindeki her yerin hakimiydi," dedi Sör Eustace. "Donukhendek bizimdi, At nalı Tepesi bizimdi, Cüretli Tepe bizimdi, büyük ve küçük Dosk ile Konyakdibi, Yapraklı Göl'ün her iki tarafı... Osgrey Hanesi Florentlere, Tarbecklere hatta Hightower ve Blackwoodlara bile kız verirdi."

Wat Ormanı'nın sınırı görüş alanına girince, Dunk elini gözünün üstüne siper yapıp gözlerini kısarak ormanlığa baktı. İlk defa taktığı bol şapka yüzünden Egg'e imrendi. *En azından biraz gölge görmüş olurduk.*

"Wat Ormanı eskiden ta Donukhendek'e kadar uzanırdı," dedi Sör Eustace. "Wat'ın kim olduğunu bilmiyorum. Ama Fetih'ten önce onun bu ormanında iki metrelik büyük geyikler ile yaban öküzleri bulunurmuş. Bir insanın hayatı boyunca avlayacağından daha fazla kızıl karacalar varmış ormanda. Tabi sadece kral ile damalı aslan avlayabilirdi onları diğer kişilere yasaktı avlanmak. Benim babamın zamanında bile nehrin iki tarafı da ağaçlar ile kaplıydı ama örümcekler kendi atlarına, koyunlarına ve ineklerine otlak yapmak için bütün ağaçları kestiler."

Bir damla ter Dunk'un göğsünden aşağıya doğru süzülerek aktı. Kendini içtenlikle, bağlı olduğu lordunun konuşmamasını dilerken buldu. *Hava konuşmak için çok sıcak. At sürmek için de. Lanet olası hava çok çok sıcak...*

Ormanın içinde, kocaman kahverengi bir ağaç kedisinin kurtlarla kaynayan leşine rastladılar. "Öykk," dedi Egg, Üstad'ın sırtında leşin yandan geçerken. "Sör Bennis'ten bile daha kötü kokuyor."

Sör Eustace atını dizginleyip durdu. "Bir ağaç kedisi. Ormanda hala ağaç kedilerinin yaşadığını bilmiyordum. Acaba onu ne öldürdü?" Kimse cevap vermeyince de, "Ben buradan geri dönüyorum. Batı yolundan gitmeye devam edin, yol sizi direkt Donukhendek'e çıkarır. Para yanında mı?" dedi. Dunk onaylar şekilde başını salladı. "Güzel. Eve nehrimle birlikte dönün sör." Sör Eustace atını çevirdi ve yola koyuldu.

Yaşlı adam gözden kaybolduğunda Egg Dunk'a dönüp, " Leydi Webber ile nasıl konuşmanız gerektiğini düşünüyordum da sör. Onu kibar iltifatlarınız ile yanına çekip gönlünü kazanmalısınız." Çocuk üzerindeki damalı gömleğin içinde, Sör Eustace'in gibi canlı ve bunalmamış görünüyordu.

Bu sıcakta terleyen bir tek ben miyim? "Kibar iltifatlar demek," diye tekrarladı Dunk. "Ne çeşit kibar iltifatmış bunlar?"

"Bilirsiniz sör. Kadına ne kadar güzel ve iyi biri olduğunu söyleyin."

Ama Dunk'ın şüpheleri vardı. "Kadın dört kocasını gömmüş, en az Leydi Vaith kadar yaşlı olmalı. Eğer kadın yaşlı ve siğil dolu ise ve ben ona iyi ve güzel olduğunu söylersem, beni yalancı olarak bilir."

"Kadın hakkında övebileceğin doğru bir şey bulman gerekli. Abim Daeron hep öyle yapar. Yaşlı ve çirkin fahişelerin bile hoş saçları, güzel şekilli kulakları olabilir der."

"Güzel şekilli kulaklar mı?" Dunk'ın duyduğu şüpheler daha da artıyordu.

"Ya da zarif gözler. Ona giydiği uzun elbisesinin gözlerinin rengini ortaya çıkardığını söyle." Çocuk bir saniye durup düşündü. " Tabi Lord Kankuzgun gibi tek gözü yoksa."

Leydim, elbiseniz gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor. Dunk şövalyelerin ve lordların diğer leydilere bu tür iltifatlar ettiğini duymuştu. Tabi böyle pat diye söylemezlerdi büyük ihtimalle. *Tatlı leydim, elbiseniz çok güzel. Sizin hoş gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor.* Bazı leydiler yaşlı ve cılız, bazıları şişman ve süslü, bazıları ise su çiçeği lekeli ve çirkin olurlardı ancak hepsi tatlı sözlerden hoşlanırlardı. *Elbiseniz ne kadar da güzel leydim. Hoş renkli gözlerinizin güzelliğini ortaya çıkarıyor.* "Gezici şövalyelerin hayatı daha basit," dedi Dunk asık suratla. "Eğer yanlış bir şey söylersem beni taş dolu bir çuvala koyar sonra da hendeğe atar."

"Sizin sığacağınız kadar büyük bir çuvalı olacağını sanmıyorum sör," dedi Egg. "Ancak bunun yerine botumu kullanabiliriz."

"Hayır," diye hırladı Dunk. "Kullanamayız."

Wat Ormanı'ndan dışarı çıktıklarında kendilerini barajın biraz daha üzerinde, nehrin kenarında buldular. Su, Dunk'ın hayallindeki gibi kendini suya sokup çıkacağı kadar derindi. *Bir adamın boğulabileceği kadar derin.* Biraz ilerde, nehrin kıyısında bir hendek eşilmiş, suyun birazını batıya doğru dağıtıyordu. Hendek yol boyunca ilerliyor ve bir yılan misali tarlada kıvrılan sayısız küçük kanalı besliyordu. *Nehri geçtiğimiz an, Dul'un otoritesi altındayız.* Dunk neye doğru ilerlediklerini merak etti. Kaledeki onca askere karşılık, yanında onun arkasını kollayacak on yaşında bir çocukla tek başınaydı.

Egg serinlemek için eliyle kendini yelpazeledi. "Sör? Niye durduk?"

"Durmadık." Dunk atını dehledi ve atı nehre sürdü. Egg katırının sırtında onu izledi. Su en derin yerinde, Yıldırım'ın karnına kadar geliyordu. Nehirden çıktıklarında üzerlerinden su damlayarak Dul'un tarafına geçmişlerdi. İleride hendek bir mızrak gibi dümdüz ilerliyor, güneşin ışığında yeşil ve altın renkte parıldıyordu.

Birkaç saat sonra Donukhendek'in kuleleri görünmeye başladığında, Dunk heybesindeki Dorne'dan aldığı gömleğini giymek ve uzun kılıcının kabzasını gevşetmek için durdu. Eğer kılıcı kullanması gerekirse, sıkı bir kabzadan kılıcı

rahatça çıkaramazdı. Egg de hançerinin kabzasını şöyle bir salladı. Başına bol gelen şapkasının altındaki yüzü gayet ciddiydi. Tuttukları sopanın ucunda Osgrey sancağı umursuzca sallanırken, Dunk büyük aygırının üzerinde, Egg ise katırı ile birlikte yana yana ilerlediler.

Sör Eustace'ın Dunk'a Donukhandek ile ilgili anlattığı onca şeyden sonra kale Dunk'ta hayal kırıklığı yaratmıştı. Fırtına Burnu veya Yüksekbahçe ile veya Dunk'ın gördüğü diğer küçük lordların kaleleri ile karşılaştırıldığında Donukhendek, sıradan bir kaleydi. Ama en azından bir *kaleydi*, kaleleştirilmiş bir gözetleme kulesi değil. Mazgallı dış duvarları on metre yüksekliğindeydi. Her köşesinde Standfast'in yarısı kadar büyüklükle kuleler vardı. Her çan kulesinin ve küçük gözetleme yerlerinin üzerinde büyükçe, gümüş bir ağın ortasına çizilmiş örümcek amblemi ile süslenmiş siyah sancaklar asılmıştı.

"Sör?" dedi Egg. "Suya bakın nereye akıyor."

Hendek, Donukhendek'in doğu duvarının altında sona eriyor, kalenin de adını aldığı hendeğin içine akıyordu. Hendeğe akan suyun sesi Dunk'ın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. *Benim olan Damalı Nehri, benden çalamaz.* "Gel," dedi Dunk Egg'e.

Ana kapının taş kemerinin üzerine kazınmış eski armanın hemen yukarısında, arka arkaya asılmış örümcek sancakları dalgalanıyordu. Yüzyıllardır esen rüzgar ile değişen hava koşulları armayı eskitmişti ancak armanın şekli hala belirgindi; damalı karelerden yapılma şaha kalkmış bir aslan. Kemerin altında duran demir kapı açıktı. Binek hayvanlarının toynakları asma köprü üzerinde takırdarken, Dunk hendeğin ne kadar derin olduğunu merak edip aşağı baktı. *En azından iki metre olmalı.*

Kalenin kapısı önünde iki mızraklı nöbetçi yollarını kesti. Birinin uzun siyah bir sakalı vardı diğerinin ise sakalsızdı. Sakallı olan onlara niye geldiklerini söylemelerini talep etti. "Lordum Osgrey'in hediyesini Leydi Webber'a vermek üzere buraya gönderildim," dedi Dunk ona. "Ben Sör Uzun Duncan diye tanınırım."

"Eh, Bennis olmadığını anlamıştım zaten," dedi sakalsız nöbetçi. Onun gelişini kokusundan anlardık." Adamın bir dişi kırıktı ve kalbinin hemen üzerine de örümcek amblemi dikilmişti.

Sakallı, şaşı gözlerle Dunk'a kuşku dolu bir bakış attı. "Uzuninç izin vermeden hiç kimse hanımefendimizi göremez. Sen benimle gel. Seyis yamağın atlarının

yanında kalabilir."

"Ben bir yaverim, yamak değil," dedi Egg. "Kör müsün yoksa sadece salak mısın?"

Sakalsız nöbetçi bir kahkaha koyverdi. Sakallı olan ise mızrağının ucunu çocuğun boğazına dayayarak "Ne dedin bakayım sen?" dedi.

Dunk Egg'in kulağına doğru bir şamar attı. "Hayır. Çeneni kapa ve atlarla ilgilen." Dunk atından indi. "Sör Lucas ile hemen görüşelim."

Sakallı mızrağını indirdi. "Kendisi şuan avluda."

Açık demir kapının sivri uçları altından ve savaş zamanı kapıdan geçmek isteyen düşman askere saldırmak için tasarlanmış tavandaki yuvarlak deliğin altından geçip dış avluya çıktılar. Köpekler kulübelerinde havlıyordu. Ve Dunk kurşun camdan yapılma pencereleri olan yedi köşeli tahta kilise içinden gelen ilahilerin sesini duyabiliyordu. Demirci dükkanının hemen önünde bir nalbant, yanında çırağı ile bir savaş atının ayağına nal çakıyordu. Onun yakınında bir yaver, uzun örgülü saçları olan çilli bir kızın, antrenman hedeflerine attığı okları, tek tek yerinden söküyordu. Yarım düzine kadar bir şövalye de sırasıyla mızrak çalışma tahtası üzerinde çalışıyorlardı.

Sör Uzuninç Lucas'ı çalışma tahtası yanında şövalyeleri izleyenler arasında, giydiği beyaz cübbenin banyoda giyilmiş kadar nemli göründüğü, Dunk'tan daha fena terleyen şişman bir rahip ile konuşurken buldular. Inchfield adamın yanında mızrak gibi dik, dümdüz ve upuzundu. Ama Dunk kadar uzun değil. *Bir metre doksan santim* diye göz kararı hesapladı Dunk. *Her santim bir öncekinden daha fazla gurur katıyordur adama.* Üzerinde bütün vücudunu saran ipekten siyah bir elbise giymesine rağmen, Sör Lucas sanki Sur'un üzerinde yürüyormuş gibi serin görünüyordu.

"Lordum," diye selamladı nöbetçi adamı. " Bu adam hanımefendimizin huzuruna çıkmak için tavuk kulesinden buraya gelmiş."

İlk önce uzun bir rahatlama sesi ile rahip onlara yüzünü döndü. Dunk adamın sarhoş olup olmadığını merak etti. "Bu da kim böyle? Bir gezici şövalye mi? Menzil'de gördüğüm en büyük gezicisin. " Rahip eli ile kutsama işareti yaptı. "Savaşçı her daim yanında olsun. Ben Rahip Sefton. Talihsiz bir isim ama sonuçta bana ait. Sizin adınız ne?"

"Sör Uzun Duncan."

"Çok mütevazi bir dostmuş bu," dedi rahip Sör Lucas'a. "Eğer onun kadar uzun olsaydım kendime Sör Engin Stefon derdim. Sör Kule Stefon. Sör Kulakları Bulutlara Kadar Değen Stefon." Adamın yuvarlak yüzü kızardı. Cübbesinin üzerinde şarap lekeleri vardı.

Sör Lucas Dunk'a şöyle bir baktı. Kırkında yada en fazla ellisinde olan yaşlı bir adamdı. Kaslı olmaktan ziyade dinç görünüyordu ve dikkat çekici çirkinlikte bir yüze sahipti. Kalın dudaklı, karmakarışık dişleri sapsarı, burnu etli ve geniş, gözleri ise pörtlek duruyordu. Daha kötüsü adam hiddetliydi. Dunk bunu adamın, "Gezici şövalyelerin en iyisi kılıçlı bir dilencidir, en kötüsü ise haydut. Kaybol git buradan. Senin gibilerin burada işi yok," demesinden önce fark etmişti.

Dunk yüzünü kararttı. "Sör Eustace Osgrey beni Standfast'ten buraya, bu kalenin leydisine hediyesini vermem için gönderdi."

"Osgrey mi?" Rahip Uzuninç'e bir bakış attı. "Damalı aslan armalı Osgrey mi? Osgrey Hanesi'nin yok olduğunu sanıyordum."

"Yok olmaya yakın ama bu bir şeyi değiştirmez. İhtiyar Osgreylerin sonuncusu. Birkaç kilometre uzakta dökük bir gözetleme kulesinde yaşamasına izin veriyoruz." Sör Lucas Dunk'a doğru kaşlarını çattı. "Eğer Sör Eustace hanımefendimiz ile görüşmek istiyor ise, kendisi gelmek zorunda." Adamın gözleri kısıldı. "Sen, barajın orda Bennis'in yanındaki elemansın. Sakın inkar edeyim deme. Seni kendi ellerimle asacağıma yemin ettim çünkü."

"Yediler bize yardım etsin." Rahip cübbesinin kolu ile alnındaki teri sildi.

"Bir haydutsun öyle mi? Hem de bu büyüklükte. Sör, günahlarınızdan tövbe edin ve yüce Anne sizi bağışlasın." Rahibin dini yakarışı yellenmesiyle kesildi. "Ah, beni affedin sör. Çok fazla fasulye ile ekmek yiyince böyle oluyor."

"Ben haydut değilim," dedi Dunk ikisine topladığı bütün asaleti ile.

Uzuninç inkar eden bir tavırla istifini bozmadı. "Benim sabrımı zorlama, sör. Tabi bir sör isen. Hadi koştura koştura tavuk kulene geri git ve Sör Eustace'a Piskokulu Sör Bennis'i teslim etmesini söyle. Eğer bizi Bennis'i Standfast'ten alma zahmetinden kurtarırsa, hanfendimiz belki daha hoşgörülü olma eğilimi gösterir."

"Hanfendiniz ile Sör Bennis ve barajın orada yaşanan sorun ile birlikte

suyumuzu çalmanız hakkında da konuşacağım."

"Çalmak mı?" dedi Sör Lucas. "Leydimize de öyle söyle de güneş daha batmadan kendini bir çuvalın içinde yüzerken bul. Onu görmek istediğine kesinlikle emin misin?"

Dunk'ın kesinlikle emin olduğu tek şey, yumruğunu Lucas Inchfield'ın çarpık sarı dişlerine çakmaktı. "Sana ne istediğimi söyledim."

"Tamam öyleyse bırakalım da hanımımızla konuşsun," diye ısrar etti rahip. "Ne zararı olabilir ki? Sör Duncan bu aşırı sıcak havada uzun bir yolculuk yapmış. Ne diyeceğini dinleyelim bir."

Sör Lucas Dunk'a tekrar bir bakış attı. "Rahibimiz yüce gönüllü bir adam. Gel. Kısa keseceğin için teşekkür edeceğim sana." Adam avluyu boydan boya geçti ve Dunk adama yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Kalenin kilisesinin kapısı açıldı ve ibadet edenler kilisenin basamaklarından aşağı hücum etti; Şövalyeler ve yaverler, bir düzine çocuk, birkaç yaşlı adam, beyaz cübbeli ve kukuletalı üç tane rahibe... Ve bir de kenarları yerdeki çamurların içine gezinecek kadar uzun Myr işi dantel ile süslenmiş lacivert bir uzun elbise giyen uysal, tombul bir soylu kadın. Dunk aklında kırklı yaşlarda olabileceğini hesap etti. Eğirilmiş gümüş ağ altındaki koyu kestane rengine yakın kızıl saçları tepeden bağlanmıştı ancak kadının en kırmızı yanı yüzüydü.

"Leydim," dedi Sör Lucas kadının ve rahibelerinin önünde durduklarında. "Bu gezici şövalye Sör Eustace Osgrey'den bir mesaj getirdiğini iddia ediyor. Onu dinlemek ister misiniz?"

"Eğer siz uygun görüyorsanız Sör Lucas." Kadın Dunk'a öyle dikkatli baktı ki Dunk'ın aklına ister istemez Egg ile yaptığı büyücülük konuşması geldi. *Bu kadının güzelliğini korumak için kan banyosu yaptığını hiç sanmıyorum.* Dul, şişmandı ve tuhaf bir şekilde sivri olan kafasını saçları bile gizleyemiyordu. Burnu çok büyük, ağzı ise çok küçüktü. İki gözünün de yerinde olması Dunk'ın içini rahatlatmıştı ancak Dunk'ın içindeki bütün nezaket uçup gitmişti. "Sör Eustace, barajınızla alakalı son günlerde yaşanan sıkıntılar sebebi ile bana sizinle konuşma emri verdi."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Baraj... Baraj mı dedin?"

Etrafları kalabalıklaşıyordu. Dunk kendisine bakan düşmanca bakışları hissedebiliyordu. "Nehir," dedi. "Damalı Nehir hanımefendi. Üzerine baraj

diktiğiniz nehir..."

"Ah, baraj inşa etmediğime kesinlikle eminim," dedi Dul. "Ben bütün gün burada, ibadet ediyordum sör."

Dunk Sör Lucas'ın kıkırdadığını duydu. "Hanfendinin barajı kendi başına inşa ettiğini kastetmedim. Sadece... nehrin su olmadan, bütün ekinlerimiz kuruyacak... Köylünün tarlasında fasulye ve arpa ekili... ve kavunlar..."

"Gerçekten mi? Kavunu cidden çok severim." Küçücük ağzı mutlulukla kıvrıldı. "Ne çeşit kavunlarınız var?"

Dunk yavaşça etrafındaki yüzlere göz gezdirdi ve kendi yüzünün kızardığını hissetti. *Burada bir şeyler yolunda değil. Uzuninç bana bir oyun oynamaya çalışıyor.* "Leydim, konuşmamıza... konuşmamıza yalnız kalacağımız bir yerde devam edebilir miyiz?"

"Bir gümüşüne iddiaya girerim ki bu büyük sersem *sevişelim* demek istedi!" diye alay etti biri ve Dunk'ın etrafında bir kahkaha koptu. Kadın korkuyla geri çekildi ve iki elini kaldırıp yüzüne kalkan yaptı. Rahibelerden biri hızla kadının yanına gelip kollarını kadını korumak için omuzlarına doladı.

"Bütün bu cümbüşün sebebi de nedir?" Ses gülüşmeleri bir anda kesip attı. "Kimse şakayı paylaşmayacak mı? Sör şövalye, neden benim iyi huylu kız kardeşimi rahatsız ediyorsunuz?"

Konuşan, Dunk'ın talim alanında gördüğü kızdı. Kalçasında bir ok sadağı vardı ve elinde kendi kadar uzun-ki kendisi pek de uzun değildi- bir yay tutuyordu. Dunk iki metreden biraz uzunsa, kız da bir buçuk metreden biraz uzundu. Dunk kızın belini iki eliyle kavrayabilirdi. Kızın kırmızı saçları kalçasına kadar uzun ve örülmüştü. Gamzeli bir çenesi, kalkık bir burnu ve yanaklarına dağılmış bir sürü çili vardı.

"Bizi bağışlayın Leydi Rohanne." Konuşan kişi yeleğinin üzerinde Caswell Hanesi'nin armasındaki Sentor işlenmişti. "Bu koca sersem Leydi Helicent'i siz sandı."

Dunk bir o kadına baktı bir de diğerine. "Kızıl Dul *sen misin?*" dedi pat diye. "Ama sen çok—"

"Genç miyim?" Kız elindeki yayı Dunk'ın alanda onunla gördüğü sırık gibi çocuğun üzerine attı. "Yirmi beş yaşındayım görüldüğü üzere. Yoksa söylemek

istediğin şey *kısa* demek miydi?"

"—sevimli. Demek istediğim şey *sevimliydi*." Kelimeler Dunk'ın ağzından bir anda çıkmıştı ama söylediğinden de memnun oldu. Çünkü kızın burnunu, çilek kırmızısı saçlarını ve deri yeleğinin altındaki küçük de olsa dolgun göğüslerini beğenmişti. "Düşünmüştüm ki... yani... sizin dört kez dul kaldığınızı söylemişlerdi, ve..."

"İlk kocam ben daha on yaşındayken öldü. Kocam yirmi yaşındaydı ve babamın yaveriydi. Onunla birlikte Kızıl Çim Meydanı'na at sürdü. Korkarım ki kocalarım pek fazla yaşamıyor. En sonuncusu baharda öldü."

Son iki yılda Büyük Bahar Salgını'nda yitip gidenler için hep böyle denirdi. *Baharda öldü.* O baharda on binlerce kişi ölmüştü ve o kişilere bilge yaşlı kral ile gelecek vaat eden iki prens de dahildi. "Ben... ben... kayıplarınız için başınız sağ olsun leydim." *İltifat, gerzek iltifat et.* "Söylemek isterim ki... giydiğiniz uzun elbiseniz..."

"Elbise mi?" Kız üzerindeki deri yeleğe, botlarına pantolonuna ve gevşek keten gömleğine göz gezdirdi. "Üzerimde uzun elbise filan yok."

"Saçınız demek istemiştim... Saçınız yumuşak ve..."

"Ve peki siz bunu nerden biliyorsunuz sör? Eğer saçıma bir kere bile dokunmuş olsaydınız bunu büyük ihtimalle hatırlardım."

"Yumuşak değil," dedi Dunk sefil bir halde. "Kırmızı demek istemiştim. Saçlarınız çok kırmızı."

"*Çok* mu kırmızı? Ah ama umarım sizin yüzünüz kadar kırmızı değildir sör." Kız ile birlikte etraftaki seyirciler de güldü.

Sör Uzuninç Lucas dışında herkes. "Leydim," diye söze girdi Sör Lucas. "Bu adam Standfast'in kiralık askerlerinden biri. Kendisi Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis barajın oradaki kazıcılara saldırıp Wolmer'in yüzünü deşerken onun yanındaydı. İhtiyar Osgrey onu sizinle konuşmaya göndermiş."

"Evet gönderdi leydim. Ben Sör Uzun Duncan diye anılırım."

"Daha çok Sör Kalın kafalı Duncan gibi bu," dedi üzerinde Leygood Hanesi'nin üç şimşekli armasını taşıyan sakallı şövalye. Daha çok kahkaha koptu. Leydi Helicent bile kıkırdayacak kadar kendine gelmişti.

"Donukhendek'teki nezaket benim lord babam ile birlikte mi öldü?" diye sordu kız. *Hayır kız değil, olgun bir kadın.* "Sör Duncan böyle bir hatayı nasıl yapabildi merak ediyorum."

Dunk, Inchfield'a kötücül bir bakış attı. "Hata benimdir."

"Öyle mi?" Kızıl Dul, Dunk'ı ayaklarından başına kadar süzdü ve en çok göğsüne bakarken oylandı. "Bir ağaç ile kayan yıldız. Bu armayı daha önce hiç görmedim. " Dunk'ın gömleğine dokundu ve armadaki karaağacın dallarından birinin üzerinde iki parmağını gezdirdi. "Ve boyanmış, dikilmemiş. Dornelular ipeklerini boyar diye duymuştum ancak sen bir Dornelu için çok uzunsun."

"Bütün Dornelular kısa değildir leydim." Dunk kadının parmaklarını gömleğinin üzerinden hissedebiliyordu. Elleri de çil kaplıydı. *İddiaya girerim ki bütün vücudu çil kaplıdır.* Dunk'ın ağzı garip bir şekilde kupkuru kalmıştı. "Dorne'da bir sene geçirdim."

"Oradaki bütün meşeler bu kadar uzun mu?" dedi parmakları ağacın Dunk'ın kalbinin yakınındaki bir dalı üzerinde gezinirken.

"O bir karaağaç leydim."

"Aklımdan hiç çıkarmayacağım." Ciddiyet içinde elini armadan çekti. "Dış avlu konuşmak için çok sıcak ve tozlu. Rahip, Sör Duncan'a Görüşme Odasına kadar eşlik et."

"Bu benim için zevktir, sevgili kızım."

"Misafirimiz susamıştır. Yanında bir şişe şarap da götür."

"Sarap mı götüreyim?" Şişman adamın gözleri parladı. "Eğer sizi memnun edecek ise."

"Üzerimi değiştirir değiştirmez size katılacağım." Kemerini ve sadağını çıkarıp yardımcısına verdi. "Üstad Cerrick'i de görmek istiyorum. Sör Lucas gidin ve konuşmaya katılması gerektiğini söyleyin."

"Üstadı bir an önce gidip getireceğim Leydim," dedi Uzuninç Lucas.

Dul, kale kumandanına soğuk bir bakış attı. "Gerek yok. Biliyorum ki kale içinde yerine getirmeniz gereken bir çok göreviniz var. Üstad Cerrick'e odaya gitmesini söylemeniz kafi."

"Leydim," diye seslendi Dunk. "Yaverim kale girişinde bekletiliyor. O da bize

katılabilir mi?"

"Yaverin mi?" Gülümsediğinde yirmi beş yaşında değil de on beş yaşında bir kızmış gibi göründü. *Haylazlık ve kahkaha dolu sevimli bir kız gibi.* "Eğer sizi memnun edecek ise, kesinlikle katılabilir." Formun Altı

8. BÖLÜM

"Sakın şaraptan içmeyin sör," diye kulağına fısıldadı Egg onlar Görüşme Odasında Dul'u ve onun rahibini beklerlerken. Odanın taş zemini tatlı kokulu hasırotları ile kaplıydı ve duvarlarda da savaşlardan ve turnuvalardan kareler içeren duvar halıları asılıydı.

"Kadının beni zehirlemeye ihtiyacı yok," diye homurdandı Dunk. "Beni kafasının içinde haşlanmış bezelye lapası olan bir hanzo zannediyor."

"Bununla birlikte benim sevgili kızım haşlanmış bezelye lapasını çok sever," dedi rahip Septon elinde şarap ile su sürahisi ve üç bardakla birlikte odaya girerken. "Evet, evet duydum. Şişman olmam sağır da olduğum anlamına gelmiyor." İki bardağa şarap, bir bardağa ise su doldurup, su dolu bardağı Egg'e verdi. Egg bardağa uzunca bir süre şüpheli şüpheli baktı, sonra da rahibe fark ettirmeden kenara kaldırdı. "Bu Arbor şarabı," dedi rahip. "İyidir ve içine zehir koyarsan tadı daha da güzel olur." Egg'e göz kırptı. "Nadiren kendim şarap yaparım ancak öyle olduğunu duymuşluğum var." Bardağı Dunk'a verdi.

Şarap tatlı ve boldu ancak Dunk ihtiyatlı davrandı. Tabi rahibin ağzını şapırdatıp bardağındaki şarabın yarısını koca bir yudumda midesine indirene kadar. Egg ise kollarını çatıp su dolu bardağına dokunmamaya devam etti.

"Gerçekten bezelye lapasından hoşlanır," dedi rahip, "hem de senden hoşlandığı kadar. Kendi sevgili kızımı bilirim ben. Seni aşağıda ilk gördüğümde, Kral'ın Şehri'nden buraya leydimize talip olan bir şövalye olmanı umdum."

Dunk kaşlarını çattı. "Kral'ın Şehri'nden olduğumu nereden anladın rahip?"

"Şehircilerin belirli bir aksanı vardır." Rahip şaraptan koca bir yudum daha aldı ve ağzında çalkalayıp yuttuktan sonra keyifli keyifli sırıttı. " Yüce Baelor kilisesinde, uzun yıllar boyunca Baş Rahip'in hizmetinde bulundum." İç çekti.

"Bahardan sonraki şehri görsen tanımazsın bile. Yakılan ateşler yüzünden birkaç mahalle yanıp kül oldu, birkaçı da boşaldı gitti. Fareler bile ortadan kayboldu. Bu çok garip çünkü faresiz bir şehir olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Bunları Dunk da duymuştu. "Büyük Bahar Salgını sırasında orada mıydın?"

"Evet aynen öyle. Korkunç zamanlardı sör, korkunç. Sapasağlam olanlar bile sabah sağlıklı bir şekilde uyanır ve daha gün çökmeden ölüp giderlerdi. O kadar fazla kişi, o kadar kısa zamanda öldü ki onları gömmeye bile fırsat bulamadık. O yüzden ölüleri Ejder Çukuru'na yığdılar. Ölü yığınları üç metre yüksekliğe ulaştığında ise Lord Rivers, ateş üstadlarına onları yakmalarını emretti. Yakılan ateşler pencelereleri ışıl ışıl etti, tıpkı ejderhaların hala o çukurlarda yaşadığı eski zamanlardaki gibi. Gece olduğunda çılgınateşin o koyu yeşil parlaması şehrin her yanından görülebilirdin. O yeşil renk geceleri hala rüyalarıma girer. Baharın Lannisport'u kötü, Eski Şehir'i ise daha beter vurduğu söylenir ancak salgın Kral'ın Şehri'nin beşte ikisini götürdü. Ne yaşlı kurtulabildi ne de genç. Ne zengin tedavi olabildi ne de fakir. Ne soylular kaçınabildi ne de alt tabakadakiler. Tanrıların yeryüzündeki sesi, gelmiş geçmiş en ulvi üçüncü şahsiyet olan sevgili Baş Rahibimizi bile kaybettik. Ve sessiz kız kardeşlerimizin çoğunu da. Majesteleri Kral Daeron, nazik Matarys ve Kral Eli cesur Valarr... hepsini... Ah, korkunç zamanlardı, korkunç. Salgın bittiğinde şehrin yarısı Yabancı'ya[8] dua ediyordu." Kendine bir bardak şarap daha koydu. "Peki ya siz neredeydiniz sör?"

"Dorne'da," diye cevap verdi Dunk.

"Merhameti için Anne'ye şükürler olsun o zaman," Büyük Bahar Salgını Dorne'a hiç bulaşmamıştı çünkü Dornelular tıpkı Vadi'nin sahipleri Arryn'lar gibi sınırlarını ve limanlarını kapatmışlardı. "Bu kadar ölümden bahsetmek insanı küfelik eder ancak neşe yaşadığımız zor zamanlarda güç bela kapımızı çalıyor. Bütün dualarımıza rağmen kuraklık devam ediyor. Kral Ormanı içi çalı dolu kocaman bir şömine gibi, gece gündüz alevler yükseliyor içinden. Acıçelik ile Daemon Karaalev'in sağ kalan çocukları Tyrosh'ta planlar kuruyor ve Dagon Greyjoy'un deniz canavarları Gün Batımı Denizi'nde kurtlar gibi sinsi sinsi dolaşıp Arbor'a kadar bütün güney tarafını yağmalıyor. Güzel Adalar'daki bütün servetin yarısını alıp götürmüşler. Yüz kadar kadını da öyle. Lord Farman savunmasını takviye ediyor ki bu bana göre hamile kalıp göbeği benim kadar şişmiş kızına bekaret kemeri takan bir babadan farksız bir davranış. Büyük oğlu baharda ölen Lord Bracken Üç Dişli Mızrak'ta can çekişiyor. Bu da onun yerine

Sör Otho'nun geçeceği anlamına geliyor. Blackwoodlar Bracken Vahşisi'ni asla komşuları olarak kabullenmezler. Bu da savaş çıkacak demek."

Dunk, Brackenlar ile Blackwoodlar arasında süregelen düşmanlıktan haberdardı. "Peki ya bağlı oldukları baş lord onları barışmaya zorlayamaz mı?"

"Alas mı?" dedi rahip Sefton. "Lord Tully etrafı kadınlarla çevrilmiş, sekiz yaşındaki bir çocuk. Nehirova bu işe fazla müdahale etmeyecek ve Kral Aerys ise farkında bile olmayacak. Üstadın biri bu konuda bir kitap yazıp önüne koymaz ise bu olay onun yüce dikkatini çekmez. Lord Rivers hiçbir Bracken'ın kendisi ile görüşmesine izin verecek gibi değil. Hatırlatayım ki Kral Eli'miz yarı Blackwood'tur. Edeceği tek müdahale Vahşi'yi köşeye sıkıştırmak için kuzenlerine yardım etmek olur. Anne, Lord Rivers'ı doğduğu gün işaretlemişti, Acıçelik ise onu Kızıl Çim'de."

Dunk rahibin Kankuzgun'u kastettiğini biliyordu. Brynden Rivers, El'in gerçek adıydı. Annesi bir Blackwood, babası ise dördüncü Aegon'du.

Şişman adam şarabından bir yudum daha alıp konuşmaya devam etti. "Aerys'e gelirsek, Majesteleri lordlar ve kanunlardan çok, eski yazıtlar ve tozlanmış kehanetler ile ilgileniyor. Bir varis sahibi olmak için bile uğraştığı yok. Kraliçe Aelinor, Anne'nin ona bir evlat bahşetmesi için her gün kilise gidip yalvarır halde dualar eder ancak onca duaya rağmen hala bakire. Aerys kendisini odasına kapatmış ve yakında yatağına kadın değil de kitap alacakmış diyorlar." Bardağını tekrar doldurdu. "Hiç şüphen olmasın, Lord Rivers bizi yönetiyor şuan. Büyüleri ve casusları ile. Ona karşı çıkacak kimse de yok. Prens Maekar Yaz Kalesi'nde surat asıp asil kardeşine dair içinde tuttuğu kini büyütüyor. Prens Rhaegel ise uysal olduğu kadar deli de. Ve çocukları ise... şey hala çocuk. Lord Rivers'ın dostları ve gözdeleri bütün kaleyi doldurmuş durumda. Küçük Konsey'deki lordlar onun bir tarafını yalıyor ve yeni Baş Üstad da en az onun kadar büyüye batmış durumda. Kızıl Kale, Kuzgun Dişleri tarafından korunuyor. Lord Rivers'ın izni olmadan bir kişi bile kralı göremez."

Dunk oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. *Lord Kankuzgun'un kaç gözü vardır? Bin ve bir tane.* Dunk Kral Eli'nin bin tane de kulağının olmamasını umdu. Rahip Sefton'un söylediklerinin bazıları vatan hainliği ile ilişkilendirilebilirdi. Egg'e şöyle bir bakış attı. Çocuk konuşmamak için kendini zor tutuyordu.

Rahip ayağa kalktı. "Sevgili kızım bir süre daha gelmez sanırım. Bütün leydiler

gibi onun da denediği ilk on elbise, içinde bulunduğu ruh haline yakışmamış olacak. Biraz daha şarap ister miydiniz?" Soruya cevap bile beklemeden rahip iki bardağı da ağzına kadar doldurdu.

"Leydi Webber sandığım diğer leydi," dedi Dunk konuyu değiştirme niyeti ile, "o da sizin kızınız mı?"

"Hepimiz Yedilerin çocuklarıyız sör, ama bu bir kenara bırakırsak, hayır. Leydi Helicent, baharda vefat eden Sör Rolland Uffering'in yani Leydi Rohanne'in dördüncü kocasının kız kardeşiydi. Benim ağabeyim Leydi Rohanne'in üçüncü kocası Sör Simon Staunton'dı ki kendisi talihsiz bir şekilde boğazına kaçan tavuk kemiği yüzünden boğularak öldü. Donukhendek hayaletler ile doludur, denir hep. Bir koca ölür ancak onun akrabaları leydinin şarabını ve yemeklerini yemek için kalede kalır. Tıpkı ipekler ve kadifeler ile sarmalanmış pembe tombul çekirgelerin istilası gibi." Ağzını sildi. "Ve şimdi yeniden evlenmek zorunda. Hem de kısa süre içinde."

"Zorunda mı?" dedi Dunk.

"Lord babasının vasiyetinde bu yazılı. Lord Wyman soyunu devam ettirecek torunlar istemişti. Hastalanıp yatağa düştüğünde, o öldükten sonra kızını koruyup kollayacak güçlü birinin olmasını arzuladığından leydimizi Uzuninç ile evlendirmek istedi. Ancak Rohanne onunla evlenmeyi reddetti. Lord Wyman da intikamını vasiyetiyle aldı. Eğer babasının ölümünün ikinci yıl dönümüne kadar hala evlenmemiş olur ise, Donukhendek ve bütün topraklar kuzeni Wendell'e geçecek. Avludayken belki gözüne çarpmıştır. Boğazında guatr olan kısa boylu ve gazlı adam. Gerçi bana bir şey söylemek düşmez çünkü benim içim de gereğinden fazla rüzgarlı. Bununla beraber Sör Wendell açgözlü ve aptal. Ancak eşi Lord Rowan'ın kız kardeşi... ve kadın inkar edilemez bir seviyede doğurgan. Adamın yellendiği sıklıkta kadın yavruluyor. Çocukları da adam kadar kötü, kızları ise daha beter. Ancak hepsi de kalan günleri sayıyor. Lord Rowan vasiyeti onaylıyor ki bu yüzden sevgili leydimizin sadece bir sonraki dolunaya kadar vakti var."

"Niye bu kadar uzun süredir bekledi ki?" diye sordu Dunk merak içinde.

Rahip omuz silkti. "Gerçeği söylemek gerekirse, talip kıtlığı yaşıyor diyebiliriz. Sevgili kızım öyle yüzüne bakılmayacak biri değil. Ve farkına varmışsındır ki sağlam bir kale ile geniş topraklar onun çekiciliğine çekicilik katıyor. İnsan, genç delikanlıların ve topraksız şövalyelerin tıpkı sinekler gibi leydimizin

etrafında uçuşacağını düşünür ama durum böyle değil. Dört ölü koca insanları tedirgin ediyor. Ayrıca etrafta onun kısır olduğunu söyleyenler de var... Tabi onun yanında söylemeye cesaret edemezler, kafesi boylamak istemiyorlarsa elbet. Şu ana kadar bir erkek bir kız iki çocuğa gebe kaldı ancak bebekler yaşlarını bile dolduramadan öldüler. Zehircilik ve büyücülük dedikodusundan etkilenmeyen bir avuç kişi ise Uzuninç'le muhatap olmak istemediği için kaleye yanaşmıyor. Lord Wyman ölüm döşeğinde iken Uzuninç'e, kızını değersiz taliplerden korumasını emretti ki o bunu *bütün taliplerden* olarak algıladı. Leydinin elini tutmak isteyen herhangi bir kişi ilk önce onun kılıcı ile yüzleşmek zorunda." Şarabını bitirdikten sonra bardağı bir kenara kaldırdı. "Tabi bu hiç kimse olmadı demek değil. En inatçı olanları Cletyon Caswell ile Simon Leygood'tu ve leydinin kişiliğinden ziyade sahip olduğu topraklarda gözleri vardı. Ancak ben olsam paramı Gerold Lannister üzerine yatırırdım. Henüz buraya şahsen gelmedi ama, derler ki altın sarısı saçları, keskin zekası ve iki metreye yakın boyu..."

"... ve Leydi Webber de Gerold'un gönderdiği mektuplar vesilesi ile ona meftun olmuş." Leydi yanında kanca burunlu genç bir üstad ile odanın girişinde dikiliyordu.

"Paranı Lannister'a yatırırsan o bahsi kaybedersin güzel ağabeyim. Gerold asla Lannisport'un ona sunduğu zevklerden ve Casterly Kayası'nın ihtişamından kendi isteği ile ayrılıp bu küçük lordluğa adım atmaz. Lord Tybolt'un kardeşi ve danışmanı olarak daha fazla nüfuz sahibi ve bu yüzden asla kocam olmayı arzulamaz. Diğerlerine gelirsek, Sör Simon borçlarını kapatmak için arazimin yarısını satışa çıkarır ve Sör Cleyton ise Uzuninç ne zaman ona bakmaya tenezzül etse kedi gibi tir tir titrer. Ayrıca adam benden daha bakımlı. Ve sen rahip, sen ise Westeros'taki en boş boğaza sahipsin."

"Koca bir göbeğe sahip olmak için boş bir boğaz lazım değil mi?" dedi rahip Sefton yüzsüzce. "Aksi halde daha zayıf bir hale gelirsin."

"Kızıl Dul *sen misin*?" dedi Egg hayretler içinde. "Boyun neredeyse benim kadar!"

"Bundan altı ay kadar önce başka bir çocuk da aynı yorumda bulunmuştu. Ben de onu ayaklarından astırdım ki boyu daha çabuk uzasın." Leydi Rohanne, onları yüksekten gören yerine geçip, saç örgüsünü sol omzunun üzerinden göğsüne çekti. Örgüsü o kadar uzundu ki ucu, adeta uyuklayan bir kedi yavrusu gibi kucağında sarmal hale geliyordu. "Sör Duncan, siz avluda kendinizi iyi niyetli

davranmaya bu kadar zorlamışken, gelip sizinle dalga geçmemeliydim. Ancak o kadar kızarmıştınız ki... Bu kadar boy attığınız köyünüzde size hiç sataşan bir kız olmadı mı?"

"Köyüm Kral'ın Şehri'ndeydi." Kenar Mahalleden bahsetmek istemiyordu. "Orada kızlar vardı elbette ancak..." Bu tür sataşmalar Kenar Mahalle'de bazen bir parmağın kesilmesi ile sonuçlanırdı.

"Sanırım size sataşmaktan korkuyorlardı," dedi Leydi Rohanne örgüsünü okşayarak. "Uzun boyunuzdan korkmuş olmalarına şüphe yok. Lütfen Leydi Helicent hakkında kötü düşünmeyin. Sevgili kardeşim kendi halinde saf birisidir ancak içinde kötülük yoktur. Rahibeleri olmadan elbiselerini giyemez bile."

"Onun yapmadığını biliyorum. Hata benimdi."

"Çok kibarsınız ancak yalan söylüyorsunuz. Sör Lucas'ın işi olduğunu biliyorum. O zalimce bir espri anlayışına sahiptir ve bunun üstüne bir de siz Sör Lucas'ı kızdırdınız hem de onu görür görmez."

"Kızdırdım mı?" dedi Dunk aklı karışmış bir şekilde. "Ona hiç kötü davranmadım."

Leydi Rohanne gülümsedi ve gülümsemeyi gören Dunk kendini keşke daha çirkin olsaydı diye dilerken buldu. "Onunla yan yana iken gördüm sizi. Ondan bir karış kadar daha uzunsunuz. Ve Sör Lucas'ın tepeden bakamadığı biriyle tanışmayalı epey bir zaman geçmişti. Kaç yaşındasınız sör?"

"Nereyse yirmi yaşındayım, eğer sizi de memnun eder ise." Dunk henüz on dokuz veya on sekiz yaşında olsa da *yirmi* demesini seviyordu. Nasıl olsa kimse yaşı konusunda tam emin değildi. Herkes gibi elbette bir annesi ve babası vardı ancak Dunk onları hiç tanımamıştı. Hatta isimlerini bile bilmiyordu. Ve Kenar Mahalle'deki hiç kimse doğduğu andan itibaren onunla ilgilenmemişti.

"Göründüğünüz kadar kuvvetli misiniz?"

"Ne kadar kuvvetli görünüyorum leydim?"

"Ah, en azından Sör Lucas'ı rahatsız edecek kadar. Her ne kadar onu ben seçmesem de kendisi kale komutanımdır. Donukhendek gibi o da babamın bana bıraktığı bir miras. Bir savaşta bulunduktan sonra mı şövalye ilan edildiniz Sör Duncan? Kusuruma bakmazsanız aksanınızdan soylu bir aileye mensup olmadığınız anlaşılıyor."

Daha çok çamurlu bir aileye mensubum. "Pennytreeli Sör Arlan adlı bir şövalye daha ben küçük bir çocukken beni yanına yaver olarak aldı. Bana şövalyeliği ve savaş sanatlarını öğretti."

"Ve aynı Sör Arlan sizi şövalye mi ilan etti?"

Dunk gözlerini botlarına dikti ve bağcıklarından birinin çözülmüş olduğunu gördü. "Başka biri yapacak gibi durmuyordu."

"Peki Sör Arlan şimdi nerede?"

"Öldü." Kafasını kaldırıp tekrar kadına baktı. Bağcıklarını sonra da bağlayabilirdi. "Onu bir dağ eteğine gömdüm."

"Bir savaş esnasında cesurca mı hayatını kaybetti?"

"Hayır bir yağmurdan sonra. Soğuk algınlığına yakalandı."

"Yaşlı insanlar narindir bilirim. Bunu ikinci kocamdan öğrendim. Onunla evlendiğimde daha on üç yaşındaydım. Bir sonraki sene elli beş yaşına girecekti ki kendisi yeni yaşını görebilecek kadar uzun yaşadı. Ölümünden altı ay sonra bir erkek evlat dünyaya getirdim. Ancak Yabancı, kocam gibi evladım için de geldi. Rahipler kocamın, evladının yanında olmasını arzulamış olabileceğini söylediler. Sizce de öyle mi sör?"

"Şey," dedi Dunk tereddüt içinde. "bu doğru olabilir leydim."

"Saçmalık," diye karşılık verdi kadın. "çocuk çok zayıf doğmuştu, küçücük bir şeydi. Emerken bile güçlük çekerdi. Yine de. Tanrılar çocuğun babasına elli beş sene verdiler. İnsan tanrıların o babanın evladına üç günden daha fazla bir süre verebileceklerini düşünür."

"Evet düşünebilir." Dunk tanrılar hakkında çok az şey bilirdi. Bazen kiliseye gidip Savaşçı'nın kendisine güç bahşetmesi için dua ederdi ancak bunlar dışında Yediler ile pek işi olmazdı.

"Sör Arlan'ın ölmüş olmasına üzüldüm," dedi, " ve sizin Sör Eustace'in hizmetine girmenize ise daha çok üzüldüm. Bütün yaşlılar aynı değildir Sör Duncan. Pennytree'deki evinize gitseydiniz daha iyi ederdiniz."

"Kılıcım üzerine yemin ettiğim yerden başka bir evim yok." Dunk Pennytree'ye hiç gitmemişti ve köy Menzil sınırları içinde mi yoksa dışında mı onu bile bilmiyordu.

"Burada yemin edin o zaman. Her şeyin değiştiği bir dönemdeyiz. Şövalyelere ihtiyacım var. Sağlam bir iştahınız varmış gibi görünüyor Sör Duncan. Daha ne kadar tavukla beslenebilirsiniz? Donukhendek'te ise midenizi sıcak kızarmış etlerle ve meyveli tatlılar ile doyurabilirsiniz. Yaverinizin de beslenmeye ihtiyacı olduğu belli. O kadar cılızlaşmış ki kafasındaki bütün saçlar dökülmüş. Burada kendi yaşıtları ile kalabileceği bir oda ayarlayabiliriz. Bundan hoşlanacağına eminim. Kalemdeki Savaş Üstadı'm da onu savaş sanatları konusunda eğitebilir."

"Onu ben eğitiyorum," dedi Dunk hemen savunmaya geçerek.

"Peki ya ondan başka? Bennis de mi? İhtiyar Osgrey'i de mi? Yoksa tavukları da mı?"

Egg'e tavukları kovalatmasının üzerinden günler geçmişti. *Çocuğun daha çevik olmasına yardım eder*, diye düşünmüştü ancak bunu söylese kadının kahkaha atacağını biliyordu. Kadın, kalkık burnu ve çilleri ile Dunk'ın aklını karıştırıyordu. Dunk Sör Eustace'in onu neden buraya gönderdiğini kendine hatırlattı. "Kılıcım Lord Osgrey'e yeminlidir leydim," dedi. "Ve öyle de kalacak."

"Öyle olsun sör. O zaman hoş olmayan konuları konuşmaya başlayalım." Leydi Rohanne örgüsünün ucundan çekti. "Donukhendek'e yada Donukhendek'te yaşayanlara zarar gelmesini kabullenmeyiz. Bu yüzden söyleyin bakalım neden sizi bir çuvalın içine koyup hendeğe atmayayım?"

"Çünkü buraya konuşmak için geldim," diye hatırlattı ona. "ve ikram ettiğiniz şarabı içtim." Şarabın tatlı ve koyu tadı hala damağındaydı. Eğer şarap zehirliyse de şimdiye kadar tesir etmemişti. Ve belki şarap onun bu kadar gözü pek olmasını sağlamıştı. "Ve beni içine koyabileceğiniz kadar büyük bir çuvalınız yok."

Şansına, Egg'in şakası kadını gülümsetti. "Elimde tam da Bennis'i sığdırabileceğim büyüklükte bir çuvalım var. Üstad Cerrick diyor ki Wolmer'in yüzü neredeyse çene kemiğine kadar yarılmış."

"Sör Bennis adamla konuşurken sinirlerine hakim olamadı leydim. Sör Eustace beni buraya kan parasını ödemek için gönderdi."

"Kan parası mı?" diye kahkaha attı Dul. "Onun yaşlı olduğunu biliyordum ama o kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum. Bir kişinin hayatının bir kese gümüşe

eşdeğer olduğu Kahramanlar Çağı'nda yaşadığımızı filan mı zannediyor bu adam?"

"Kazıcı öldürülmedi leydim," diye hatırlattı Dunk. "Benim gördüğüm kadarı ile kimse öldürülmedi. Adamın yüzü çizildi hepsi o kadar."

Kadın elini tembel tembel örgüsünün üzerinde gezdirdi. "Sör Eustace Wolmer'in yanağı için ne kadar fiyat biçti acaba?"

"Bir gümüş. Ve üç gümüş de size leydim."

"Sör Eustace benim onuruma çok cimrice bir fiyat biçmiş. Gerçi üç gümüş yine de üç tavuktan daha iyidir, seni temin ederim. Ancak Bennis'i hak ettiği cezayı alması için buraya gönderirse daha iyi bir teklif yapmış olur."

"Peki bu cezaya bahsettiğiniz çuval da dahil mi?"

"Olabilir." Örgüsünü bir elinde dolandırdı. "Osgrey'in gümüşü kendisinde kalabilir. Kanı ancak kan temizler."

"Şey," dedi Dunk, "elbette sizin dediğiniz gibi olabilir leydim ancak neden Bennis'in yaraladığı adamı çağırıp gümüşü mü yoksa çuvala tıkılmış Bennis'i mi arzu ettiğini sormuyoruz?"

‘Ah, eğer ikisini de elde edemiyor ise kesinlikle gümüşü isteyecektir bundan hiç şüphem yok sör. Bu onun söz söyleyeceği bir olay değil. Bu olay aslan ve örümcek ile ilgili, sıradan bir köylünün yanağı ile ilgili değil. Benim istediğim ve elde edeceğim şey Bennis'tir. Hiç kimse benim topraklarımda at koşturarak benim olanı yaralayıp sonra da bu işten yakasını nasıl kurtardığını sağda solda gülerek anlatamaz."

"Hanfendi Standfast'e at sürüp Sör Eustace'e ait olana el sürmüştü ancak," dedi Dunk düşünmeye fırsat bulamadan.

"Öyle mi yapmışım?" Örgüsünü tekrar çekiştirmeye başladı. "Eğer koyun hırsızını kastediyorsan, adamın adı kötü anılıyordu bir kere. Bunu iki kez Osgrey'e bildirdim lakin hiçbir şey yapmadı. Ben üçüncü kez söylemem. Kral'ın kanunu bana kişiyi hapsetme ve asma hakkını veriyor."

Ona cevap veren bu sefer Egg'di. "Eğer kendi toprakların içindeyse," diye diretti çocuk. "Kral'ın kanunu lordlara asma ve hapsetme hakkını kişiler kendi toprakları içinde ise verir."

"Zeki çocuk. Eğer bu kadarını biliyor isen, toprak sahibi şövalyelerinin bağlı oldukları lorddan izin almadan cezalandırma hakkının olmadığını da biliyorsun demektir. Sör Eustace Standfast'i Lord Rowan adına yönetiyor. Bennis kan akıttığı an kralın sulh kanununu çiğnemiş oldu. Ve bu yüzden de yargılanmak zorunda." Dul, yüzünü Dunk'a döndü. "Eğer Sör Eustace Bennis'i bana teslim eder ise, onun sadece burnunu keserim ve konu burada kapanır. Ancak eğer Standfast'e gidip onu almak zorunda kalırsam, sonuç aynı olmaz."

Dunk aniden midesinde rahatsız edici bir çalkantı hissetti. "Ona söyleyeceğim, ancak Bennis'i asla teslim etmez," dedi tereddüt ile. "Bütün bu sorunlara baraj sebep oldu. Eğer sevgili leydi barajın yıkılmasına razı gelir ise—"

"İmkansız," diye kestirip attı Leydi Rohanne'in yanındaki genç üstad. "Donukhendek, Standfast'in yirmi katı kadar daha fazla köylüye ev sahipliği yapıyor. Hanfendimizin topraklarında buğday, arpa ve mısır ekili ki hepsi de kuraklıktan dolayı solmuş halde. Yarım düzine meyve bahçesinde elma, kayısı ve üç çeşit armut ağaçları dikili. Yavrulama zamanı gelen ineklere, beş yüzü geçkin siyah burunlu koyuna ve Menzil'de yetişen en kaliteli atlara sahibiz. Şu an bir düzine kısrak yavrulamak üzere."

"Sör Eustace'in de koyunları var," dedi Dunk. "Tarlalarında kavunları, fasulyeleri ve arpaları ayrıca..."

"Nehirdeki suyu kale etrafındaki *hendeğe* akıtıyorsunuz!" diye bağırdı Egg.

Ben de tam konuyu hendeğe getiriyordum, diye düşündü Dunk.

"Hendek, Donukhendek'in savunması için vazgeçilmezdir," diye inatlaştı üstad. "Leydi Rohanne'in bu ne olacağı belli olmayan tehlikeli zamanda kendisini saldırıya açık halde bırakmasını mı ima ediyorsunuz?"

"Sör Duncan," dedi Leydi Rohanne. "Siyah ejder ayaklandığında ben daha on yaşındaydım. Babama kendisini riske atmaması ya da en azından kocamı burada bırakması için yalvarıp dil döktüm. Eğer iki erkek de giderse beni kim koruyacaktı? O ise beni surların üzerine çıkardı ve Donukhendek'in güçlü noktalarını gösterdi. ‘Oraları sağlam tut ki onlar da seni sağlamca koruyabilsin,' dedi bana. İlk işaret ettiği nokta ise hendekti." Örgüsünün ucu ile yanağını okşadı. "İlk kocam Kızıl Çim Meydanı'nda yok olup gitti. Babam bana başka kocalar buldu ancak Yabancı hepsini yanına aldı. Artık hiçbir erkeğe güvenmiyorum. *Ne kadar güçlü görünürlerse görünsünler*. Benim güvenim taşa, çeliğe ve suya. Hendeğime güveniyorum sör ve benim hendeğim *asla* kuru

kalmayacak."

"Babanızın size söylediği şey güzel ve iyi bir tavsiye," dedi Dunk. "ancak bu size Osgreylerin nehrini alma hakkını vermiyor."

Dul, örgüsünü bir kez daha çekiştirdi. "Sanırım Sör Eustace size nehrin kendisine ait olduğunu söylemiş."

"Yaklaşık bin yıldır," dedi Dunk. "İsmine Damalı Nehir *denilmiş*. Burası çok açık."

"Evet öyle." Örgüsünü bir değil, iki değil tam üç kez çekiştirdikten sonra tekrar konuştu: "Manderlyler kıyılardan bin yıl önce sürülmesine karşın, Mander Nehri, hala Mander ismiyle anılıyor. Son Gardener Ateş Tarlası'nda ölmesine rağmen Yüksekbahçe hala Yüksekbahçe. Casterly Kayası Lannisterlar ile özdeşleşmiştir ancak ortada Casterly hanesinden hiç kimse yok. Dünya değişir sör. Bu Damalı Nehir, At Nalı Tepesi'nden doğar ki en son baktığımda tepenin hepsi benim arazilerim içindeydi. Ve nehir de öyle. Üstad Cerrick, ona belgeyi gösterin."

Üstad, üzerinde durduğu yüksek yerden aşağı indi. Adam, Dunk'tan yaşça pek büyük değildi ancak gri renkli cübbesinin ve boynundaki zincirin yarattığı kasvetli hava, üstadı tam tersine yaşlanmış gösteriyordu. Elinde eski bir parşömen vardı. "Alın kendiniz görün sör," dedi üstad elindeki parşömeni açıp Dunk'a doğru uzatırken.

Kale duvarı kadar kalın kafalı gerzek Dunk. Dunk yüzünün tekrar kızardığını hissetti. İhtiyatlı bir şekilde parşömeni üstadın elinden alıp kağıttaki yazılara dik dik baktı. Yazının tek kelimesi bile Dunk'a bir anlam ifade etmiyordu ancak parşömenin en altındaki süslü imzanın yanında yer alan balmumundan mührü tanımıştı; Targaryen Hanesi'nin üç kafalı ejderhası. *Kral'ın mührü.* Bir çeşit kraliyet fermanına bakıyor gibiydi. Kafasını sanki okuyabiliyormuş gibi parşömenin bir köşesinden diğerine doğru çevirdi. Bir süre süre sonra da, "Şurada bir kelime var ama çıkaramadım," diye mırıldandı. "Egg, buraya gel de bir bak, senin gözlerin benimkinden daha keskin."

Çocuk bir anda Dunk'ın yanında bitiverdi. "Hangi kelime sör?" Dunk kelimeyi gösterdi. "Şu mu? Ov." Egg hızlıca okuyup gözlerini parşömenden kaldırdı ve Dunk'a doğru hayır anlamında kafasını salladı.

Nehir onun. Kanıtı da var. Dunk kendini karnına yumruk yemiş gibi hissetti adeta. *Hem de Kral'ın kendi mührü var.* "Bu... bu bir hata olmalı. İhtiyarın

çocukları kralın yanında savaşırken hayatlarını kaybettiler. Majesteleri neden nehri onun elinden alsın?"

"Eğer Kral Daeron biraz daha kinci biri olsaydı, nehirle birlikte kellesini de alırdı."

Dunk bir saniyeliğine donakaldı. "Ne demek istiyorsun sen?"

Leydimiz demek istiyor ki," dedi Üstad Cerrick, "Sör Eustace Osgrey bir isyancı ve vatan hainidir."

"Sör Eustance, Targaryen hakimiyeti sırasında Osgreylerin kaybettiği toprakları ve kaleleri, Daemon'un ona geri verebileceği umudu içinde kırmızı ejder yerine siyahını destekledi," dedi Leydi Rohanne. "Özellikle de Donukhendek'i arzuluyordu. İhanetinin bedelini çocuklarının hayatı ile ödedi. Onların naaşı ile eve gelip, kızını da rehin olarak kralın askerlerine verince, karısı Standfast'in surlarının üzerine çıkıp kendini aşağı attı. Sör Eustace size bunu anlattı mı?" Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Hayır, sanırım anlatmamış."

"Siyah ejder." *Bir vatan hainine yemin edip emrine girmişsin gerzek. Bir hainin yemeğini yemiş, bir isyancının çatısı altında uyumuşsun.* "Ama leydim," dedi Dunk tedirginlik içinde, "Siyah ejder... o olay on beş yıl önceydi. Ve şu an kuraklık var. Sör Eustace bir zamanlar isyan etmişse bile şuan o nehrin suyuna ihtiyacı var."

Kızıl Dul ayağa kalkıp elbisesinin eteğini düzeltti. "O zaman yapabileceği en iyi şey yağmur duasına çıkmak."

Tam o anda Dunk, Osgrey'in ormanlıkta yanlarından ayrılırken söylediklerini hatırladı. "Eğer nehrin suyunu paylaşmayı Sör Eustace'in hatırına kabul etmiyorsanız, oğlunun hatırına kabul edin."

"Oğlu mu?"

"Addam. O burada babanızın yanında yaverlik yapmış."

Leydi Rohanne'in yüzü taş kesildi. "Yaklaş."

Dunk'ın aklına emredileni yapmaktan başka bir şey gelmedi. Leydi Rohanne'in üzerinde durduğu yer, yerden otuz santim yüksekte olmasına rağmen, Dunk hala kadının yanında kule gibi kalıyordu. "Eğil," dedi kadın ve Dunk eğildi.

Dul, Dunk'ın suratına olanca gücü ile bir tokat indirdi ve kadın belli ki

göründüğünden daha kuvvetliydi. Yanağı kızarmış ve patlayan dudağından dolayı ağzına kan tadı gelmiş olsa da Dunk'ın canı pek acımamıştı. Dunk içinden bir anlığına, kadını uzun kızıl saç örgüsünden yakalayıp kucağına yatırmak, sonra da şımarık çocuklara yapıldığı gibi kıçına şaplak atmak geçti. *Eğer öyle yaparsam acıdan çığlık atar ve yirmi kadar şövalye de beni öldürmek için odaya dalar.*

"Benim yanımda *Addam'ın* ismini zikretmeye mi cüret ediyorsun?" Kadının burun deliklerinden ateş fışkırıyordu adeta. "Donukhendek'ten bir an önce ayrılın sör. Bir an önce."

"Ben asla şey—"

"*Defol.* Yoksa seni içine koyacak büyüklükte bir çuval bulurum. Onu kendim dikmem gerekse bile. Sör Eustace'e, Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis'i yarın sabaha kadar bana teslim etmesi gerektiğini söyle. Etmezse onu kendim almak için ateş ve kılıç ile Standfast'e gelirim. Duydun mu beni? *Ateş ve kılıç ile!*"

Rahip Sefton Dunk'ın kolundan tutup hızlıca odadan dışarı çıkardı. Egg de hemen arkalarından onları takip etti. "Bu çok akılsızcaydı sör," diye fısıldadı rahip onu merdivenlere doğru çekerken. "Söyleyebileceğin *en saçma şey* buydu. Onun yanında Addam Osgrey'den bahsetmek..."

"Sör Eustace bana çocukla arasının iyi olduğunu söylemişti."

"Arası mı iyiymiş?" Rahip şiddetlice ofladı. "İkisi de birbirine aşıktı. Tabi bu bir iki öpücüğün ötesine hiç geçmedi ancak... Kızıl Çim'den sonra ardından gözyaşı döktüğü kişi Addam'dı, neredeyse hiç tanımadığı kocası değil. Ve haklı olarak onun ölümünden Sör Eustace'i sorumlu tutuyor. Addam öldüğünde daha on iki yaşındaydı."

Dunk bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Ne zaman biri Ashford Çayırı'ndan bahsetse, aklına hemen Dunk'ın ayağı kesilmesin diye orada ölen üç iyi insan gelir ve her seferinde bu düşünce Dunk'ın içini dağlardı. "Leydiye amacımın onu kırmak olmadığını söyle. Ve özürlerimi ilet."

"Elimden geleni yaparım sör," dedi rahip Sefton. "Ancak Sör Eustace'e *bir an önce* Bennis'i teslim etmesi gerektiğini söyleyin. Aksi halde bedelini ağır öder. Hem de çok ağır."

9.BÖLÜM

Donukhendek Kalesi'nin duvarları ve kuleleri, ikilinin arkalarında bıraktığı batıda gözden kaybolur kaybolmaz Dunk Egg'e dönüp, "O kağıtta ne yazıyordu?" diye sordu.

"O kağıt bir Hak Devir Belgesi'ydi sör. Kral tarafından Lord Wyman Webber'e verilmiş. Bastırılan isyandaki sadık hizmetinden dolayı, At Nalı Tepesi'nden başlayıp, Yapraklı Göl kıyısına kadar uzanan Damalı Nehir'in bütün hakları Lord Wyman'a ve onun soyundakilere bahşedilmiş. Bunun yanında kağıtta yazıyor ki; Lord Wyman ve onun soyundakiler, Wat Ormanı'ndan istedikleri zaman kızıl geyik, domuz ve tavşan avlama hakkına sahiptir ve her yıl yirmi ağaca kadar ağaç kesebilir." Çocuk boğazını temizledi. "Verilen hak belirli bir zaman süresinde geçerli belli ki. Kağıtta, eğer Sör Eustace kendisinden olan bir erkek varis bırakmadan ölür ise, Standfast topraklarının yönetim hakkı krallık tarafından geri alınır ve Lord Webber'in toprak üzerindeki ayrıcalıkları da sona erer yazıyor."

Onlar binlerce yıl Kuzey sınırı komutanlığı yaptılar. "İhtiyara bıraktıkları tek şey içinde öleceği bir kule yani."

"Ve başı," dedi Egg. "Majesteleri onun başını omuzlarının üzerinde bıraktı, sör. İsyancı olmasına rağmen."

Dunk çocuğa bir bakış attı. "Sen olsan kellesini alır mıydın?"

Egg biraz düşündü. "Saraydayken bazen, kralın küçük konseyine katılırdım. Genelde hep kavga olurdu. Baelor amcam, onurlu bir düşman ile uğraşırken merhametin en iyi yol olduğunu söylerdi. Eğer yenilmiş bir kişi bağışlanacağını bilir ise, kılıcını bırakıp diz çökebilir. Öteki türlü ölümüne savaşır ve daha fazla sadık ve masum kişiyi katleder. Ama Lord Kankuzgun'a göre isyancıları bağışlarsan, sadece bir sonraki isyanın tohumlarını ekmiş olursun." Sesi çok

fazla şüphe doluydu. "Sör Eustace neden Kral Daeron'a karşı isyan etti ki? O iyi bir kraldı, herkes öyle anlatır. Dorne'u krallığımıza kattı ve Dornelu olanlarla arkadaş olmamızı sağladı."

"Bunu Sör Eustace'e sormalısın Egg." Dunk cevabı biliyordu ancak çocuğun bunu duymak isteyeceğini sanmıyordu. *Kapısına aslan motifi oyulmuş bir kale istiyordu ancak tek elde ettiği şey böğürtlenliğin oradaki mezarlar oldu.* Bir kişiye kılıcınla yemin ettiğinde, ona hizmet ve itaat etmeye söz verirsin. İhtiyacı olduğunda onun adına savaşmaya. İşlerine burnunu sokmak için yemin etmezsin, ya da bağlılığının kime olduğunu sorgulamazsın.

Ancak Sör Eustace onu kandırmıştı. *Evlatlarının kral adına savaşıp öldüğünü söyledi ve beni nehrin ona ait olduğuna inandırdı.*

Gece onları Wat Ormanı içinde yakaladı.

Bu Dunk'ın hatasıydı. Geldiği yoldan, hiçbir yere uğramadan geri dönmeliydi ancak Dunk baraja tekrar bakmak için kuzeye döndü. Aklından baraja gidip o şeyi çıplak elleri ile parçalara ayırmak geçmişti ancak Yediler ve Sör Uzuninç Lucas ona pek yardım etmemişlerdi. Baraja vardıklarında oranın, göğüslerine örümcek nişanı dikilmiş bir çift okçu tarafından korunduğunu gördüler. Bir tanesi oturmuş ayaklarını çaldıkları nehre sokmuştu. Dunk memnuniyetle onun boğazını sıkabilirdi ancak adam onların geldiğini duydu ve hızlıca yayını eline aldı. Diğeri ondan da hızlıydı, oku çoktan yayın kirişine dayamış hazır bekliyordu. Dunk yapabildiği en iyi şey onlara tehdit edici bakışlar yollamaktı.

Bundan sonra elde yapılabilecek olan tek şey gelirken bıraktıkları izleri takip etmekti. Dunk bu toprakları Sör Bennis kadar iyi bilmiyordu ve Wat Ormanı kadar küçük olan bu ormanda kaybolmak onun için küçük düşürücü bir durum olurdu. Nehrin üzerinden geçerlerken, güneş ufukta batmak üzereydi ve ilk yıldızlar böcek sürüleri ile birlikte oraya çıkmıştı. Uzun siyah ağaçların oradan geçerlerken Egg tekrar konuştu. "Sör? O şişko rakip babamın Yaz Kalesi'nde durup surat astığını söyledi."

"Söz uçar gider..."

"Babam surat asmaz."

"Şey," dedi Dunk. "Asabilir. *Sen* asıyorsun mesela."

"Hayır asmıyorum, sör." Kaşlarını çattı. "Asıyor muyum?"

"Bazen. Ama çok sık değil. Öbür türlü olsa kulağına normalden daha fazla tokat atmam gerekirdi."

"Girişte kulağıma vurdun zaten."

"O normal bir tokadın yarısıydı. Eğer bir gün sana gerçek bir tokat atarsam bunu anlarsın."

"Kızıl Dul'un *sana* attığı gerçek tokat gibi mi?"

Dunk şişen dudağına dokundu. "Bu kadar da sevinmene gerek yok." *Kimse senin babanın kulağına tokat atmamıştır eminim. Belki de Prens Maekar bu yüzden böyle biri oldu.* " Kral, Lord Kankuzgun'u El'i ilan ettiğinde senin lord baban küçük konseyde görev almayı reddetti ve Kral'ın Şehri'nden ayrılıp kendi kalesine gitti," diye hatırlattı Egg'e. "Yaklaşık bir buçuk yıldır da orada. Bu surat asmak değil de ne sence?"

"Ona kızgın olmak denir," dedi Egg. "Majesteleri babamı El olarak atamalıydı. Babam onun *kardeşi*, ve Baelor amcam öldüğünden beri diyardaki en iyi savaş komutanı. Lord Kankuzgun gerçek bir lord bile değil. Sadece *nezaketen* ona lord diyorlar. O bir büyücü. Ayrıca bir hiç doğumlu."

"Hiç doğumlu değil, piç doğumlu olacak." Kankuzgun gerçek bir lord olmayabilirdi ancak ana ve baba tarafından da soylu biriydi. Annesi, Kral ‘Değersiz' Aegon'un birçok metresinden biriydi. Aegon'un piçleri yaşlı kral öldükten sonra Yedi Krallık'ı felakete sürüklemişlerdi. Kral ölüm döşeğinde bütün piç evlatlarını meşrulaştırıp yasal evlatları olduğunu ilan etmişti. Hem de sadece anneleri birer leydi olan Baş Piçler'den Kankuzgun'u, Acıçelik'i ve Daemon Karaalev'i değil, diğer bütün birlikte olduğu fahişelerden, meyhane hatunlarından, tüccar kızlarından, oyuncu bakirelerden ve gözüne ilişen güzel gördüğü bütün köylü kadınlardan olan çocuklarını da meşrulaştırmıştı. *Ateş ve Kan* Targaryenların mottosuydu ancak Dunk, Sör Arlan'ın bir keresinde Aegon'un mottosunun *Yıka ve Yatağıma Getir* olması gerektiğini söylemişti.

"Kral Aegon, Kankuzgun'un üzerindeki piçlik lekesini temizledi," diye hatırlattı Egg'e. "Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi."

"Eski Yüce Rahip babama bir keresinde dedi ki; kralın koyduğu kanunlar ayrıdır, tanrıların koyduğu kanundan ayrı," dedi Egg inatçı bir şekilde. " Asil evlatlar evli çiftlerin yataklarında Anne ile Baba'nın kutsaması ile can bulurlar ancak piçler zayıflığın ve şehvetin ürünüdür, dedi Rahip. Kral Aegon piçlerinin

artık piç olmayacaklarını hükmetti ancak bu piçlerinin doğalarını da değiştirdi demek değil. Yüce Rahip bütün piçlerin ihanet etmek için doğduğunu söyledi. Daemon Karaalev'in, Acıçelik'in hatta Kankuzgun'un bile. Lord Rivers'ın diğer ikisinden daha kurnaz olduğunu ve eninde sonunda onun da, sakladığı hain yüzünü ortaya çıkaracağını söyledi. Yüce Rahip, babama ona hiçbir şekilde güvenmemesini salık verdi. Büyük veya küçük herhangi bir piçe de."

İhanet için doğmuş, diye düşündü Dunk. *Zayıflığın ve şehvetin ürünü. Hiçbir şekilde güvenme. Büyük yada küçük herhangi birine.* "Egg," dedi Dunk. "Benim hiç piç olabileceğim aklına geldi mi?"

Siz mi sör?" dedi Egg hazırlıksız yakalanmış gibi. "Kesinlikle değilsiniz."

"Olabilirim belki. Annemi hiç tanımadım, yada ona ne olduğunu bilmedim. Belki çok cüsseli doğduğum için doğum sırasında onu öldürmüşümdür. Büyük ihtimalle bir fahişe yada bir meyhane hatunudur. Kenar Mahalle'de pek soylu leydiler dolanmaz. Ve eğer oldu da babam ile evlendiyse... şey bu babamı nasıl biri yapar?" Dunk, Sör Arlan'ın onu buluşundan önceki zamanını hatırlamayı sevmezdi. "Kral'ın Şehri'nde, yakaladığım fareleri, kedileri ve güvercinleri birkaç bakır karşılığında sattığım bir çömlekçi dükkanı vardı. Oradaki aşçı babamın bir hırsız veya yankesici olduğunu iddia ederdi. ‘Asıldığını gördüklerim gibi,' derdi bana, ‘ama belki de onu Sur'a göndermişlerdir ha,' Sör Arlan'a yaverlik ederden, ona bir gün oraya gider miyiz diye sorardım. Kışyarı'nın emrine veya başka bir kuzeyli lordun emrine. Aklımda eğer oraya gidersem, Sur'a ulaşırsam, belki de orada yaşlı bir adam ile karşılaşırım diye bir düşünce vardı hep, bana benzeyen uzun boylu bir adam ile. Hiç gitmedik gerçi. Sör Arlan, kuzeyde hiç gezici şövalye yoktur ve ormanları da kurtlarla doludur demişti." Başını salladı. "Uzun veya kısa olsun, büyük ihtimalle piç birine yaverlik ediyorsun."

İlk defa Egg'in verecek bir cevabı yoktu. Karanlık gittikçe çöküyordu. Ateş böcekleri ağaçların arasında yavaşça süzülüyor, yaydıkları küçük ışıklar bir sürü kayan yıldız gibi görünüyordu. Gökyüzünde de yıldızlar vardı elbette. Bir insanın saymaya cesaret edemeyeceği kadar çok. Kral Jaehaerys[9] kadar uzun yaşasa bile. Dunk'ın eski arkadaşlarını görebilmesi için tek yapması gereken göğe bakmaktı: Aygır ve Domuz, Kral Tacı ve Kocakarı Feneri, Kadırga, Hayalet ve Aykız. Ancak göğün kuzey tarafında bulutlar vardı ve Buz Ejderhasının kuzeyi gösteren mavi gözünü kapatmışlardı.

Stanfast Kalesi'ne geldiklerinde ay tepedeydi ve karanlığın içinde yüksekte

duruyordu. Soluk sarı bir ışığın kulenin en tepesindeki pencereden dışarı sızdığını gördü Dunk. Çoğu gece Sör Eustace yemeğini yer yemez yatağına giderdi ancak bu akşam gitmemişti belli ki. *Dönmemizi bekliyor* diye düşündü Dunk.

Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis de onları bekliyordu. Onu kalenin basamaklarında, ağzında bir topak ekşiotu tıkmış ve ay ışığında kılıcını bilerken buldular. Kılıcın üzerinde yavaşça gezen taşın çıkardığı ses etrafta yankılanıyordu. Sör Bennis her ne kadar kıyafet ve karakter olarak kendini ihmal etmiş olsa da, silahlarına iyi bakmıştı.

"Gerzek geri döndü," dedi Bennis. "Ben de burada oturmuş kılıcımı keskinleştirip seni Kızıl Dul'dan kurtarma hazırlığı yapıyordum."

"Askerler nerede?"

"Manc ile Islak Wat dul gelirse diye çatıda nöbette. Diğerleri ise yataklarında kıvrılmış inliyorlar. Günah işlemiş kadar acıyordur canları. Baya sert çalıştım bugün üstlerinde. Biraz delirsin diye o büyük beyinsizden azcık kan akıttım. Delirdiğinde daha iyi dövüşüyor." Kahverengi-kızıl bir ağızla sırıttı. "Dudağın çok güzel olmuş. Bir dahaki sefere taşları çevirmeye gitmezsin. Kadın ne dedi?"

"Suyu elinde tutmakta kararlı ve su ile birlikte seni de istiyor, barajın oradaki köylünün yanağını kestiğin için."

"Öyle diyeceğini düşünmüştüm." Yere tükürdü. "Birkaç köylü için boşuna uğraşıyor. O adamın bana teşekkür etmesi lazım. Kadınlar yara izli erkeklere bayılır."

"O zaman burnunun kesilmesine aldırmazsın herhalde."

"He he öyle. Eğer burnumun kesik olmasını isteseydim kendim keserdim." Baş parmağını kaldırıp salladı. "Sör İşe Yaramaz yukarıda odasında, eskiden ne kadar harika olduğu hakkında kara kara düşünüyor."

Egg konuştu. "Siyah ejder için savaşmış."

Dunk çocuğa tokadı yapıştıracaktı ancak kahverengi şövalye sadece güldü. "Onu seçecek tabi. Adama baksana. Sana hiç hep kazanan tarafta yer alan biri gibi görünüyor mu?"

"Sen ne kadar görünüyorsan o kadar. Başka türlü sen de burada olmazdın." Dunk Egg'e döndü. "Yıldırım ve Üstad'ı ahıra bağla, sonra da yukarı çıkıp bize

katıl."

Dunk yukarı çıkıp odaya girdiğinde yaşlı şövalye, içinde ateş yanmayan şöminesinin önünde oturuyordu. Elinde, Fetih'ten önceki bir Lord Osgrey için yapılmış ağır gümüş bir kadeh vardı. Babasının ona miras bıraktığı bir kadeh. Üzeri yeşim taşı ve altın ile bezeli damalı aslan motifi ile süslenmişti. Motifteki yeşim taşlarından birkaçı eksikti. Dunk'ın ayak seslerini duyunca, yaşlı şövalye başını kaldırdı ve sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Sör Duncan. Döndün. Lucas Inchfield seni görünce korktu mu?"

"Benim gördüğüm kadarıyla hayır lordum. Daha çok onu kızdırmış olmalıyım." Dunk olanları olabildiğince iyi anlatmaya çalıştı. Kendisini aptalın biri gibi gösterecek olan Leydi Helicent'li kısımları bilerek atladı. Yediği tokat kısmını da atlayacaktı ancak, patlayan dudağı normalin iki katı şiştiği için ister istemez Sör Eustace durumu fark etti.

Fark ettiği zaman kaşlarını çatıp, "Dudağın..." dedi.

Dunk yavaşça dudağına dokundu. "Hanımefendi bana tokat attı."

"Kadın sana *saldırdı* mı?" Ağzını açıp kapadı. "Kadın benim gönderdiğim üzerinde damalı aslan olan elçime mi saldırdı? Sana bizzat el kaldırmaya mı cesaret etti?

"Sadece bir tokat, sör. Kaleden ayrılmadan önce kanaması kesilmişti bile." Ellerini yumruk yaptı. "Kadın Sör Bennis'i istiyor, sizin gönderdiğiniz gümüşü değil. Ve barajı da yıkmayacak. Bana üzerinde bazı yazılar ile kralın mührü olan bir parşömen gösterdi. Parşömende nehir onundur yazıyor. Ve..." Dunk tereddüt etti. "Ve kadın söyledi ki... siz..."

"Siyah ejderin yanında yer almışım." Sör Eustace çökmüş gibi görünüyordu. "Söyleyeceğinden korkmuştum. Eğer hizmetimden ayrılmak istersen seni durdurmam." Yaşlı şövalye elindeki kadehe gözlerini dikti. Kadehte ne arıyordu Dunk bilemedi.

"Bana evlatlarınızın kral adına savaşarak öldüğünü söylemiştiniz."

"Ve öyle öldüler zaten. *Gerçek* kral adına. Daemon Karaalev adına. ‘Kılıcı Kuşanan Kral' adına savaşarak öldüler." Yaşlı adamın bıyığı titredi. "Kırmızı ejderin adamları kendilerine *krala sadık olanlar* dediler. Ancak siyah ejderi seçen bizler de en az onlar kadar sadıktık... Bir zamanlar... Şimdi düşünüyorum da... Prens Daemon yanında yer alan kişilerin hepsi sabah çiyi gibi buharlaşıp

gitti. Benim dışımda. Belki de ben uydurdum onları ha. Tabi Lord Kankuzgun'un ve onun Kuzgun Dişleri'nin korkusunun hepsinin içine yer etmiş olması daha olası. Bütün hepsi ölmüş olamaz."

Dunk bu gerçeğe itiraz edemezdi. Bu ana kadar hiç *Tahtta Hak İddia Eden*'in yanında savaşmış biriyle tanışmamıştı. *Tanışmış olmalıyım aslında. Onlardan binlerce vardı. Diyarın yarısı kırmızı ejder için ayaklanmıştı diğer yarısı ise siyah için.* "İki tarafta cesurca savaştı derdi her zaman Sör Arlan," dedi Dunk yaşlı şövalyenin bunu duymak isteyeceğini düşünerek.

Sör Eustace kadehini iki eli ile sıkıca tuttu. "Eğer Daemon, Gwayne Corbray'i atıyla çiğneyip geçseydi... Eğer Ateştopu, savaşın arifesinde katledilmeseydi... Eğer Hightower, Tarbeck, Oakhart ve Butterwell ikili oynamayıp bize tüm güçleri ile destek verselerdi... Eğer Manfred Lothson bize ihanet edeceğine sözüne sadık kalsaydı... Eğer çıkan fırtınalar Lord Bracken'ın Myrli okçular ile dolu gemilerini geciktirmeseydi... Eğer Hızlıparmak çaldığı ejderha yumurtaları ile yakalamasaydı... Çok fazla *eğer* var sör... Eğer bunlardan bir tanesi bile öteki türlü olsaydı her şey çok daha farklı olurdu. O zaman biz *krala sadık olanlar* diye adlandırılırdık. Ve kırmızı ejder taraftarları da işgalci Piç Daeron'u[10] çaldığı tahtta tutmak için savaşıp başaramayanlar olarak anılırlardı."

"Belki öyle olabilirdi lordum," dedi Dunk. "ama her şey nasıl olduysa öyle oldu. Hepsi yıllar önce oldu. Ve siz affedildiniz."

"Öyle, affedildik. Önlerinde diz çöküp, gelecekteki sadakatimizi garantiye almaları için onlara rehine verdikten sonra. Daeron hainleri ve isyancıları affetti," dedi acı acı.

"Kellem ile kızımın hayatını takas ettim. Alysanne daha yedi yaşındaydı onu alıp Kral'ın Şehri'ne götürdüklerinde. Ve daha yirmi yaşındaydı bir sessiz kız kardeş olarak öldüğünde. Onu görmek için bir keresinde Kral'ın Şehrine gitmiştim. Ve o benimle konuşmadı bile. Kendi öz babası ile. Bir kralın affı zehirli bir hediyedir. Daeron Targaryen beni öldürmedi ama gururumu, hayallerimi ve onurumu elimden aldı." Yaşlı şövalyenin eli titredi ve elindeki kadehten şarap döküldü kucağında kırmızı izler bıraktı. Ama o bunun farkına varmamış gibiydi. " Acıçelik ile birlikte sürgüne gitmeliydim, veya nazik kralım ve evlatlarımla yan yana ölmeliydim. Bu tarihinde birçok gururlu lord ve aziz savaşçı olan damalı aslan soyundan birine yakışır bir ölüm olurdu. Daeron'un affı beni küçülttü."

Kalbindeki siyah ejder aşkı hiç ölmemiş, diye düşündü Dunk.

"Lordum?"

Bu Egg'in sesiydi. Çocuk, Sör Eustance'in tam da ölümünden bahsettiği zaman içeri girmişti. Yaşlı şövalye sanki onu ilk defa görmüş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Evet delikanlı? Ne oldu?"

"Eğer müsaade ederseniz... Kızıl Dul sizin hakkınızda Donukhendek Kalesi'ni almak istediğiniz için isyan ettiğinizi söylüyor. Bu doğru değil, değil mi?"

"Kale mi?" Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Donukhendek... Evet Donukhendek bana Daemon tarafından vaadedilmişti ancak... hayır kazanç için değildi.."

"Peki ya neden?" diye sordu Egg.

"Ne neden?" Sör Eustace kaşlarını çattı.

"Eğer kale için değilse neden isyan ettiniz?"

Sör Eustace cevap vermeden önce Egg'e uzun süre baktı. "Sen sadece genç bir çocuksun. Anlamazsın."

"Şey," dedi Egg. "Anlayabilirim belki."

"İhanet... sadece bir kelime. İki prens sadece bir tanesinin oturacağı bir sandalye etrafında dövüşüyor ise, büyük lordlar ile bizim gibi sıradan kimseler bir seçim yapmak zorunda kalır. Ve savaş sona erdiğinde, kazanan taraf sanki tek sadık ve gerçek tarafmış gibi selamlanır, oysa yenilenler ise sonsuza kadar hain ve isyancı olarak bilinirler. İşte bu benim kaderim."

Egg bir süre bunun hakkında düşündü. "Evet lordum. Sadece.. Kral Daeron iyi bir adamdı. Neden onun yerine Daemon'u seçtiniz?"

"Daeron..." Sör Eustace kelimeyi neredeyse ağzında geveledi ve Dunk onun çakırkeyf olduğunu anladı.

"Daeron ilk adımlarını atarken cılız, yuvarlak omuzlu ve küçük göbekli korka korka adım atan bir çocuktu. Daemon ilk adımını attığı zaman ise gururlu ve sırtı dik, karnı dümdüz ve meşeden yapılma bir kalkan gibi sertti. Ve o *savaşabiliyordu*. Balta ile, mızrak ile, topuz ile. Görüp görebileceğim bütün şövalyelerden daha iyiydi ama eline *kılıcını* aldığında adeta *Savaşçı'nın*

kendisi olurdu. Prens Daemon eline Karaalev'i aldığında yeryüzünde hiçbir kimse onunla boy ölçüşemezdi... Ne Şafak'lı Ulrick Dayne, ne de Kara Kızkardeş'li Ejderşövalyesi."

"Bir insanı yanındaki arkadaşlarından tanırsın, Egg. Daeron'un etrafını üstadlar, rahipler, şarkıcılar sarmıştı. Etrafında her zaman kulağına fısıldayacak bir kadın olurdu ve sarayı ağzına kadar Dornelular ile dolmuştu. Nasıl dolmazdı ki o Dornelu kadını yatağına alıp kendi öz kız kardeşini Dorne prensine satarken? Üstelik Daemon'un ona aşık olduğunu bile bile.. Daeron Genç Ejder ile aynı adı taşırken, o Dornelu kadın ona bir erkek çocuk verdiğinde, o gitti Demir Taht'a oturmuş en beceriksiz kralın adını verdi.. Baelor.."

"Öte yandan Daemon... Daemon bir kralın olması gerektiği kadar dindardı fazlası değil. Ve diyardaki bütün yüce şövalyeler onun etrafında toplanmıştı. İsimlerinin unutulup gitmesi Lord Kankuzgun'a göre uygun düşüyordu ve bu yüzden isimlerinin telaffuz edilmesini bize yasaklamıştı. Ama *ben* hatırlıyorum: Robb Rayne, Gri Gareth, Sör Aubrey Ambrose, Lord Gormon Peake, Kara Byren Flowers, Kızıldiş, Ateştopu... *Acıçelik!* Sorarım sana bundan daha asil bir topluluk, daha asil bir kahramanlar birliği olabilir mi?"

"*Neden* mi delikanlı? Bana neden onu seçtin diye mi sordun? Çünkü Daemon ondan daha iyi bir adamdı. Yaşlı kral da bunu görmüştü. Daemon'a kılıcı o verdi. *Karaalev'i*. Fatih Aegon'un kılıcını, Fetih'ten beri tahtta çıkan her Targaryen kralının kuşandığı kılıcı... Aegon kılıcı Daemon'un eline onu şövalye ilan ettiği gün verdi. Daemon daha on iki yaşındayken."

"Babam Daemon'un bir tam bir silahşor, Daeron'un ise asla onun kadar iyi olamayacağından ötürü bütün bunların yaşandığını söyler," dedi Egg. "At süremeyecek birine neden bir at veresiniz ki? Kral, Daemon'a sadece kılıcı verdi, krallığı değil der babam."

Yaşlı şövalye elini öyle bir salladı ki, elinde tuttuğu kadehteki şarap yere döküldü. "Baban aptalın biriymiş o zaman."

"Hayır *değil*," dedi çocuk.

Osgrey'in yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bir soru sordun ben de cevapladım. Ama bu küstahlığı kabullenemem. Sör Duncan, bu çocuğu daha sık dövmelisiniz. İçindeki nezaket sanılandan da az. Eğer bunu kendim yapmak istersem, ben—"

"Hayır," diye araya girdi Dunk. "Yapamazsın... Sör." Artık kararını vermişti.

"Hava karardı. Yarın ilk ışıkla birlikte ayrılacağız."

Sör Eustace ona dehşetle baktı. "Ayrılmak mı?"

"Standfast'ten. Ve sizin hizmetinizden." *Bize yalan söyledin. Sen nasıl adlandırırsan adlandır, bunda hiç onur yok.* Dunk pelerinin iplerini çözdü, katladı ve ihtiyarın kucağına koydu.

Osgrey'in gözleri kısıldı. "O kadın sana kendi hizmetine girmeni mi teklif etti? Beni o orospunun yatağına girebilmek için mi terk ediyorsun?"

"Onun orospu olup olmadığını bilmiyorum," dedi Dunk. "yada cadı yada zehirci yada her ne ise. Onun ne olduğunun bir önemi yok. Buradan ayrılıp gezici şövalyeliğe devam etmeye gideceğiz, Kızıl Dul'un yanına değil."

"Hendeklere gideceksin yani.. Vahşi kurtlar gibi ormanlarda dolanmak, yoldan geçen namuslu insanlara pusu kurmak için beni terk edeceksin öyle mi?" Elleri öyle bir titredi ki elindeki kadeh düştü ve yerde yuvarlanarak etrafa şarap sıçrattı. "Git o zaman. Git. İkinizi de istemiyorum. Seni asla yanıma almamalıydım. *Git!*"

"Siz nasıl isterseniz sör." Dunk işaret etti ve Egg onun peşinden gitti.

Formun Altı

10. BÖLÜM

Kalede kalacağı son gecede Dunk, Eustace Osgrey'den olabildiğince uzakta olmak istiyordu. Bu yüzden de geceyi Standfast'in bir avuçluk ordusunun yanında, mahzende geçirdi. Huzursuz geçen bir geceydi. Rem ile Sulu göz Pate'in ikisi de feci horluyordu. Biri sesli diğeri ise aralıksızca. Küf kokulu buharlar, mahzenin altındaki depoların ağızlarından yukarı doğru yükselip mahzeni doldurmuştu. Dunk kendini yatağına attı ve döndü. Uykuya dalar gibi oldu ancak bir süre sonra karanlıkta gözlerini tekrar açtı. Ormanda aldığı sivrisinek ısırıkları çok fena kaşınıyor ve yattığı hasır yatak da pire kaynıyordu. *Bu yerden, ihtiyardan ve Bennis ile diğerlerinden kurtulmak güzel olacak.* Belki de Egg'i alıp babasını görmesini için Yaz Kalesi'ne gitme vakti gelmişti. Sabah ikisi bu yerden uzaklaşırken bunu çocuğa sorabilirdi.

Daha güneşin doğmasına çok vardı gerçi. Dunk'ın zihni siyah ile kırmızı ejderhalarla, damalı aslanlarla, eski kalkanlarla, yıpranmış botlarla doluydu. Ve tabi nehirlerle, barajlarla, hendeklerle ve üzerinde kralın mührü olup da okuyamadığı kağıt parçalarıyla da.

Ve *o* da ordaydı elbette... Donukhendek'ten Rohanne, nam-ı değer Kızıl Dul. Dunk onun çilli yüzünü, ince kollarını ve uzun saç örgüsünü görebiliyordu. Bu Dunk'ın kendini suçlu hissetmesine yol açtı. *Tanselle'i hayal etmeliyim. Sırık Tanselle derlerdi ona ancak bana göre hiç de sırık gibi değildi.* Kalkanına armasını boyayan oydu. Dunk kızı Parlak Prens'in elinden kurtarmıştı ancak kız Yediler Yargısı'ndan önce kaybolup gitmişti. *Beni ölürken görmeye dayanamazdı* diye sıklıkla hatırlatırdı kendine Dunk, ancak nereden bilebilirdi ki? Kale duvarı kadar kalın kafalıydı sonuçta. Kızıl Dul'u düşlüyor oluşu bile

bunun kanıtıydı. *Tanselle bana gülümsedi ama hiç birbirimize sarılmadık, yanaktan veya dudaktan olsun hiç öpüşmedik.* Rohanne en azından ona dokunmuştu ve şişmiş dudağı da dokunduğunun kanıtıydı. *Aptal olma. Senden hoşlandığı filan yok. O çok kısa, çok zeki ve çok fazla tehlikeli.*

Son uyuklayışı ile birlikte Dunk rüyaya daldı. Wat Ormanı'nın derinliklerindeki bir açıklıkta Rohanne'e doğru koşuyordu ancak Rohanne yayını ona doğrultmuş, Dunk'a doğru ok atıyordu. Ona doğru uçuşan her ok Dunk'ın tam göğsüne isabet etmesine rağmen verdiği acı, tuhaf bir şekilde hoştu. Arkasını dönüp kaçması gerekti ancak bunun yerine Dul'a doğru koşmaya devam etti, tıpkı rüyalarda olduğu gibi etrafın yavaşlayıp ağırlaştığı bir şekilde. Bir ok daha saplandı göğsüne.. Ver bir tane daha. Dul'un sadağındaki oklar bitmeyecek gibi duruyordu. Grimsi yeşil gözleri haylazlık doluydu. *Giydiğiniz elbise gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor* diyecekti ancak kızın üzerine ne elbise ne de başka bir kıyafet vardı. Küçük göğüslerinin üzeri belli belirsiz çillerle doluydu ve göğüs uçları ise küçük böğürtlenler kadar kırmızı ve sertti. Ayağı takılıp kızın ayaklarının dibine çöktüğünde Dunk, üzerindeki oklar yüzünden kocaman bir kirpi gibi duruyordu ancak bir şekilde kıza uzanıp uzun saç örgüsünü yakalayacak gücü içinde buldu. Dunk güçlü ve sert bir hamleyle kızı kendi üzerine çekti ve öptü.

Bir bağırtı ile birlikte aniden yataktan fırladı.

Karanlık mahzende tek gördüğü şey kargaşaydı. Küfürler ve şikayetler havada yankılanıyordu ve insanlar el yordamı ile mızrakları ile pantolonlarını ararken birbirlerine çarpıp tökezleniyordu. Egg mahzendeki mumu bulup yaktı ve mahzene az da olsa bir ışık girdi. Merdivenlere ilk çıkan Dunk'tı. Çıktığında da neredeyse, tutarsızca konuşup körük gibi oflayıp puflayarak merdivenlerden aşağı son sürat inen Sam Stoops ile çarpışacaktı. Dunk Sam düşmesin diye adamın iki omuzlarından tutup kendine çekti. "Sam, ne oldu? Sorun ne?"

"Gökyüzü," diye inledi yaşlı adam. "*Gökyüzünde!*" Adamdan anlaşılır bir cevap alamayacaklarını anladıklarında ne olduğunu görmek için hep birlikte çatıya çıktılar. Sör Eustace çatıya onlardan önce çıkmıştı ve üzerinde geceliği ile korkuluklara dayanmış uzaklara doğru bakıyordu.

Ve güneş batıdan doğmuştu.

Dunk'ın bunun ne anlama geldiğini anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. "Wat Ormanı alevler içinde," dedi sakince. Kalenin alt tarafından Bennis'in,

Değersiz Aegon'un bile yüzünü kızartacak ağırlıkta ettiği küfür seli, çatıdakilerin kulaklarına geliyordu. Sam Stoops dua etmeye başladı.

Alevleri uzaktan zar zor görebiliyorlardı ancak kızıl parıltılar, batı yakasının yarısını ve gökyüzünde kaybolmaya başlamış yıldızları yutmuş görünüyordu. Kral'ın Tacı takım yıldızının yarısı yükselen dumanların ardına gizlenmişti.

Ateş ve kılıç ile demişti kadın...

Yangın sabaha kadar devam etti. O gece Standfast'teki bir kişinin bile gözüne uyku girmedi. Çok geçmeden ilerideki, kızıl renkte etek giymiş kızlar gibi dans eden alevleri görüp oradan kaleye kadar gelen duman kokusunu alabiliyorlardı. Herkesin aklında alevlerin onlara kadar ulaşıp ulaşmayacağı düşüncesi vardı. Dunk korkulukların arkasında, gözleri alev alev gecenin karanlığındaki atlı gözcülere bakıyordu. "Bennis," dedi Dunk, ekşiotu çiğneyen kahverengi şövalye onların yanına çıktığında, "Kadının istediği sensin. Bence buradan gitmen gerekiyor."

"Ne, kaçayım mı?" deyip anırır gibi güldü Bennis. "Hem de *atım* ile? Belki o lanet olası tavuklardan birinin üzerine binip uçup giderim ha?"

"O zaman teslim ol. Teslim olursan kadın sadece burnunu keser."

"Burnumun şeklinden gayet memnunum gerzek. Gelsin de beni almayı denesin bir hele. O zaman neyin kesildiğini hep birlikte görürüz." Bennis mazgalların arasındaki siperlerden birine sırtını dayayıp bağdaş kurarak oturdu, sonra da kılıcını keskinleştirmek için kesesinden bir bileği taşı çıkardı. Sör Eustace adamın başında dikildi ve ikili nasıl karşılık vereceklerini tartışmaya başladılar. Dunk yaşlı şövalyenin, "o zaman biz de onun ekinlerini ateşe veririz. Ateşe karşılık ateş ile," dediğini duydu. Belli ki Sör Bennis de bunun yerine bir karar olduğunu düşünüyordu. Ancak ekinler ile birlikte kadının değirmenini de yakmayı önerdi. "Kalenin bir uçtan diğer uçuna kadar olan mesafe otuz metreden fazla. Uzuninç bizim oradan geleceğimizi beklemez. Değirmeni yakalım, değirmenciyi öldürelim. Bu hesabı kapatır."

Adamları Egg de dinliyordu. Çocuk öksürüp kocaman korku dolu gözlerle Dunk'a baktı. "Sör, onları durdurmanız gerek."

"Nasıl?" diye sordu Dunk çocuğa. *Onları Kızıl Dul durduracak. O ve Uzuninç Lucas.* "Sadece konuşuyorlar Egg. Ya bunu yapacaklar ya da altlarına pisleyecekler. Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Şafak, puslu gri gökyüzü ve gözleri yakan bir hava ile birlikte doğdu. Dunk yola erken çıkmak istemişti ancak uykusuz geçen gece yüzünden ne kadar yol alabileceklerini tahmin edemiyordu. Dunk ile Egg haşlanmış yumurtalar ile kahvaltı yaparken Bennis, diğer askerleri talim yaptırmak için mahzenden dışarı kovalıyordu. *Onlar Osgrey'in askeri ve bizler artık Osgrey'in askerlerinden değiliz,* dedi kendi kendine Dunk. Kahvaltıda dört yumurta yemişti, Egg ise iki tane. Osgrey onlara en azından bu kadarını borçluydu. Yumurtaları bira ile birlikte midelerine indirdiler.

Eşyalarını toplarlarken Egg, "Güzel Adalar'a gidebiliriz sör," dedi. "Eğer demir adamlar tarafından yağmalandılar ise Lord Farman emrine girecek yeni şövalyeler arıyordur."

Bu iyi bir düşünceydi. "Daha önce Güzel Adalar'a gitmiş miydin?"

"Hayır sör," dedi Egg. "Ama oranın güzel olduğunu söylerler. Lord Farman'ın kalesi de güzelmiş. Oraya Güzel Kale diyorlar."

Dunk güldü. "Güzel Kale'ye gidiyoruz o zaman." Dunk omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. "Ben gidip atlara bakacağım," dedi zırhını bohçasına koyup ağzını kendirden bir ip ile bağlarken. "Çatıya çık ve sırt yataklarımızı al, yaver." En son istediği şey damalı aslan ile bir başka karşılaşma yaşamasıydı. "Sör Eustace'i görürsen de ona bulaşma."

"Bulaşmam sör."

Dışarıda, Bennis çaylakları ellerinde mızrakları ve kalkanları ile birlikte tek sıraya dizmiş, onlara nasıl uyumlu bir şekilde ilerleyeceklerini öğretiyordu. Kahverengi şövalye, Dunk avluyu baştan başa geçerken ona en ufak bir aldırış bile göstermedi. *Buradakilerin hepsinin ölümüne sebep olacak. Kızıl Dul her an buraya gelebilir.* Egg kale kapısından koşturarak çıktı ve elinde sırt yatakları ile birlikte gürültülü bir şekilde tahta basamaklardan aşağı indi. Hemen yukarıdaki balkonda Sör Eustace ellerini korkuluğa dayamış, kaskatı bir surat ile duruyordu. Dunk ile göz göze geldiğinde ihtiyarın bıyığı seyirdi ve hızlıca sırtını döndü. Hava yükselen dumanlardan dolayı puslanmıştı.

Bennis kalkanını sırtına asmıştı. Uzun üçgen şekilli, üzeri boyasız tahta bir kalkan. Kenardaki demir çerçevesine varana kadar üzerine atılan sayısız vernik katmanları yüzünden kalkan kararmıştı. Ve üzerine bir arma işlenmemişti. Ancak kalkanın ortasındaki çizgiler Dunk'a büyük, neredeyse kapanmış bir gözü andırdı. *Bennis kadar kör bir göz.* "Dul'a nasıl karşı koymayı planlıyorsun?" diye

sordu.

Ağzı ekşiotundan dolayı kırmızılaşmış Bennis, askerlerine doğru baktı. "Tepe bir avuç mızrak ile elde tutulmaz. Kulenin içine girmeli. Hep birlikte kuleye gireceğiz." Kalenin kapısını başı ile işaret etti. "Sadece tek bir giriş var. Oradaki tahta basamakları çektik mi girişten bize ulaşabilmeleri imkansız."

"Ancak kendileri seyyar merdivenlerini getirirler ise başka. Hatta ipler ve kancalar bile getirip çatıdan girerek arı gibi başınıza üşüşebilirler. Tabi o zamana kadar tatar yaylarını kaldırıp siz kapıyı tutmaya çalışırken, oklarla hepinizi delik deşik etmezler ise."

Kavunlar, Fasulyeler ve Arpalar dikkatle Bennis'in söylediklerini dinliyorlardı. Önceden söyledikleri bütün o cesur muhabbetler yok olup gitmişti. Bütün hepsi ellerindeki ucu sivrilmiş mızraklarını sıkı sıkı tutuyor ve Dunk ile Bennis'e ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Bunların hiç biri bir işe yaramayacak," dedi Dunk dağılmış Osgrey ordusuna bakıp kafasını sallayarak. "Eğer onları böyle açık alanda savaştırırsan, Kızıl Dul'un şövalyeleri onları parçalara ayırır ve o mızraklar da kulenin içinden bir yarar sağlamaz."

"Çatıdan aşağıya bir şeyler atabilirler," dedi Bennis. "Manc çok iyi taş atıyor."

"Bir iki tane atar sanırım," diye cevap verdi Dunk. "Ta ki Dul'un okçularından biri onun göğsüne bir ok saplayana kadar."

"Sör?" Egg gelip Dunk'ın yanı başında durdu. "Sör eğer gitmek istiyor isek hemen gitmeliyiz Dul'un gelme ihtimaline karşı."

Çocuk haklıydı. *Eğer biraz daha oyalanırsak burada kapana kısılırız.* Ancak Dunk hala kararsızdı. "Bırak gitsinler Bennis."

"Ne, cesur delikanlılarımızdan mahrum mu kalalım?" Bennis köylülere bakıp anırır gibi güldü. "Hazır yeri gelmişken söyleyeyim," dedi uyarır bir sesle. "Kaçmaya çalışanı deşerim."

"Dene de ben seni deşeyim." Dunk kılıcını çekti. Köylülere bakıp "Evinize gidin. Hepiniz," dedi. "Köyünüze geri dönün ve yangın ekinlerinize yada evlerinize sıçramış mı gidin bakın."

Kimse hareket etmedi. Kahverengi şövalye söylenerek ona baktı ancak Dunk adama aldırmadı. "Gidin," dedi köylülere bir kez daha. Sanki bu kelimeyi

tanrılardan biri ona söyletiyormuş gibiydi. *Savaşçı değil. Aptalların tapındığı bir tanrı var mıdır ki?* "GİDİN!" dedi bu kez bağırarak. "Mızraklarınızı ve kalkanlarınızı alın ama gidin yoksa yarını görebilecek kadar yaşayamayacaksınız. Eşlerinizi bir kez daha öpmek istiyor musunuz? Çocuklarınıza bir kez daha sarılmak istiyor musunuz? *Evinize gidin!* Hepiniz sağır mı oldunuz?"

Olmamışlardı. Tavukların arasında çılgınca bir gürültü koptu. Koca Rob ileri doğru atılırken tavuklardan birinin üzerine basmıştı ve Pate kendi mızrağına takılıp az daha Fasulye Will'in bağırsaklarını deşecekti. Ama sonunda koşarak gidiyorlardı. Kavunlar bir yöne gitti, Fasulyeler başka bir yöne, Arpalar ise başka bir yöne. Sör Eustace tepeden onlara doğru bağırıyordu ancak kimse onu dikkate almadı. *En azından ona karşı sağırlaşmışlar,* diye düşündü Dunk içinden.

İhtiyar şövalye kapıdan çıkıp güçlükle basamaklardan aşağı inene kadar avluda tavuklarla birlikte Dunk, Egg ve Bennis dışında kimse kalmamıştı. "Geri gelin," diye bağırdı Sör Eustace hızla kaçan ordusuna doğru. "Gitmenize izin vermiyorum. *İzin vermiyorum!*"

"Bağırmanızın bir faydası yok lordum," dedi Bennis. "Çoktan uzaklaştılar."

Sör Eustace Dunk'a döndü. Adamın bıyıkları öfkeden seğiriyordu. "Onları göndermeye hakkın yoktu. *Hiç hakkın yoktu!* Onlara gitmemelerini söyledim. Yasaklamıştım. Askerleri dağıtmanı *yasaklamıştım*."

"Sizi duyamadık lordum." Dedi Egg etraftaki dumanlı havayı dağıtmak için şapkasını sallayarak. "Tavuklar çok ses çıkarıyordu."

Yaşlı adam Standfast'in en alt basamağına çöktü. "Kadın sana beni ona teslim etmen için ne vaadetti?" diye sordu umutsuz bir sesle. "Bana ihanet edip askerlerimi dağıtman ve beni bir başıma savunmasız halde bırakman için ne kadar altın verdi sana?"

"Bir başınıza değilsiniz lordum." Dunk kılıcını kınına soktu. "Sizin çatınız altında uyudum ve sabah sizin tavuklarınızın yumurtalarını yedim. Size hala bir hizmet borcum var. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmayacağım. Kılıcım hala yanımda," dedi kılıcının kabzasına dokunarak.

"Sadece bir kılıç." Yaşlı şövalye yavaşça ayağa kalktı. "O kadının askerlerine karşı tek bir kılıçla ne yapmayı umabilirsin ki?"

"Başlangıç olarak, onu topraklarınızdan kovup bir daha gelmesini engelleyebilirim." Dunk kurduğu cümle kadar kendisinin de bundan emin olabilmesini diledi.

İhtiyarın bıyığı her nefes alışında titriyordu. "Evet," dedi en sonunda. "Taş duvarların arkasına sığınmaktansa cesurca ilerlemek daha iyi. Tavşan gibi korkarak ölmektense aslan gibi yiğitçe ölmek daha iyi. Bizler bin yıl boyunca Kuzey Sınır Komutanlığı yaptık. Zırhımı kuşanmam gerek," dedi yaşlı şövalye merdivenleri ağır ağır çıkarken.

Egg kafasını kaldırıp Dunk'a baktı. "Kuyruğunuz olduğunu hiç bilmiyordum sör," dedi çocuk.

"Tokat yemek mi istiyorsun sen?"

"Hayır sör. Siz zırhınızı istiyor musunuz?"

"İstiyorum," dedi Dunk. "ve zırhla birlikte bir şeyi daha."

Sör Bennis'in onlarla gelip gelmeyeceği konusunda bir tartışma yaşandı ancak en sonunda Sör Eustace ona kaleyi savunmak için kulede kalmasını emretti. Onun varlığı karşı tarafın sayısal üstünlüğü düşünüldüğünde çok az etki ederdi ve Dul'un onu görmesi işleri daha da beter hale getirirdi.

Kahverengi şövalyeyi ikna etmek pek de zor olmadı. Dunk onun basamakları tutan demir kazıkları sökmesine yardım etti. Bennis yukarıya çıkıp eskimiş gri kendir ipi çözdü ve bütün gücüyle ipe asıldı. Tahta merdiven gıcırtılar ve inlemeler eşliğinde yukarı doğu yol aldı ve kalenin tek giriş kapısı ile en üstteki taş basamak arasında üç metrelik bir boşluk bıraktı. Sam Stoops ve karısı da içerdeydi. Tavuklar ise kendi kendilerini korumak zorunda kalacaklardı. İğdiş edilmiş gri atı üzerinde oturan Sör Eustece yukarı bakıp konuştu; "Eğer gece yarısına kadar dönmez isek..."

"... Yüksekbahçe'ye at sürüp Lord Tyrell'e o kadının ormanınızı yakıp sizi katlettiğini söyleyeceğim."

Tepeden aşağı inerlerken Dunk, Egg ile Üstad'ı takip etti. Zırhı hafifçe tıkırdayan yaşlı şövalye onun hemen arkasından geliyordu. Arada bir rüzgar yükseldiğinde Dunk ihtiyarın savrulan pelerininin sesini duyabiliyordu.

Wat Ormanı'na vardıklarında kendilerini üzerinde duman tüten bir arazide buldular. Onlar ormana varana kadar yangının büyük kısmı kendi kendine

sönmüş görünüyordu ancak birkaç bölge cüruf ve kül denizi içindeki kızıl adalar misali hala yanmaya devam ediyordu. Yanmış ağaçların gövdeleri, göğe saplamış kara mızraklar gibiydi. Başka ağaçlar ise dalları kırılıp kömürleşmiş bir şekilde devrilmiş ve birbirlerine ters yönde yere yıkılmış haldeydi. Mat renkli alevler devrilen ağaçların oyuk gövdelerinin içerisinde tütüyordu. Ormanın tabanında dumanların havada sıcak gri bir sis gibi süzüldüğü yerler ve sıcak bölgeler de vardı elbette. Sör Eustace bir süre öksürük nöbeti geçirdi ve Dunk bir an adamın geri dönmeye ihtiyacı olabileceğinden korktu ancak korktuğu gerçekleşmeden ihtiyar şövalyenin öksürükleri kesildi.

Kızıl bir geyiğin ve porsuk olduğunu düşündükleri bir hayvanın cesedinin yanından geçtiler. Ormanda sineklerden başka yaşayan bir canlı kalmamıştı. Görünüşe göre sinekler her ortamda yaşayabiliyorlardı.

"Ateş Tarlası da aynı bu şekilde görünüyordu sanırım," dedi Sör Eustace. "Hanemizin kederi orada başladı, tam iki yüz yıl önce. Son yeşil kral, etrafında Menzil'in en iyi çiçekleri ile birlikte o tarlada yok olup gitti. Babam derdi ki, ejderha ateşi o kadar sıcakmış ki askerlerin kılıçlarını ellerinde eritmiş. Sonrasında ise o kılıçlar bir araya toplanıp Demir Taht'ı yapmak için Kral'ın Şehri'ne gönderilmiş. Yüksekbahçe de krallardan kahyalara geçti ve Osgreyler küçülüp bölündü ta ki Kuzey Sınırı Komutanı olan hane, Rowanlara yeminli bir toprak sahibi şövalye olana kadar."

Dunk'ın söyleyecek bir şeyi yoktu o yüzden Sör Eustace'in öksürüp, "Sör Duncan, size anlattığım hikayeyi hatırlıyor musunuz?" diye sorana kadar sessizce at sürdü.

"Olabilir sör," dedi Dunk. "Hangisini soruyorsunuz?"

"Küçük Aslan'ın hikayesini."

"Hatırlıyorum. Kendisi beş kardeşin en küçüğüydü."

"Güzel." Sör Eustace tekrar öksürdü. "Küçük Aslan, Lancel Lannister'ı öldürdüğünde Lannister askerleri geri dönmüştü. Kral olmadan savaş da olmaz. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet," dedi Dunk isteksizce. *Bir kadını öldürebilir miyim ki?* Hayatında ilk defa Dunk kale duvarı kadar kalın kafalı olmayı diledi. *İş o noktaya gelmemeli. İşin o noktaya gelmesine müsaade etmemeliyim.*

Batı yolu ile Damalı Nehir'in kesiştiği yerde bir kaç yeşil ağaç hala yerinde

duruyordu. Gövdelerinin bir yüzü kararıp kömürleşmişti. Hemen arkasındaki nehir belli belirsiz bir şekilde parladı. *Mavi ve yeşil renkte,* diye düşündü Dunk, *ama bütün altın rengi parlaklık kaybolmuş.* Duman güneşin önünü kapatmıştı.

Sör Eustace nehrin kenarına geldiklerinde atını durdurdu. "Kutsal bir yemin ettim. Bu nehrin karşısına geçmeyeceğim. Karşıdaki topraklar onun olduğu sürece asla." Yaşlı şövalye üzerindeki sararmış pelerinin altına düz bir zırh giymişti. Kılıcı da belindeydi.

"Peki ya hiç gelmez ise sör?" diye sordu Egg.

Ateş ve kılıç ile, diye düşündü Dunk. "Gelecek."

Kadın bir saat içinde geldi. İlk başta atların sesini duydular, sonra da takırdayan zırhların çıkardığı metalik sesin gittikçe yükselişini. Havadaki duman ne kadar uzakta olduklarını tahmin etmeyi zorlaştırmıştı ta ki kadının sancak taşıyıcısının havadaki gri perdeyi aralayıp sahneye girişine kadar. Taşıdığı sopanın ucunda kırmızı ve beyaz renklere boyanmış demirden bir örümcek sorgucu vardı ve sorgucun hemen altında da Webberlerin sancağı umarsızca dalgalanıyordu. Dunk onları karşı kıyıda gördüğünde atını nehrin kıyısına doğru sürdü. Bir kalp atımı sonunda ise başından topuğuna kadar zırha bürünmüş Sör Lucas Inchfield, Dunk'ın karşısına dikildi.

Sör Lucas'tan sonra, tıpkı bir örümcek ağı gibi üzeri gümüş ipek iplikler ile incelikle süslemiş kömür karası renkteki bir atın üzerinde, Leydi Rohanne'in kendisi ortaya çıktı. Dul'un üzerindeki pelerin de aynı şekilde yapılmıştı. Pelerinin kolları, hava kadar yumuşak bir edayla rüzgarla birlikte dalgalanıyordu. Kadın üzerinde yeşil emaye ile altın ve gümüş renginin birbirini takip ettiği pullu bir zırh da giymişti. Zırh üzerine bir eldivenin ele oturduğu gibi tam oturmuştu ve zırh onu yeşil yaz yaprakları kuşanmış gibi gösteriyordu. Uzun kızıl saç örgüsü sırtında uzanıyor ve o at sürdükçe bir sağa bir sola hareket ediyordu. Rahip Sefton, onun hemen yanında kıpkırmızı bir yüz ile büyük gri bir ata binmiş geliyordu. Diğer tarafında ise bir katır sırtında gelen genç üstad Cerrick vardı.

Arkalarından yarım düzine şövalye ve bir sürü yaver onları takip ediyordu. Bir dizi atlı okçu kenara doğru geldi ve onlar Damalı Nehir'e varıp Dunk'ın karşı kıyıda onları beklediğini gördüklerinde yolun iki tarafında doğru yayıldılar. Rahip, üstad ve Dul'un kendisi hariç dövüşmeye hazır otuz üç adam vardı.

Dunk'ın gözüne zırh ve deri ile kuşanmış, kızgın bir çehreye ve iğrenç bir guatrlı boyuna sahip olan bodur, kel kafalı ve fıçı gibi görünen bir adam takıldı.

Kızıl Dul altındaki kısrağı nehrin kıyısına doğru sürdü. "Sör Eustace, Sör Duncan," diye seslendi nehrin öbür yakasından. "Gece ormanınızdan yükselen alevleri gördük."

"Gördün mü?" diye bağırdı Sör Eustace. "Görürsün tabi.. sonuçta yangını sen çıkardın."

"Bu alçakça bir suçlama."

"Alçakça yapılmış bir eyleme göre."

"Dün gece her yanım kadınlarla çevrili bir şekilde yatağımda uyuyordum. Herkes gibi beni de surlardaki bağırışlar uyandırdı. Yaşlılar olanları görebilmek için dik kulenin basamaklarına tırmandılar ve annelerinin kucaklarında meme emen bebekler de kırmızı ışıkları görünce korku içinde ağlaştılar. Yangınınız hakkında bildiğim tek şey bu sör."

"Yangını sen çıkardın kadın," diye ısrar etti Sör Eustace. "Ormanım yok oldu diyorum sana!"

Rahip Sefton boğazını temizledi. "Sör Eustace," diye gürledi. "Kral Ormanı'nda da yangınlar var, Yağmur Ormanı'nda bile. Kuraklık bütün ormanları birer çıraya döndürdü."

Leydi Rohanne kolunu kaldırıp işaret etti. "Tarlalarıma bak Osgrey. Ne kadar kurumuş olduklarına bak. Bir yangın çıkarmak için ahmak olmam lazım. Rüzgar bir yön değiştirseydi yangın nehirden atlayıp benim ekinlerimin yarısını yok edebilirdi."

"Edebilir miydi?" diye bağırdı tekrar Sör Eustace. "Yanan benim ormanımdı ve onu yakan da sensin. Kardeşlerini ve kocalarını öldürmede kullandığın karanlık büyülerin gibi rüzgarı da yönlendirecek birkaç cadı büyüsü yapmışsın belli ki!"

Leydi Rohanne'in yüzü sertleşti. Dunk bu yüz ifadesini Donukhendek'teyken tam da kadın ona tokat atmadan önce görmüştü. "Çocuk saçmalıkları," dedi kadın yaşlı adama. "Sizinle daha fazla konuşarak vakit harcamayacağım sör. Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis'i teslim edin. Yoksa onu gelip biz alırız."

"İşte bunu yapamazsın," dedi Sör Eustace çınlayan bir sesle. Bıyığı seyirdi. "Sakın daha ileriye gelmeye kalkma. Nehrin bu kıyısı benimdir ve sen bu kıyıda

istenmiyorsun. Benden hiçbir şekilde bir konukseverlik görmeyeceksin. Ne ekmek ile tuz ne de serin bir gölge ile bir bardak serin su. Gelirsen bir işgalci olarak tanınacaksın. Osgrey topraklarına tek bir adım dahi atmanı yasaklıyorum."

Leydi Rohanne saç örgüsünü omzunun üzerinden kendine çekti. Ağzından çıkan tek cümle, "Sör Lucas," oldu. Uzuninç eliyle reverans yaptı, okçular atlarından indi, ellerindeki okların yaylarını kanca ve mengene yardımı ile kaldırdılar ve sadaklarından ok çekip tatar yayının ortasına yerleştirdiler. "Pekala sör," seslendi hanfendi bütün okçular oklarını yayın kirişine dayamış bir şekilde hazır beklerken. "Beni tam olarak neyden yasaklıyordunuz?"

Dunk yeteri kadar dinlemişti. "Eğer izinsiz bir şekilde nehri geçerseniz kralın sulh kanununu çiğnemiş olacaksınız."

Rahip Sefton atını bir adım ileri aldı. "Kral burada olanları bilmeyecek, bilse de umursamayacak," dedi. "Hepimizin Anne'nin evlatlarıyız sör. Onun adına lütfen kenara çekilin."

Dunk kaşlarını çattı. "Tanrılar hakkında pek bir şey bilmem rahip.. Ancak biz aynı zamanda Savaşçı'nın da evlatları değil miyiz?" Ensesini kaşıdı. "Eğer nehri geçmeye çalışırsanız sizi durdurmak zorunda kalırım."

Sör Uzuninç Lucas kahkaha attı. "Burada kirpi olmak için dua eden bir gezici şövalye var leydim," dedi Kızıl Dul'a. "Emri verin ve biz de bir düzine oku bedenine saplayalım. Bu mesafeden oklar o zırhı tükürükten yapılmış gibi deler geçer."

"Hayır. Henüz değil sör." Leydi Rohanne karşı kıyıdan Dunk'ın üzerinde göz gezdirdi. "Siz sadece iki kişisiniz ve yanınızda bir de çocuk var. Biz otuz üç kişiyiz. Karşıya geçişimizi nasıl önlemeyi planlıyorsun?"

"Şey," dedi Dunk. "Söylerim. Ancak sadece size."

"Nasıl arzu edersen." Topukları ile ata vurdu ve atı derenin içine doğru sürdü. Su atın karnına kadar geldiğinde ise atını durdurup bekledi. "İşte buradayım. Yaklaşın sör. Söz veririm ki sizi bir çuvalın içine tıkmayacağım."

Dunk kadına cevap veremeden Sör Eustace Dunk'ın kolunu yakaladı. "Git ona," dedi yaşlı şövalye. "ve Küçük Aslan'ın yaptığını hatırla."

"Siz nasıl emrederseniz lordum." Dunk Yıldırım'ı nehrin içine sürdü. Kadının

tam yanında durdu ve "Leydim," dedi.

"Sör Duncan." İki parmağını uzatıp Dunk'ın şişmiş dudağına dokundu. "Bunu ben mi yaptım sör?"

"Son zamanlarda kimse yüzüme tokat atmamıştı leydim."

"Bu benim hatamdı. Misafirperverlik ihlaliydi. Sevgili rahip beni güzelce azarladı." Gözlerini nehrin karşı kıyısındaki Sör Eustace'e dikti. "Addam'ı artık zar zor hatırlıyorum. Ömrümün yarısı kadar uzun bir süre önceydi. Yine de onu sevdiğimi hatırlıyorum. Hem de kimseyi sevmediğim kadar çok."

"Babası onu kardeşleri ile birlikte böğürtlen çalılıklarının oraya defnetti," dedi Dunk. "Böğürtlenleri çok severmiş."

"Hatırlıyorum. Benim için de böğürtlen toplardı ve onları kaymak dolu bir kabın içine koyup birlikte yerdik."

"Kral, onu affetti. Senin de onu affetme zamanın geldi de geçiyor bile."

"Bana Bennis'i ver ben de bunu bir düşüneyim."

"Bennis bana ait değil ki sana vereyim."

Kadın iç çekti. "Seni öldürmemek beni mutlu eder."

"Ölmeyecek olmam beni de mutlu eder."

"O zaman bana Bennis'i ver. Onun burnunu kesip sana geri veririz böylece bütün olay da burada bitmiş olur."

"Bitmez ne yazık ki," dedi Dunk. "Ortada hala çözülecek bir baraj sorunu var. Ve bir de yangın. Bize yangını çıkaran adamı verecek misin?"

"Ormanda ateş böcekleri çoktur," dedi Dul. "Belki küçük ateşleri ile yangını onlar başlattılar."

"Bu kadar muziplik yeter leydim," diye uyardı Dunk. "Şimdi şakalaşmanın sırası değil. Barajı yık ve yaktığın orman karşılığında Sör Eustace'in nehri kullanmasına izin ver. Bu adil bir anlaşma değil mi?"

"Olabilir tabi eğer ormanı ben yakmış olsaydım. Ki ormanı yakan ben değilim. Yangın başladığında ben Donukhendek'te yatağımın içindeydim." Gözlerini nehre dikti. "Nehri geçmemizi engelleyecek olan şey nedir? Taşların arasına yıldızdikeni mi sakladın? Küllerin altına okçular mı yerleştirdin? Bizi

durdurmak için düşündüğün şey ne söyle bana."

"Sadece ben." Dunk zırh eldivenlerinden birini çıkardı. "Kenar Mahalle iken ben, diğer çocuklardan her zaman daha büyük ve daha güçlüydüm. O yüzden genellikle onları haşat eder ve mallarını çalardım. İhtiyar bana bunu yapmamamı öğretti. Bu yanlış dedi bana ve ayrıca küçük çocukların bazen büyük ağabeylerinin olacağını da söyledi. "İşte, al şuna bir bak." Dunk parmağındaki yüzüğü çıkardı ve kadına doğru tuttu. Dul yüzüğü alabilmek için elindeki örgüsünü bırakmak zorunda kaldı.

"Altın mı?" dedi yüzüğün ağırlığını avcunda hissettiğinde Dul. "Bu nedir sör?" Yüzüğü elinde çevirdi. "Bir mühür. Altından ve ayrılık taşından yapılma." Yeşil gözleri mührü incelerken kısıldı. "Bunu nereden buldunuz sör?"

"Ağzına kadar paçavralar ile doldurulup sarmalanmış bir botun içinde."

Leydi Rohanne yüzüğü avcunun içine tutup Egg ile yaşlı Sör Eustace'e baktı. "Bu yüzüğü bana göstererek büyük bir risk alıyorsunuz sör. Ama bu sizin ne işinize yarayacak? Eğer adamlarıma nehri geçmelerini emredersem..."

"Şey," dedi Dunk. " o zaman bu savaşacağımız anlamına gelir."

"Ve öleceğiniz."

"Büyük ihtimalle," dedi Dunk. "Ve sonra da Egg geldiği yere geri dönecek ve burada olanları anlatacak."

"Tabi kendisi de ölmez ise."

"On yaşındaki bir çocuğu öldüreceğini hiç sanmıyorum," dedi bunun doğru olduğunu umarak. "En azından *bu* on yaşındaki çocuğu. Burada otuz üç askerin var tıpkı senin söylediğin gibi. Askerler konuşur. Şuradaki göbekli olan özellikle. Mezarları istediğin kadar derin kaz yine de burada olanlar etrafa yayılır. Ve sonra... örümceğin zehri bir aslanı öldürebilir elbette ancak bir ejderha ise, çok çok farklı bir yaratıktır."

"Yakında ejderhanın arkadaşı da olabilirim gerçi," dedi Rohanne yüzüğü parmağında denerken. Yüzük kadının baş parmağı için bile çok büyüktü. "Ejderhalı veya ejderhasız Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis almak zorundayım."

"Olmaz."

"İki metrelik inatçı bir keçinin tekisin."

"İki metreden birkaç santim kısa olacak."

Dul, yüzüğü Dunk'a geri verdi. "Donukhendek'e eli boş dönemem. Dul zehrini kaybetmiş, adaleti sağlayamayacak ve kendi tebaasını koruyamayacak kadar zayıf derler. Siz bunu anlayamazsınız sör."

"Anlayabilirim." *Hem de senden daha iyi.* "Zamanında Sör Arlan'ın, fırtına diyarındaki küçük bir lord ile savaşan başka bir küçük lordun hizmetine girdiğini hatırlıyorum. İhtiyara ne için savaşıyorlar diye sorduğumda o bana dönüp, 'Bir hiç için delikanlı. Bu sadece bir sidik yarışı,' demişti."

Leydi Rohanne Dunk'a şok olmuş bir eda ile baktı ancak bu eda bir saniye içinde yerini sırıtışa bıraktı. "Ömrüm boyunca binlerce boş iltifat kelimeleri duydum ancak sen karşımda sidik diyen ilk şövalyesin." Çilli yüzü hüzünlendi. "O sidik yarışları lordların birbirlerinin güçlerini sınama yoludur. Bir kadın eğer hükmetmek istiyor ise diğerlerinin iki katı kadar işemesi gerek. Ve eğer o kadının boyu bir de *kısa* ise... Lord Stackhouse benim At Nalı Tepe'me göz dikmiş halde, Sör Clifford Conklyn'in Yapraklı Göl'de eski bir hak iddiası var, o sıkıntılı Durwell'ler ise sığır çalarak yaşıyor... Ve benim çatım altında yaşayan bir de Uzuninç var. Her sabah o günün, bana zorla nikah kıyacağı gün mü olduğunu merak ederek uyanıyorum." Örgüsünü, uçurumdan aşağı sallanıyormuş da kurtulmak için elinde bir tek kızıl bir ip varmış gibi sıkıca sarmalamıştı. "Bunu istiyor da biliyorum. Benim öfkemden korktuğu için buna kalkışamıyor tıpkı Conklyn, Stackhouse ve Durwell'lerin, Kızıl Dul'un kaygılı olduğu konularda dikkatli davranıp çekindikleri gibi. Eğer içlerinden biri bir anlığına bile olsa benim zayıflayıp yumuşadığımı düşünürlerse..."

Dunk yüzüğü parmağına takıp hançerini çekti.

Dul'un gözleri parlak çeliği görünce irileşti. "Ne yapıyorsun sen?" dedi. " *Aklını* mı kaybettin? Üzerine nişan almış bir düzine okçu var burada."

"Kana karşı kan istemiştin." Hançeri yanağına dayadı. "Sana yalan söylemişler. Kazıcının yüzünü çizen Bennis değil, bendim." Çeliğin keskin tarafını yüzüne bastırdı ve hançeri aşağı doğru çekti. Hançerdeki kanı temizlemek için hançeri salladığında birkaç damla kan Dul'un yüzüne sıçradı. *Birkaç çil daha,* diye düşündü Dunk. "İşte. Kızıl Dul kendinden bekleneni yaptı. Yanağa karşılık yanak."

"Sen delinin tekisin." Havadaki duman kadının gözlerini yaşartmıştı. "Eğer biraz daha soylu bir aileye mensup olsaydın seninle evlenirdim."

"Evet leydim. Ve eğer domuzların kanatları, pulları ve ateş soluyan nefesleri olsaydı bir ejderha kadar güçlü olurlardı." Dunk hançerini kılıfına soktu. Yüzü zonklamaya başlamıştı. Kan yanağından aşağı çenesine doğru aktı ve boğaz zırhına damlandı. Kanının kokusu Yıldırım'ın homurdanıp toynaklarını suya çarpmasına yol açtı. "Ormanı yakan adamı bana ver."

"Ormanı kimse yakmadı," dedi kadın. "ama eğer benim emrimdekilerden biri yaktıysa bunu beni memnun etmek için yapmıştır. Böyle düşünen birini sana nasıl verebilirim?" Omzunun üzerinden arkasındaki korumalarına baktı. "Sör Eustace suçlamalarını geri çekerse bu hepimiz için en iyisi olur."

"Önce domuzların ateş soluması gerek leydim."

"Eğer öyleyse, masumiyetimi tanrıların ve insanların gözlerinin önünde savunmak zorundayım. Sör Eustace'e bir özür talep ettiğimi söyle.. Dilemezse de dövüş ile yargılama istediğimi. Tercih ona kalmış." Atını askerlerine doğru çevirdi ve onlara doğru at sürdü.

11. BÖLÜM

Yargılama nehrin göbeğinde yapılacaktı.

Rahip Sefton paytak paytak yürüyerek, iki adamın mücadelesini izleyip adil bir yargılama yapması için Baba'ya, haklı olana kendi gücünden güç katması için Savaşçı'ya ve yalan söyleyenin günahlarının affedilmesi için Anne'ye yakarışta bulunup dua etmeye başladı. Duasını bitirdikten sonra Sör Eustace Osgrey'e dönüp son bir kez daha, "Sör," dedi. "Size bir kez daha yalvarıyorum. Suçlamanızı geri çekin."

"Çekmeyeceğim," dedi bıyıkları sinirden titreyen yaşlı adam.

Şişman rahip Leydi Rohanne'e döndü. "Sevgili kızım, eğer bu işi sen yaptıysan, suçunu itiraf et ve zarar gören ormana karşılık sevgili Sör Eustace'e tazminat öde. Aksi halde kan dökülecek."

"Şampiyonum masumiyetimi, tanrıların ve insanların gözleri önünde kanıtlayacaktır."

"Dövüşle yargılamadan başka seçeneklerimiz de var," dedi rahip. "İkinize de yalvarıyorum, birlikte Altınkoru'ya gidip sorunumuzu Lord Rowan'ın hükmüyle çözelim."

"*Asla,*" dedi Sör Eustace. Kızıl Dul da hayır anlamında kafasını salladı.

Sör Lucas Inchfield karanlık ve öfke dolu gözlerle Leydi Rohanne'e baktı. "Bu tiyatro sona erdiğinde, babanın da arzu ettiği gibi benimle *evleneceksin*."

"Lord babam seni benim tanıdığım kadar iyi tanımıyordu," diye cevap verdi kadın.

Dunk, Egg'in yanında diz çöküp üzerinde Yaz Kalesi Prensi Maekar'ın karşılıklı ikişer üç-başlı ejderha armasının olduğu mührü çocuğun avucuna

koydu. "Botun içine geri koy," dedi, "eğer olur da ölürsem, babanın arkadaşlarından buraya en yakın mesafede olanının yanına git ve ona seni Yaz Kalesi'ne götürmesi gerektiğini söyle. Sakın kendi başına Menzil topraklarını boydan boya geçmeye kalkma. Ya dediğimi yaparsın yada öteki taraftan hayalet olarak geri gelir kulağına okkalı bir şamar atarım."

"Peki sör," dedi Egg. "ama bunun yerine ölmemenizi yeğlerim."

"Hava ölmek için çok sıcak." Dunk miğferini başına geçirdi ve Egg de onun boğaz zırhını sıkıca takmasına yardım etti. Sör Eustace'in, kanaması dursun diye pelerininden bir parça koparıp yanağına bastırmış olmasına rağmen Dunk'ın yüzü hala kandan yapış yapış olmuş haldeydi. Ayağa kalkıp Yıldırım'ın yanına gitti. Atın eyerine binerken havadaki dumanın büyük ölçüde kaybolduğunu fark etti ancak gökyüzü hala kapkaraydı. *Bulutlar,* dedi içinden. *Kara bulutlar.* Kara bulutlar gökyüzünü kaplamayalı çok uzun zaman geçmişti. *Belki de bu bir işarettir. Ancak ona gönderilmiş bir işaret mi yoksa bana mı?* Dunk'ın böyle tanrısal alametlerden pek de anladığı söylenemezdi.

Nehrin karşı kıyısında Sör Lucas atına binmiş bekliyordu. Bindiği at kestane renkli, hızlı ve güçlü duran, muhteşem bir hayvandı ancak Yıldırım kadar kalıplı değildi. Gerçi at bu eksikliğini üzerindeki zırhla kapatıyordu. Hayvanın üzeri ve başı boydan boya zincir zırh ile kaplıydı. Uzuninç'in kendisi gümüş rengi zincirli, siyah bir emaye zırh giymişti. Miğferinin ortasında ayrılık taşından yapılma bir örümcek sorgucu yuva yapmış ancak kalkanına kendi arması olan, gri zemin üzerinde içi siyah-beyaz damalı uğursuz bir çapraz sütun işlenmişti. Dunk adamın kalkanını yaverine verişini izledi. *Kalkanını kullanmaya niyeti yok.* Bir başka yaver ona uzun saplı bir balta getirdiğinde ise bunun nedenini anladı. Baltanın uzun sapı şeritli, başı tarafı ağır ve sapının ucu ise mızrak başı gibi sivriydi. Uzaktan yeterince öldürücü gözüküyordu. Ancak balta iki elle kullanılabilen bir silahtı. Anlaşılan Uzuninç'in darbelerden korunmak için güvendiği tek şey üstüne giydiği zırhıydı. *Böyle bir seçim yaptığı için onu pişman edeceğim.*

Dunk, Tanselle'in üzerine karaağaç ile kayan yıldız resmi boyadığı kalkanı sol eline aldı. Çocukça bir tekerleme yankılandı zihninde. *Meşe ve demir beni iyi koru, yoksa ölüp giderim cehenneme doğru.* Uzun kılıcını kınından çekip çıkardı. Kılıcın ağırlığını elinde hissetmek, Dunk'ın istemsizce gülümsemesine yol açtı.

Dunk, topuklarını atının sağrılarına dokundurdu ve koca beygiri nehrin içine

sürdü. Nehrin karşı kıyısındaki Sör Lucas da aynısını yaptı. Dunk sağ tarafa doğru yöneldi çünkü böylece Sör Lucas, onun kalkanlı sol tarafında kalacaktı. Ancak şövalye Dunk'a bu fırsatı tanımadan atını hızlıca ters tarafa çevirdi ve iki savaşçı bir anda kendilerini, gri renkli çelik ve yeşil yapraklarla süslü bir hengamenin içinde buldular. Sör Lucas uzun saplı baltasını savurdu. Dunk eyerin üzerinde iki büklüm oldu ama darbeyi kalkanıyla karşıladı. Darbe o kadar güçlüydü ki Dunk'ın kolunu aşağı bastırdı ve dişlerinin birbirine çarpmasına neden oldu. Darbeye karşılık olarak Dunk, kılıcını adama savurdu. Kılıç, Sör Lucas'ın yukarı kaldırdığı koluna doğru havaya yatay bir çizik attı ve çelik, çeliği o her zamanki korkunç çığlığı ile selamladı.

Uzuninç, Dunk'ın korumasız tarafına geçmek için atıyla yarım bir daire çizdi ancak Yıldırım, diğer atı yakalamak için onlarla birlikte döndü. Sör Lucas tüm ağırlığını ve gücünü elindeki uzun saplı baltasına vermek için üzenginin üzerinde ayakta duruyor ve birbiri ardına sert darbeler indiriyordu. Her bir darbeyi karşılamak için Dunk, elindeki kalkanı bir o yana bir bu yana gezdirdi. Meşeden yapılma kalkanının ardına sinmiş bir şekilde kılıcını düşmanının koluna, böğrüne ve bacağına savurdu ancak adamın zırhı Dunk'ın her darbesini geri çevirdi. Nehir ayakları altında şırıldarken, iki şövalye birbirleri etrafında döndükçe döndüler. Uzuninç saldırdı, Dunk ise bir yandan kalkanı ile kendini savunurken bir yandan da gözleri ile saldırabileceği bir açıklık aradı.

Ve en sonunda o açığı buldu. Sör Lucas indireceği her bir darbe için uzun saplı baltasını ne zaman havaya kaldırsa, kolunun hemen altında bir boşluk beliriyordu. Orası kaynatılmış deri ve dolgu malzemeleri ile kaplanmıştı ancak plaka zırh yerleştirilmemişti. Dunk kalkanını yukarı tutup saldıracağı zamanı beklemeye başladı. *Biraz sonra.. Biraz sonra..* Balta bir kez daha gümbürtüyle indi ve zorlanarak tekrar havaya kalktı. *Şimdi!* Dunk, topuklarını Yıldırım'a vurup atıyla birlikte ileri atıldı ve kılıcının ucunu Uzuninç'in savunmasız koltuk altına doğrultarak hücum etti.

Ancak boşluğun belirmesi ile kaybolması bir oldu. Kılıcı Uzuninç'in zırhını müzikal bir gıcırtıyla çizdi. Dunk'ın heyecanla ileriye atılması az daha onun Yıldırım'ın üzerinden düşmesine neden olacaktı. Balta tekrar gümbürtü ile indi ve Dunk'ın kalkanının demir kasnağını eğip, miğferinin ters tarafını çatırdattı ve balta, Yıldırım'ın boynunu sıyırıp geçti.

Keskin bakırımsı koku havayı doldururken, at acı içinde kişneyerek şaha kalktı. Atın demir nallı toynakları tam da Uzuninç ileri doğru atılmışken ani bir

saldırıya dönüştü ve toynaklardan biri Sör Lucas'ın miğferine, diğeri ise omzuna indi. Ardından da ağır savaş atı adamın atının üzerine bindi.

Her şey bir kalp atımı süre içinde gerçekleşti. Düğüm olmuş iki at, nehrin içine düşüp etrafa su ve çamur sıçratırken birbirlerini ısırıp tekmeliyordu. Dunk kendini eyerin üzerinden atmayı denedi ancak bir ayağı üzengide takılı kaldı. Kafa üstü suya düşen Dunk, nehrin suyu miğferinin hava deliklerinden içeri hücum etmeden önce çaresizce son bir derin nefes çekti. Ayağı hala üzengide olan Dunk bileğinde ani bir çekilme hissetti. Yıldırım'ın acı dolu çırpışı neredeyse Dunk'ın bacağının yerinden çıkmasına neden olacaktı. Ayağı üzengiden kurtulur kurtulmaz Dunk döndü ve nehrin dibine doğru batmaya başladı. Bir anlığına suyun içinde çaresizce çırpındı ancak görebildiği her şey sadece yeşil, mavi ve kahverenginden ibaretti.

Üzerindeki zırhının ağırlığı onu, omzu nehrin yatağına vurana kadar dibe çekti. *Buradan kurtulmanın tek yolu yukarıya çıkmak.* Dunk'ın çelik kaplı elleri nehrin dibindeki taşların ve kumun üzerinde beceriksizce gezindi ve Dunk, bir şekilde bacaklarını altında toparlayıp ayağa kalktı. Sendeliyordu, üzerinden çamur akıyordu, çukurlaşmış miğferinin hava deliklerinden dışarı su boşalıyordu ancak ayaktaydı. Etrafındaki havayı bir kez daha içine çekti.

Darbelerden dolayı harap olmuş kalkanı hala sol kolundaydı ancak belindeki kın boş ve elindeki kılıç da kaybolmuştu.. Miğferinin içi su dolu olduğu kadar kanla da doluydu. İleri doğru adım atmaya çalıştığında bileğinden bacağına doğru şiddetli bir ağrı saplandı. İleride, iki atın da tekrar ayağa kalkmaya çalıştıklarını gördü. Başını çevirip kandan üzeri kapanmayan diğer gözü ile düşmanını aradı. *Öldü,* diye düşündü Dunk, *ya boğuldu ya da Yıldırım'ın tekmesi kafasını parçaladı.*

İşte tam o anda Sör Lucas elinde Dunk'ın kılıcı ile nehrin içinden dışarıya fırladı. Dunk'ın boğazına doğru sert bir darbe indirdi ki eğer Dunk'ın boğaz zırhı biraz daha ince olsaydı, kafası hala omuzlarının üzerinde duruyor olmazdı. Elinde kalkanı dışında karşılık vereceği bir silah olmadığından Dunk, kalkanı elinde savunmada bekledi ve Sör Lucas haykırışlar içinde elindeki kılıcı Dunk'a doğru savurdu. İnen darbe Dunk'ın dirseğinden yukarısının uyuşmasına yol açtı. Hareket ettiğinde kalçasına saplanan ağrı, Dunk'ı acı içinde homurdandırdı. Geri geri giderken ayağı, üzerine bastığı taş yüzünden kaydı ve Dunk kendini göğsü hizasındaki suyun içinde diz çökmüş halde buldu. Kalkanını yukarıya kaldırıp kendini korumaya çalıştı ancak bu sefer Sör Lucas'ın darbesi o kadar ağırdı ki

kılıcın kalın meşeden yapılma kalkanın ortasına inmesi ile kalkanın ortadan ikiye ayrılması bir oldu. Parçalanan kalkanın kıymıkları yüzüne doğru yağarken, Dunk'ın kulakları çınlıyor ve ağzı kanla doluyordu ancak bir şekilde Egg'in uzaklardan gelen çığlıkları kulağına ulaştı. "Yakalayın onu sör, yakalayın, *adam tam karşınızda!*"

Dunk ileri doğru atıldı. Darbenin etkisi ile Uzuninç, elindeki kılıcı suya düşürdü. Dunk Sör Lucas'ı belinden yakalayıp ayaklarını yerden kesti. Nehir iki şövalyeyi tekrar yuttu ancak bu sefer Dunk hazırlıklıydı. Bir kolunu Uzuninç'e doladı ve onu dibe doğru çekti. Inchfield'ın çukurlaşmış ve bükülmüş siperliğinden dışarı baloncuklar akın etmesine rağmen Uzuninç mücadele etmeyi bırakmadı. Nehrin dibinden bir taş aldı ve Dunk'ın ellerini ve kafasını taşla dövmeye başladı. Dunk'ın eli belindeki kılıç kemerinin üzerinde gezindi. *Hançerimi de mi düşürdüm?* Ancak hançer yerli yerine duruyordu. Hançeri kabzasından kavrayıp kınından çekti. Dalgalanan suyun içinde hançer yavaşça yol aldı ve Sör Lucas'ın koltuk altındaki zincir zırh ile deriyi delip geçti. Dunk hançeri saplandığı yerde çevirirken, Sör Lucas sallandı, kıvrandı ve bir süre sonra hareketsizleşti. Dunk ölü şövalyeyi üzerinden itti. Göğsünün içi alev alevdi. İnce, beyaz ve uzun bir balık geçti hızlıca gözlerinin önünden. *O da neydi?* dedi kendi kendine. *Neydi o? Neydi o?*

Gözlerini araladığında Dunk, nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. Hava mutluluk veren derecede serindi. Ağzında hala kan tadı vardı ve gözlerini, üzerine yoğun merhem kokusu sinmiş bir havlu kapatmıştı. *Karanfil gibi kokuyor,* diye düşündü.

Dunk elini yüzüne attı ve havluyu bir kenara savurdu. Hemen üzerinde, duvara asılmış meşalenin gölgesi tavanda dans ediyordu. Tavanın kirişlerinde kuzgunlar geziniyor, küçük siyah gözlerini Dunk'a dikip gaklıyorlardı. *En azından kör olmamışım.* Bir üstadın odasındaydı anlaşılan. Çünkü duvarlar, üzerine toprak kaplara konmuş iksirlerin, otların ve yeşil renkli cam şişelerin olduğu raflarla kaplıydı. Yatağın yanındaki uzun sehpanın üzeri ise kirişteki kuzgunların pislikleri ile kaplı parşömenlerle, kitaplarla ve garip şekille tunçtan aletlerle doluydu. Dunk kuzgunların birbirleriyle fısıldaşmalarını duyabiliyordu.

Doğrulmaya çalıştı ancak kısa süre sonra bunun kötü bir tercih olduğunu anladı. Doğrulmaya çalıştığı anda başı dönmüş ve üzerine az da olsa yüklendiği sol bacağı acı içinde çığlık atmıştı. Ayak bileğinin ketenden bez ile sarılmış olduğunu gördü. Aynı şekilde göğsünün ve omuzlarının da.

"Hareket etme." İki kara gözün ortasında kocaman kanca bir burun bulunan genç ve sivri bir yüz Dunk'ın gözlerini önünde belirdi. Dunk bu yüzü tanıyordu. Adam baştan aşağı griler içindeydi ve boynunda üzeri birçok metal levha ile dolu olan bir zincir sarkıyordu. Dunk adamı bileğinden yakaladı. "Ben... nerede..."

"Donukhendek'desin," dedi üstad. "Standfast'e dönemeyecek kadar ağır yaralıydın bu yüzden de Leydi Rohanne bize seni buraya taşımamızı emretti. Bunu iç." Dunk'ın içinde ne olduğunu bilmediği bir bardağı dudaklarına götürdü. İksirin sirke gibi acı bir tadı vardı ancak en azından ağzındaki kan tadını silip atmıştı.

Dunk zorla bardaktaki iksiri bitirdi. Sonrasında önce kılıç elinin sonra da öteki elinin parmaklarını açıp kapattı. *En azından kollarım ve parmaklarım hala yerli yerinde.* "Ne.. ne oldu bana?"

"Ne olmamış ki?" diye homurdandı üstad. "Ayak bileğin ve köprücük kemiğin kırılmış, dizin burkulmuş, her tarafın yara bere içinde. Sağ kolun morarmış, göğsünün üst kısmı ise morarmaya durmuş. Kafatasının da çatladığını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım. Yüzünüzde derin bir bıçak yarası var sör ve korkarım ki iz kalacak. Ah ayrıca sizi nehirden çıkardığımızda boğulmuştunuz."

"Boğuldum mu?" dedi Dunk.

"Sizin kadar kalıplı bir adamın bile bu kadar fazla su yutabileceğini gözlerimle görmesem inanmazdım. Demirdoğumlu olduğum için şanslısınız. Boğulmuş Tanrı rahipleri bir kişiyi nasıl boğup geri getirecekleri konusuna bilgi sahibidirler. Ve ben de onların inançları ve gelenekleri hakkında incelemelerde bulunmuştum."

Boğulmuşum. Dunk tekrar doğrulmayı denedi ancak kollarında hiç güç yoktu. *Neredeyse boğazıma kadar gelen bir nehirde boğuldum.* Güldü ancak gülmek acı içinde inlemesine neden oldu. ‘Peki ya Sör Lucas?"

"Öldü. Bundan şüphen var mıydı?"

Hayır. Dunk'ın aklında şüphe duyduğu birçok şey vardı ancak bundan asla. Hançeri Uzuninç'e sapladıktan sonra adamın kollarının nasıl güçten düşüp hareketsizleştiğini gayet net hatırlıyordu. "Egg.. Egg.. istiyorum," dedi zorlukla.

"Ek..? Ekmek mi? Açlık iyiye işarettir," dedi üstad, "ancak şuan ihtiyacın olan

şey güzel bir uyku, yemek değil."

Dunk başını salladı ancak salladığına pişman oldu. "Ekmek değil.. Egg.. Yaverim.." dedi acı içinde.

"Ha o mu? Cesur bir delikanlı, göründüğünden de daha güçlü. Seni nehirden çıkaran oydu. Üzerindeki zırhı çıkarmamıza yardım etti ve biz seni buraya getirirken senin taşındığın vagonun yanında at sürdü. Biri gelir de seni öldürmeye çalışır diye senin kılıcını kucağına koydu ve yatağın yanında gözünü bile kırpmadan nöbet tuttu. Hatta benden bile şüphe edip eğer sana bir şey yedirip içirmek istiyor isem yemeği ilk önce benim tatmam konusunda ısrar etti. Garip ama sadık bir çocuk."

"Nerede şimdi?"

"Sör Eustace çocuğu düğününe davet etti. Damat tarafında kimse yok malum. Reddetmek çok nezaketsizce bir davranış olurdu."

"Düğün mü?" dedi Dunk duyduğuna anlam veremeyerek.

"Ah tabi ya senin haberin yok elbette. Sizin dövüşünüzden sonra Donukhendek ile Standfast bir uzlaşıya vardı. Leydi Rohanne, Standfast topraklarına geçip Addam'ın mezarını ziyaret edebilmek için Sör Eustace'e yalvardı ve o da buna izin verdi. Leydimiz böğürtlenliğin orada diz çöküp ağlamaya başlayınca Sör Eustace onu alıp teselli etmek için kalesine götürdü. Bütün geceyi Addam ile Leydimizin asil babası hakkında konuşarak geçirdiler. Lord Wyman ile Sör Eustace, Karaalev İsyanı'ndan önce çok iyi dostlardı. Sör Eustace ile Leydi Rohanne bu sabah Rahip Sefton huzurunda evlendiler. Sör Eustace artık Donukhendek'in lordu ve onun damalı aslanı, her kulede ve surda Webber'lerin örümceğinin yanında dalgalanıyor."

Dunk'ın başı dönmeye başladı. *İçtiğim iksir. Beni tekrar uyutmaya çalışıyor.* Gözlerini kapatıp acısının dinmesine izin verdi. Tavandaki kuzgunların uçuşup birbirlerine gaklamasının sesi kulaklarına geliyordu. Kendi nefesinin sesi de öyle. Ve başka bir ses daha. Yumuşak, şiddetli, düzenli ve bir şekilde insanı sakinleştiren bir ses. "O da ne?" dedi Dunk uykulu bir sesle. "O ses..?"

"O mu?" Üstad sese dikkat kesildi. "O yağan yağmurun sesi sör."

Dunk, Rohanne'i kaleden ayrılacakları güne kadar hiç görmedi.

"Bu yaptığınız aptallık sör," diye söylendi Rahip Septon, Dunk elindeki koltuk

değneğine yaslanır halde kırık ayağını ileri sallayıp topallayarak avluyu geçerken. "Üstad Cerrick daha yarı gücünüzü bile toplamadığınızı söyledi ve üzerine bir de bu yağmur.. Eğer olur da tekrar boğulmazsanız, soğuk algınlığına yakalanacaksınız. En azından yağmur dinene kadar bekleyin."

"Yağmur dinene kadar yıllar geçer." Dunk kendini her gün ziyaret eden şişman rahibe minnettardı. Rahip etrafa dua etmek için geldiğini söylüyor olsa da aslında ziyaretlerin çoğu dedikodular ve rivayetler ile geçmişti. Dunk adamın laf yapan düşük çenesini ve neşeli sohbetini özleyecekti ancak bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Buradan gitmem gerek."

Yağmur damlaları binlerce gümüş rengi kırbaç gibi sırtında şaklıyordu. Üzerindeki cübbe çoktan sırılsıklam olmuştu. Sör Eustace'in ona verdiği, beyaz yünden dokunmuş ve kenarları altın ve yeşil renkte kareler ile çerçevelenmiş olan cübbe. Yaşlı şövalye cübbeyi bir veda hediyesi olarak bir kez daha zorla ona giydirmişti. "Cesaretiniz ve sadık hizmetleriniz için sör," demişti. Cübbenin omuz tarafında iliştirilmiş gümüş bacaklı, sırtı kırık lal taşları ile süslü fildişinden yapılma örümcek broşu da Dunk'a verilen hediyelerden biriydi.

"Umarım Bennis'in peşinden gitmeyi aklına koyduğun için bu delice kararı vermemişsindir," dedi Rahip Sefton. "Eğer bu yaralar ve morluklar içinde onun karşısına çıkarsan başına geleceklerden korkuyorum."

Bennis, diye düşündü Dunk acı acı. *Lanet olası Bennis.* Dunk onun adına nehrin ortasında ölümüne dövüşürken Bennis, Sam Stoops ile karısının ellerini ile ayaklarını bağlamış ve kaleyi baştan aşağı yağmalayıp kaçmıştı. Bulabildiği bütün değerli eşyaları yanında götürmüştü; şamdanlardan, elbiselerden ve silahlardan tut da, Osgrey'in eski gümüş kadehine ve ihtiyarın küflü goblenin ardına sakladığı küçük para kesesine varana kadar. Dunk bir gün Kahverengi Kalkanlı Sör Bennis ile tekrar karşılaşmayı ümit ediyordu ve o karşılaştıklarında da...

"Bennis'in kellesi şimdilik omuzlarının üzerinde kalabilir."

"Nereye gideceksin o zaman?" diye sordu rahip nefes nefese. Dunk'ın topallıyor olmasına rağmen rahip, Dunk'a eşlik etmek için fazlasıyla yavaştı.

"Güzel Adalara. Harrenhal'a. Üç Dişli Mızrak'a. Her yer gezici şövalye dolu değil mi?" Dunk omuz silkti. "Ayrıca her zaman Sur'u görmek istemişimdir."

"Sur mu?" Rahip sarsılarak durdu. "Sizi ikna etmeye çalışmaktan

vazgeçiyorum Sör Duncan," diye bağırdı rahip çamurun içinde dikilip yağan yağmurun altında ellerini gökyüzüne açarak. "Dua edin sör, Yaşlı Kadın'a yolunuzu aydınlatması için dua edin!" Dunk yürümeye devam etti.

Rohanne'i, yaz yaprakları kadar yeşil bir elbise ile ahırın içindeki sarı saman balyaların yanında kendisini beklerden buldu. "Sör Duncan," dedi Rohanne, Dunk ahırın kapısını itip içeri girerken. Uzun kızıl saç örgüsü omuzlarından dizlerine kadar uzanıyordu. "Seni tekrar ayakta görmek güzel."

Beni hiç hasta yatağımda yatarken görmedin ki, diye düşündü. "Leydim, Ahırda ne arıyorsunuz? Dışarısı at sürmek için fazlasıyla yağmurlu."

"Bunun aynısını ben de senin için söyleyebilirim."

"Egg mi söyledi?" *Okkalı bir şamarı hak ettin Egg.*

"Söylediğine memnun olman lazım. Yoksa peşinden adamlarımı gönderir, seni sürükleyerek buraya geri getirtirdim. Bir elveda bile demeden sıvışmaya çalışman çok merhametsizce bir davranış."

Dunk, üstad Cerrick'in odasında yatıyorken Rohanne bir kez bile onu ziyaret etmeye gelmemişti. "Yeşil elbise üzerinize çok yakışmış leydim," dedi Dunk. "Gözlerinizin rengini ortaya çıkarmış." Ağırlığını beceriksizce koltuk değneğine verdi. "Buraya atımı almaya geldim."

"Gitmen gerekmiyor. İyileştiğin zaman burada yüzbaşı rütbesi ile askerlerimin başında geçersin. Ve Egg de diğer yaverlerin yanında kalır. Kimsenin onun gerçek kimliğini öğrenmesine izin vermem."

"Teşekkür ederim leydim ancak olmaz." Yıldırım'ın içinde olduğu bölüm epey bir ilerdeydi. Dunk toparlayarak ata doğru ilerledi.

"Lütfen tekrar düşünün sör. Tehlikeli bir dönemdeyiz, ejderhalar ve onların arkadaşları için bile. En azından tamamen iyileşene kadar burada kalın," dedi Rohanne Dunk'ı peşi sıra takip ederek. "Bu Lord Eustace'i de memnun eder. Size epey bir düşkün."

"Doğru epey düşkündür," dedi Dunk. "Eğer kızı ölmüş olmasaydı, kızını benimle evlendirmek isterdi. Böylece sen de benim kayınvalidem olurdun. Annemi hiç tanımadım, ki *kayınvalidemi* de en az onun kadar tanıyorum."

Bir anlığına Dunk, Leydi Rohanne'in yüz ifadesine bakıp tekrar tokat yiyeceğini sandı. *Belki de kasıklarıma tekme atar.*

"Bana kızgınsınız sör," dedi tokat atmak yerine. "Bazı şeyleri telafi etmeme izin vermen gerek."

"Pekala," dedi Dunk. "Yıldırım'ı eyerlememe yardım edebilirsin."

"Benim aklımda başka bir şey var." Çil kaplı eli Dunk'ın eline ulaştı, ince ve güçlü parmakları ile Dunk'ın elini tuttu. *İddiaya girerim ki bütün vücudu çil kaplıdır.* "Atlar hakkında ne biliyorsun?"

"Onları sürmeyi."

"Savaş için yetiştirilmiş yavaş, sinirli ve yaşlı bir atı sürüyorsun. Bir yerden bir yere gitmek için pek tercih edilmez."

"Eğer bir yerden bir yere gitmek istiyorsam ya onu tercih edeceğim ya da bunu," dedi Dunk ayaklarını göstererek.

"Epey büyük ayakların var," dedi Rohanne. "Ellerin de öyle. İddiaya girerim ki bütün vücudun olması gerekenden daha büyüktür. Özellikle de birçok binek atı için. Sırtına bindiğinde birçoğu midilli gibi görünüyordur eminim ki. Ancak yine de daha çevik bir at senin işini görür. Dayanıklı Dorne atlarından biri örneğin." Yıldırım'ın karşısındaki atı işaret etti. "Tıpkı şu at gibi."

Hayvan, kan kırmızısı rengindeydi ve parıltılı bir göze ve ateş rengi yelelere sahipti. Leydi Rohanne elbisesinin yeninden bir havuç çıkarıp atın başını okşadı. "Havucu yiyeceksin parmaklarımı değil," dedi ata, yüzünü Dunk'a dönmeden önce. "Ona Alev ismini vermiştim ancak sen hangi ismi arzu ediyorsan onu verebilirsin. İstersen ona Telafi ismini koy."

Bir süreliğine Dunk ne diyeceğini bilemedi. Koltuk değneğine dayanıp alıcı gözüyle ata bir kez daha baktı. İhtiyar'ın bu zamana kadar sahip bütün atlardan bile daha muhteşem bir hayvandı. Atın ne kadar hızlı olduğunu anlamak için, uzun kusursuz bacaklarına bakmak bile yeterliydi.

"Onu güzelliği ve hızı için yetiştirdim."

Dunk yüzünü Yıldırım'a döndü. "Onu alamam."

"Neden ki?"

"Benim için fazlasıyla iyi bir at bu. Şuna bir baksana."

Rohanne'in yüzü kızardı. Kızıl örgüsünü kavrayıp parmakları arasında gezdirdi.

"Evlenmek zorunda olduğumu biliyorsun. Babamın vasiyeti... hadi ama bu kadar aptal olma."

"Başka ne yapabilirim ki? Kale duvarı kadar kalın kafalıyım ve ayrıca piç doğumlu biriyim."

"Atı al. Sana beni hatırlatacak bir şey almadan burayı terk etmene izin vermem."

"Sizi asla unutmayacağım leydim. Hiç şüpheniz olmasın."

"*Sana atı al dedim!*"

Dunk Rohanne'in örgüsünü yakalayıp kadını kendine çekti. Aralarındaki boy farkı ve koltuk değneği yüzünden Dunk biraz zorlandı ve dudakları Rohanne'in dudakları ile buluşmadan önce az kalsın düşecekti. Yine de bir elini kadının boynuna diğer elini de beline sarıp onu öptü. Uzun bir dakika sonunda Dunk, öpüşme hakkında bütün ömrü boyunca izleyerek öğrendiklerinden daha fazla şey öğrendi. Ancak birbirlerinden ayrıldıklarında, Dunk hançerini çekti. "Sizi hatırlamak için tam olarak neye ihtiyacım var biliyorum leydim."

Egg kalenin giriş kapısının önünde yeni kızıl renk atının üzerine binmiş, bir eliyle de Üstad'ın yularını tutmuş, onu bekliyordu. Dunk onun yanına Yıldırım'ın üzerinde geldiğinde çocuk şaşkın bir ifade ile, "Size yeni bir at vereceğini söylemişti sör," dedi.

"Soylu leydiler bile bazen her istediğini elde edemez," diye cevap verdi Dunk çocuğa asma köprüden geçerlerken. "Benim istediğim şey at değildi." Nehir o kadar taşkındı ki neredeyse asma köprüye değecekti. "Onu hatırlatacak başka bir şey aldım. O kızıl saçlarından bir bukle." Dunk cüppesinin altından, saç örgüsünü çıkarıp gülümsedi.

Dört yolun kesiştiği yerdeki demir kafesin içindeki iskeletler hala birbirleriyle kucaklaşır haldeydi. Yalnız ve terkedilmiş görünüyorlardı. Cesetleri sinekler ve kargalar bile terk etmişti. Ve cesetlerin kemikleri üzerinde birkaç başka deriden başka bir şey kalmamıştı.

Dunk kaşlarını çatıp durdu. Bileği acıyordu ancak yapılacak bir şey yoktu. Acı, en az kılıç ve kalkan kadar şövalyeliğin bir parçasıydı sonuçta. "Güney ne taraf?" diye sordu Egg'e. Gökyüzü kömür kadar kara ve yer de çamur ve sudan ibaret iken insanın yönünü bulması epey zordu.

"Güney bu tarafta sör," dedi Egg parmağı ile işaret ederek. "Bu taraf da Kuzey."

"Yaz Kalesi güneyde. Baban yani."

"Sur da kuzeyde."

Dunk çocuğa baktı. "Bu çok uzun bir yol demek."

"Altımda yeni bir at var sör."

"Evet öyle," dedi Dunk gülümseyerek. "Öyle ama neden Sur'u görmek isteyesin ki?"

"Şey," dedi Egg. "Duyduğuma göre boyu çok uzunmuş." Formun Altı

DİZİN

1. Kuzgun Dişleri, komutanlığını Lord Brynden Rivers'ın yani Kankuzgun'un yaptığı bir okçu birliğidir. İsimlerini komutanlarının lakabından alırlar.

2. Ekşiotu, acı ve keskin bir tadı olan bitki. Tütünümsü bir yapıdadır. Yaprakları bir araya konulup tıpkı tütün çiğner gibi çiğnenir. Otun acıyı uyuşturucu bir özelliği vardır.

3. Orijinal metinde yedi ayaktan biraz kısa olarak geçiyor. Yedi ayak da tam olarak 2.13cm yapıyor. (ç. n.)

4. Orijinal metinde Standfast Kalesi, "towerhouse" olarak betimleniyor. Towerhouse terimi, ortaçağda dağlı veya arazi şartlarının uygun olmadığı stratejik önemi olan yerleri, az sayıda kuvvet ile savunmak veya saldırı gücü katmak için uzun ve olabildiğince dar dizayn edilmiş bir kale çeşidi anlamına kullanılıyor. Genel görünüşü satrançtaki kaleye benzediği için "Kule ev" yerine bu benzetmeyi kullandım. (ç. n.)

5. Yeşilel Garth, Gardener hanesinin kurucusu ve efsanevi ilk Menzil Kralı'dır.

6. Sefil Yoldaşlar, Yediler İnancı'na yeminli antik iki askeri örgütten biridir. Armalarına işledikleri kırmızı yedi uçlu yıldız motifi sebebi ile genellikle "Yıldızlar" diye bilinirler. Fatih Aegon'un ölümünden sonra isyanlara teşebbüs ettiklerinden dolayı grup, Kral ‘Zalim' Maegor tarafından vahşice sindirildi ve isyanları bastırıldı. Sonrasında ise kalan örgüt mensupları Yaşlı Kral Jaehaerys tarafından affedildi ve örgüt feshedildi.

Savaşçı'nın Evlatları ise Yediler İnancı'na yemin etmiş şövalyelerden oluşan bir diğer örgüttür ve halk arasında "Kılıçlar" olarak bilinirler. Savaşçı'nın Evlatları sadece Baş Rahip'e itaat eder ve ona hesap verirler. Onlara göre Baş Rahip, Yediler'in yeryüzündeki sesidir. Yaşlı Kral Jaehaerys tarafından kapatılan örgüt, Beş Kralın Savaşı sonrasında tekrar kurulmuştur.

7. Kimsesiz Leydi, Corbray Hanesi'ne ait olan Valyria çeliğinden dövülme bir kılıçtır. Kılıcın kabzasının altında kalp şeklinde yontulmuş bir yakut taşı vardır.

8. Yediler İnancı'ndaki bir Tanrı. Ölümü ve bilinmeyeni temsil eder.

9. Kral Jaehaerys, Fatih Aegon'un oğlu, Demir Taht'a oturan ikinci Targaryen kralı olan Birinci Aenys'in oğludur. Tahta çıkan dördüncü Targaryen kralıdır. 50 yıl saltanat sürmüş ve bu yüzden kendisine "Yaşlı Kral" lakabı takılmıştır.

10. Halk arasında dolaşan dedikoduya göre Dördüncü Aegon, yasal varisi Daeron'un aslında kendisinden değil de kardeşi "Ejderşövalyesi" Aemon Targaryen'dan olduğuna inanmış, bu yüzden de hanedan kılıcı olan Karaalev'i yasal varisi Daeron'a değil, Daemon'a vermiştir. Bu dedikodu daha sonraları Daemon'un Demir Taht'a hak iddia etmesine sebebiyet vermiştir.